

Giới thiệu Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh

Thể loại: Ngôn tình hiện đại

Nhóm edit: Vườn Buồn Dưa

Lời đồn rằng, nhị tiểu thư của nhà họ Tống năm năm trước bỗng nhiên lại hóa điên, dùng chính đôi tay mình bóp chết đứa con vừa mới sinh.

Mãi đến khi một người đàn ông thần bí xuất hiện mang theo đứa bé rời đi.

Năm năm qua đi, cô là người phụ nữ sắp ly hôn còn anh là người bố đơn thân. Khi gặp anh lần đầu tiên, cô lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng ánh mắt sắc xảo bất cô lộ ra bộ mặt khác.

Hai người họ vốn dĩ tưởng chừng là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau, nhưng bởi vì một đứa bé họ lại giống như cây đũa tiên, càng quấn càng chặt.

Tóm tắt của editor:

Nhìn thấy bạn trai lên giường cùng bạn thân, Tống Dư Kiều bỏ đi sang Canada.

Hai năm sau trở về bất chấp sự phản đối của cha kết hôn với Diệp Trạch Nam.

Ba năm hôn nhân hần chưa từng đụng qua cô, mà cô nhớ mình chưa từng quan hệ với ai, vậy tại sao cô lại mất trinh!?

Cậu út của chồng – Bùi Tư Nhận vì có gì luôn theo theo trêu chọc cô. Còn con trai hần – Bùi Hạo Dục, rốt cuộc cô nên gọi là em họ hay con trai??

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Con quạ giỏi bắt gian nhất

Khách sạn xếp phòng trước, người phụ nữ chống nạnh đứng, quát mắng người phục vụ cầm phiếu phòng, “Nếu người không mở cửa thì ta sẽ đập cửa!”

Người phục vụ sắc mặt có chút trắng bệch, hai người bên trong hay ngoài cửa đều không thể đắc tội, anh ta cũng do dự không quyết, “Hoa tiểu thư, e sợ không hợp quy định.....”

“Ta sẽ nói cho người biết, ta là bạn gái của người đàn ông bên trong kia, anh ta đang ở bên trong cùng người phụ nữ khác vụng trộm, vì lẽ đó bây giờ ta muốn đi vào bất gian! Người mở hay không mở cửa?”

Nhìn năm giác quan Tống Dư Kiều đã phần nộ đến vặn vẹo khuôn mặt, quyết đoán đoạt lấy phiếu phòng từ trong tay người phục vụ, cửa mới hé một khe nhỏ, đã nhìn thấy một nam một nữ quấn quýt cùng nhau, thấy người phụ nữ thở dốc rên rỉ, người đàn ông kia, không phải ai khác, dĩ nhiên là người chồng của cô Diệp Trạch Nam, một bóng lưng trần trụi, cô cũng không nhìn lầm!

Cô lập tức đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Tống Dư Kiều đẩy cánh cửa vòng cung, Hoa Tranh đẩy ra che ở phía trước Tống Dư Kiều, thuận tiện xông tới cầm ấm nước sôi trên bàn, lập tức đổ thẳng lên trên lưng trần của người đàn ông kia, ấm nước bị giật khỏi tay, miệng nói “Tiện nhân!” Hai chữ vẫn chưa kịp nói ra, liền hoàn toàn ngậy ngậy cả người!

Người đàn ông này.....

Ồ đâu phải là bạn trai của cô, đâu phải là người chồng Tống Dư Kiều!

Nước có thể là mới vừa đổ không đến bao lâu, nhất thời cái thân thể trần truồng kia của người phụ nữ kêu thảm thiết một tiếng, người đàn ông trên giường đương nhiên bị bỏng không nhẹ, nhưng cũng đã cắn răng vờn mình khoác thêm áo sơ mi.

Hoa Tranh xoay người lại trừng mắt người phục vụ: “Xảy ra chuyện gì?!”

Người phục vụ có chút nơm nớp lo sợ, “Xin lỗi Hoa tiểu thư, cái kia.... là đi nhầm, Bùi tiên sinh ở căn phòng bên kia”

Hoa Tranh nổi giận đùng đùng ra khỏi cửa phòng, chỉ để lại Tổng Dư Kiều cùng hiện trường bất gian của cô.

Tổng Dư Kiều đứng ở tại chỗ, nhìn giường lớn của khách sạn thật ngồn ngộn, chồng cô trốn ở phía sau cùng với người phụ nữ, trong lòng thật khó chịu giống như đao cắt, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Diệp Trạch Nam, tôi cho anh ba phút đồng hồ để giải thích.”

Diệp Trạch Nam đã bình tĩnh lại, ung dung thong thả mà thắt nút áo sơ mi vào, nhìn Tổng Dư Kiều hai giây đồng hồ, sau đó vỗ vỗ trên đùi của người phụ nữ kia: “Ngoan, đi ra ngoài trước chờ anh.”

Tổng Dư Kiều lên con giận dữ, kết hôn ba năm, đến bây giờ cô mới chính thức nhìn rõ ràng sắc mặt Diệp Trạch Nam.

Tiểu yêu tinh ngược lại cũng không chút hoang mang, vừa ra đến trước cửa còn cúi người hôn một cái vào mặt Diệp Trạch Nam. Bàn tay Tổng Dư Kiều nắm chặt lại, móng tay ghì mạnh vào trong lòng bàn tay, tiến hai bước giơ tay lên cao, dùng hết khí lực hướng về phía trước, ngay lúc đó bị Diệp Trạch Nam dùng tay đỡ lại.

Tổng Dư Kiều cảm tức anh ta, vung lên tay trái không bị cầm, tàn nhẫn mà cho Diệp Trạch Nam một bạt tai, “Diệp Trạch Nam, anh rốt cuộc có phải người không?”

Cô không biết mắt mình lúc nào đã đỏ lên, nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi từ trong hốc mắt nhỏ xuống.

.....

Nửa phút sau, tiểu yêu tinh rốt cục đứng dậy rồi đi, khóa cửa phòng, Tổng Dư Kiều cũng hơi hồi hộp một chút.

Diệp Trạch Nam châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá nức mũi, căn phòng弥漫 mùi thuốc lá, nuốt rồi nhả khói, trên cổ áo sơ mi trắng có một dấu môi son.

Tổng Dư Kiều như vậy nhìn Diệp Trạch Nam, đột nhiên cảm thấy vô cùng xa lạ, so với ba năm trước cô gả cho anh ta, cô bỗng nhiên không tiếp tục kiên trì được, bưng kín mặt, “Diệp Trạch Nam, chúng ta ly hôn đi.”

Nghe xong câu nói này, vẫn lẳng lặng mà ngồi ở trên giường, Diệp Trạch Nam thật giống sư tử như thế vọt lên, một cái tay liền trói Tổng Dư Kiều, hai mắt đỏ chót: “Ly hôn? Cô rốt cục cũng nói ra! Ly hôn để cô đi tìm người đàn ông khác ở ngoài đúng không?”

Tổng Dư Kiều gầy gù, “Tôi nói bao nhiêu lần! Tôi căn bản không có quá đàn ông khác, xưa nay đều chưa từng có!”

“Còn năm năm trước đây? Tại sao trước khi đi cô vẫn ở nơi này, sau một năm trở về thì không còn ở đây nữa?!” Diệp Trạch Nam đứng là rất tức giận, ngón tay dùng sức mà ngắt lấy thủ đoạn của Tổng Dư Kiều, “Cô nói cho tôi biết, cô ngoại tình với ai?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tôi muốn ly hôn

Diệp Trạch Nam giống như một con dao găm sắc bén, một ổ dao găm, lập tức đâm vào trái tim Tổng Dư Kiều, làm máu chảy đầm đìa.

“Tại sao cô không nói chuyện? Bị tôi nói trúng rồi đúng không?”

“Anh không tin tôi, còn muốn tôi nói gì nữa?”

Diệp Trạch Nam thấy trên mặt Tổng Dư Kiều trống rỗng, nhất thời trong lòng hiện lên một nỗi thù hận, cúi người, bỗng nhiên ngậm lấy vành tai Tổng Dư Kiều: “Đêm đầu cô với người kia, có hay không như vậy..... Hôn hay sờ qua cô?”

Cho dù đã chịu qua lời nói so với lúc này nhiều không thể tả, khi nghe đến lời của người mà chính mình từng yêu nhất nói ra, lòng Tổng Dư Kiều đau từng trận co giật, cô cắn răng: “Anh là đồ cận bã!”

Tay Diệp Trạch Nam tay hướng lên trên, bỗng nhiên lập tức đặt lên trước ngực tròn trịa của Tổng Dư Kiều, con ngươi hẹp dài híp lại, “Tôi là kẻ cận bã sao? Vậy hai chúng ta không phải vừa vặn xứng sao, tôi là kẻ cận bã, cô là gái điểm.”

Hắn giữ thật chặt hàm dưới Tổng Dư Kiều, trên mặt hiện ra nụ cười giống ác ma, “Vợ à, nói cho tôi biết đêm đầu tiên bán bao nhiêu tiền?”

Tổng Dư Kiều không phải là không có nghe được Diệp Trạch Nam gọi cô “vợ”, trước đây ở thời học cấp ba, Diệp Trạch Nam tình cờ gọi cô “vợ”,

cô đều sẽ đỏ mặt không biết làm sao, thế nhưng hiện tại, trong lòng chỉ cảm thấy bị chế nhạo.

“Không!” Tổng Dư Kiều liều mạng giãy dụa, “Anh thả tôi ra, tôi không phải gái điếm!”

Đột nhiên xuất hiện nụ hôn làm Tổng Dư Kiều cảm thấy mê muội, miệng và mũi đều là mùi nước hoa của một phụ nữ khác, gương mặt có thể nhìn thấy rạp trái giường cùng vô chán bị vô thành cục, Tổng Dư Kiều cảm thấy buồn nôn, bỗng nhiên, trọng lượng trên người lập tức biến mất.

Diệp Trạch Nam đứng ngược với đỉnh đầu đèn lớn, nhìn từ trên cao xuống mà nhìn Tổng Dư Kiều: “Chạm cô, tôi cảm thấy bản, thật bản.”

Tổng Dư Kiều giống như bị sét đánh trúng, trước mắt một hồi trắng xám, đợi lấy lại được bình tĩnh, trực tiếp nắm túi xách ở trên giường, hướng về cửa phòng ném ra ngoài: “Diệp Trạch Nam! Anh sạch sẽ sao?! Anh có tư cách gì nói tôi bản?! Anh có tư cách gì.....”

Âm thanh dần dần hạ thấp, Tổng Dư Kiều cảm thấy ánh đèn gian phòng này quá chói mắt, bằng không vì sao lại rơi nước mắt.

Vào lúc này, trên hành lang xuất hiện một tiếng thét chói tai của người phụ nữ, Tổng Dư Kiều lau nước mắt ở một bên gò má, vội vàng xuống giường đi ra ngoài, đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ đang nắm tóc Hoa Tranh, bộ mặt tức giận.

Hai người phụ nữ vì một người đàn ông đánh nhau, mà người đàn ông này..... Hiện tại chính là đang dựa tường hút thuốc, một bộ dáng đáp quan trên ngồi xem, bóng lưng cao to, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi sẫm màu, cùng với khói lượn lờ xung quanh ngón tay rõ ràng.

Người đàn ông này chính là người để Hoa Tranh điên cuồng - Bùi Tư Nhận?

Tổng Dư Kiều đồng thời xem người đàn ông này, người đàn ông xoay đầu lại nhìn cô một cái, trong lúc nhất thời, hai người đều sững sờ.

Tổng Dư Kiều là bởi vì người đàn ông này thật là làm cho người ta ngạc nhiên đã gặp qua là không quên được khuôn mặt, không trách Hoa Tranh nhớ ba năm, theo đuổi cũng phải đến tận nước ngoài.

Mà người phía sau, bắn ra bốn phía trong mắt lóe ra một tia kinh ngạc, mà vết kinh ngạc này, dĩ nhiên từ từ sáng quắc, tựa hồ còn mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt khiếp người, để Tổng Dư Kiều không khỏi mở ra cái mặt khác, xoay người lại kéo Hoa Tranh.

Ở khách sạn dưới sự giúp đỡ bảo an, cuối cùng đem hai người phụ nữ kéo ra, Hoa Tranh vuốt lại tóc, trên mặt có hai vết cào đỏ tươi.

Khi đây cô gái này ra, lộ ra một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, Tổng Dư Kiều sững sờ một chút, đây là danh tiếng gần nhất: đang qua lại với cô gái Trương Mộng Lâm.

Trương Mộng Lâm cũng không phải chặt không chặt đất đánh cò môi giới điện thoại, lúc gần đi nói với Hoa Tranh một câu --”Cô chờ!”

Hoa Tranh giống như là hít thuốc lác, nếu Tổng Dư Kiều không giữ lại, đã xông lên trên, “Được, tôi chờ! Nhìn rõ cuộc là cô ta giết tôi trước hay là tôi giết cô ta trước!”

Hoa Tranh đã đếm không biết đây là lần thứ mấy tới bắt gian Bùi Tư Nhận, cô oanh oanh liệt liệt theo đuổi Bùi Tư Nhận ba năm, thậm chí dù là nơi cô không biết ngôn ngữ mà vẫn đi theo ra nước ngoài. Mỗi khi bên cạnh hắn có phụ nữ khác, sẽ lao ra lấy thân phận bạn gái đi đánh ghen, thế nhưng, Bùi Tư Nhận nhưng vẫn coi cô là em gái.

Tổng Dư Kiều an ủi cô, “Trên mặt cô bị thương, có muốn đi bệnh viện khám, bệnh viện đa khoa?”

Hoa Tranh sờ vào gò má một hồi, hít vào một ngụm khí lạnh, nhất thời mắng một tiếng: “Thật hối hận không xé nát đồ đồ tiện này! Ôi, Bùi Tư Nhận đây?”

Trên hành lang chỉ còn lại có ánh đèn sáng loáng, đâu còn có bóng dáng người.

“Đúng rồi, cô cùng Diệp Trạch Nam thế nào rồi?” Hoa Tranh nhún thang mấy rồi khỏi.

Tổng Dư Kiều hạ mí mắt, “Tôi nghĩ nên ly hôn.”

“Nghĩ thông rồi?”

Đợi được cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra, Tổng Dư Kiều lăm bắm một tiếng vào thang máy, Hoa Tranh không nghe rõ, lại hỏi một lần, cửa thang máy đóng.

Bên cạnh thang máy một bên đường cái an toàn, ẩn ở trong bóng tối Bùi Tư Nhận nhàn nhạt nhếch môi, trước mắt hiện lên hình ảnh Tổng Dư Kiều khóc, ngón tay giữa đập tắt tàn thuốc để lại khói bụi.

Năm năm, thực sự là đã lâu không gặp.

Hắn lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, “Tra một người, một người bạn của Hoa Tranh, Tổng Dư Kiều.”

Điện thoại một đầu khác, điều tra viên của Bùi Tư Nhận lách cách gõ bàn phím, “Ông chủ, Tổng Dư Kiều sao? À, tra được chồng cô là Diệp Trạch

Nam, không phải cháu trai bên ngoại của nhà anh sao..... Cho ăn, này!”

Trong loa, chỉ còn lại có tín hiệu báo máy bận.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô muốn sinh con cho chồng tôi

Tổng Dư Kiều trở lại Diệp gia với bộ dạng mệt mỏi, đã hơn mười một giờ khuya, nhưng đèn trong nhà vẫn sáng choang.

Bùi Ngọc Linh, mẹ chồng cô đang ngồi ở trên ghế salông chính, tay cầm chiếc điều khiển ti vi chuyển kênh. Thấy Tổng Dư Kiều trở về, bộ mặt vốn ủ rũ nhất thời trở nên hớn hờ, dặn dò bảo mẫu Lưu tỷ đem canh Tổng Từ từ phòng bếp lên: “Bưng canh lên đây.”

“Dư Kiều, con trở về rồi, mau tới đây uống cái này.”

Tổng Dư Kiều nghe thấy được một mùi thuốc nồng đậm liên từng trận nôn khan, mới vừa đưa đến bên mép đã che miệng chạy đến phòng vệ sinh ới ra. Bởi vì buổi tối cô không có ăn cái gì, chỉ có thể nôn khan liên tục.

Chờ cô từ phòng vệ sinh đi ra, Bùi Ngọc Linh đã phản kích hỏi: “Có phải là mang thai?”

Tổng Dư Kiều cười khổ: “Ngày hôm trước con vừa tới kì theo thường lệ.”

Khuôn mặt Bùi Ngọc Linh lập tức hiện rõ sự thất vọng: “Thuốc cũng đã uống nhiều như vậy, làm sao vẫn không mang thai được? Đến đây, trước hết con đem thuốc này uống hết. Đã kết hôn ba năm, cái bụng của con thế nào mà một chút động tĩnh cũng không

Tổng Dư Kiều đưa tay bóp mũi lại, ngửa đầu uống hết chén thuốc đông y đen kìa, đem nước mắt nhịn vào trong lòng.

Đừng nói kết hôn ba năm, coi như là ba mươi năm, Diệp Trạch Nam chưa từng động vào cô, cô làm sao có thể mang thai đây?

Tổng Dư Kiều trong lòng cay đắng, thế nhưng vẫn là tiếp tục cùng mẹ chồng xem ti vi một lúc nữa. Đúng lúc muốn lên lầu lúc nghỉ ngơi, lại nghe Lưu tỷ bỗng nhiên kêu một tiếng: “Không xong rồi.”

“Phu nhân.” Lưu tỷ có chút ấp a ấp úng nói: “Bên ngoài có một người phụ nữ, nói là đã mang thai con của thiếu gia.”

Tổng Dư Kiều nghe xong câu nói này, sắc mặt trắng bệch.

Bùi Ngọc Linh nghe đến có con, trong lòng đầu tiên là giật giật, sau lại nhú lông mày: “Không biết là người nào, cô ta ăn nói tùy tiện cô cũng dám tin? Đuổi đi đi.”

Lưu tỷ nghe Bùi Ngọc Linh nói đã hiểu, đây hẳn là cô ta cần tiền nên mới đến đây.

Thế nhưng, có điều hai phút sau, Lưu tỷ đã quay trở lại, cầm một tờ giấy giám định báo cáo, “Người phụ nữ kia nói, nói đây là.....”

“Đây là nước ối của tôi được lấy làm giám định báo cáo, trong bụng tôi đã mang thai con của Trạch Nam!”

Nghe thấy âm thanh này, cốc thủy tinh trong tay Tổng Dư Kiều dùng một tiếng rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Vóc dáng yếu ớt nhỏ nhắn của cô gái trong tay cầm một tờ giấy kiểm nghiệm đang xông tới, nhìn Tổng Dư Kiều liền gọi: “Chị, em đã mang thai, là con của anh rê!”

Bùi Ngọc Linh nhú nhú mày nói: “Cô là ai?” Tại sao gọi Tổng Dư Kiều là chị. “

“Tôi là em Tổng Dư Kiều, Từ Uyên Ly.”

Cô gái có khuôn mặt thanh tú, nhưng cùng Tổng Dư Kiều không có nửa phần giống nhau.

Bùi Ngọc Linh liếc mắt nhìn Tổng Dư Kiều, Tổng Dư Kiều sắc mặt đã kém đến cực điểm. Chứng kiến thấy em gái là tiểu tam trong hôn nhân của chính mình, tâm tình khẳng định gay go, thế nhưng bà tuyệt đối không cho rằng đây là vấn đề của con trai bà.

“Em đồng ý sinh con cho anh rê, không muốn danh phận, chỉ cầu xin chị không đuổi em đi, em là thật tâm thích anh rê.”

Từ Uyên Ly rung rung muốn khóc, lôi kéo ống tay áo Tổng Dư Kiều: “Chị đừng trách anh rê, anh rê chỉ là không muốn để cho chị tổn thương.....”

Tổng Dư Kiều cảm thấy trào phúng, trong lòng như đau đớn một hồi, móng tay bấu lòng bàn tay, đứng lên cười lạnh một tiếng, “Cô nói cô muốn sinh con cho chồng tôi?”

Từ Uyển Ly dời ánh mắt đến Bùi Ngọc Linh bên kia, dù sao vị kia mới đúng là mục đích của cô ta trong cuộc gặp gỡ hôm nay, cô ta nắm bắt cơ hội lên tiếng: “Vì anh rề, em cái gì cũng đều đồng ý!”

Tổng Dư Kiều nói: “Cô đã muốn sinh con cho chồng tôi, sau khi sinh ra phải để tôi làm mẹ nó, cô cũng đồng ý?”

Đương nhiên không muốn! Dựa vào cái gì!

Thế nhưng Từ Uyển Ly nếu như nói như vậy, chẳng khác nào ở trước mặt Bùi Ngọc Linh tự vả vào mặt mình, đành nhỏ giọng ngập ngừng một tiếng, “Em đồng ý.”

Tổng Dư Kiều không hề che giấu chút cảm xúc cười lạnh một tiếng, “Cô cũng thật là vô tư!”

Từ Uyển Ly so với cô cao hơn, cô ta lại mang giày cao gót, từ trên cao nhìn xuống, khí thế cô so với Từ Uyển Ly liền rơi xuống.

Vào lúc này, Bùi Ngọc Linh mở miệng: “Vị tiểu thư này, cô đi về trước đi, ngày hôm nay quá muộn, có việc gì ngày mai chúng ta lại nói.”

Từ Uyển Ly nói: “Tôi.....là lén lút chạy tới, nhà tôi ở ngoại thành.”

Bùi Ngọc Linh nhíu mày giật lên, “Cô muốn.....”

Tổng Dư Kiều không nói liền lôi Từ Uyển Ly kéo ra bên ngoài.

Từ Uyển Ly ghen ngào gào lên: “Chị muốn làm gì? Chị muốn giết chết con của tôi?”

Từ Uyển Ly ra sức giãy dụa vẫn bị kéo xuống thêm bậc thang, Tổng Dư Kiều nhìn chăm chăm Từ Uyển Ly nét mặt hốt hoảng nói: “Cô thử cử động nữa xem, tôi liền đem cô đẩy xuống dưới! Cô xem tôi có dám hay không?”

Tổng Dư Kiều trong mắt lóe ra một tia máu đỏ, Từ Uyển Ly lúc đó sợ đến mức không dám nhúc nhích. Tuy rằng Tổng Dư Kiều luôn đậm thâm diệu dàng, thế nhưng cô ta vẫn không quên được năm năm trước Tổng Dư Kiều phát điên vào buổi tối hôm đó. Cũng là hai mắt đỏ ngầu, cầm một cái dao gọt hoa quả đâm lung tung, trên tay khắp nơi đều là máu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Khách quý

Bên trong biệt thự.

Chị Lưu nói: “Thiếu phu nhân sẽ không lôi kéo cô ta đi bệnh viện nạo thai chứ....”

Bùi Ngọc Linh khoát tay áo: “Không đâu, Tổng Dư Kiều rất tốt bụng....”

Chị Lưu lầm bầm: “Thiếu gia có thể cùng phụ nữ khác có con, làm sao thiếu phu nhân mang thai được đây? Ôi, không phải là không thể sinh đi.”

Chị Lưu nói xong liền bưng kín miệng mình, vội vàng nói: “Xin lỗi, con lỡ lời....”

Bùi Ngọc Linh mặt lạnh nói, “Đi lo chuyện của cháu đi.”

Kỳ thực trong lòng, Bùi Ngọc Linh là đã chọn Tổng Dư Kiều, dù sao năm đó bà đã tự chọn Tổng Dư Kiều là con dâu, thế nhưng, nếu như Tổng dư kiều thật sự không sinh được con.....

Tổng Dư Kiều lái xe, trực tiếp đưa Từ Uyển Ly đến sân bay.

Từ Uyển Ly trừng mắt nhìn Tổng Dư Kiều: “Chị cho rằng chị đưa tôi đến nơi này tôi sẽ ngoan ngoãn về S thị? Đừng hòng! Năm đó là tôi thích Diệp Trạch Nam trước, chị dựa vào cái gì mà khiến anh ấy đối với chị một lòng một dạ? Ha ha, bây giờ chị hãy chịu báo ứng đi, anh ấy giờ rất chán ghét chị! Chị à, chị có biết hay không.....”

Tổng Dư Kiều cười gằn: “Mẹ của tôi chỉ sinh mình tôi! Cô có tư cách gì gọi tôi là chị?”

Từ Uyên Ly làm bộ giống như không nghe thấy, nhưng vẫn một chị hai chị, nói: “Chị à, nếu không nói chị không có sức hấp dẫn, anh rể ba năm trước đã lên giường cùng tôi rồi, trước khi hai người kết hôn..... Chị biết không, anh ấy rất thích làm chuyện đó dưới ánh đèn, còn.....”

Tổng Dư Kiều nổi giận, giơ tay liền cho Từ Uyên Ly một bạt tai.

Từ Uyên Ly trừng lớn hai mắt, nâng một bên gò má: “Cô dám đánh tôi?”

“Cô không phải luôn mồm luôn miệng gọi tôi là chị sao, “ Tổng Dư Kiều ánh mắt lạnh lẽo, “Làm chị, trước hết phải dạy dỗ em biết xấu hổ!”

Nói xong, Tổng Dư Kiều liền trực tiếp mở cửa xe, đẩy Từ Uyên Ly vào xe, sau đó tàn nhẫn mà đạp chân ga, lưu lại tức giận trên chân Từ Uyên Ly.

Tốc độ xe chạy rất nhanh, thật giống chỉ có cánh vật hai bên đường chạy dần ra phía sau, mới có thể giảm bớt trái tim đang quặn đau, đã ba năm trôi qua, vốn tưởng rằng một trái tim đã hóa đá, đúc lên tường đồng vách sắt, thế nhưng hiện tại cô mới biết, tất cả đều là giấy.

Nước mắt từ viền mắt trượt ra, mơ hồ cảm nhận được nước mắt chạm tới bảng hiệu “60” ven đường, mới ý thức tới mình đang lái xe rất nhanh, vội vàng giảm tốc độ, nhưng vẫn bị cảnh sát phạt tiền.

Đêm đó, cô không trở về Diệp gia, mà về thành đông thuê phòng, ngồi ở trên giường, ôm hai chân mãi đến tận hừng đông.

Chuyện Từ Uyên Ly có con, chỉ sợ là cuối cùng Diệp Trạch Nam cũng sẽ biết.

Tối hôm sau, Diệp gia.

Diệp Trạch Nam nhận được điện thoại của mẹ Bùi Ngọc Linh, trở lại Diệp gia, liếc mắt liền thấy Tổng Dư Kiều cùng Từ Uyên Ly đang ngồi cùng bàn ăn, con người cô rút nhanh, nhớ tới điện thoại của mẹ, không khỏi buồn bực.

Từ Uyên Ly vừa thấy Diệp Trạch Nam tiến đến, vội vàng đứng dậy tiến lại chỗ Diệp Trạch Nam đổi dép lê: “Anh rể, anh đã về rồi.”

Chị Lưu biết Từ Uyên Ly mang thai, vội vàng nói: “Từ tiểu thư, cô đến là tốt rồi.”

Từ Uyên Ly nở nụ cười: “Hầu hạ anh rể tôi, tôi đồng ý”

Tổng Dư Kiều bỗng nhiên cảm giác từng trận buồn nôn, vọt thẳng vào trong phòng vệ sinh nôn, nước mắt đều bị ép ra.

Sau khi cô đi ra, Diệp Trạch Nam đã ngồi xuống, an vị bên Từ Uyên Ly, mà ghế tựa của cô, là ở bên trái Diệp Trạch Nam.

Trong lòng cô không khỏi cười gằn, đây là ý gì, còn muốn ôm ấp sao?

Bùi Ngọc Linh từ trên lầu đi xuống, thân thiết hỏi: “Dư kiều, con không khỏe sao?”

Tổng Dư Kiều nói: “Dạ dày của con không tốt lắm ạ”.

Xem con hai ngày nay vẫn thấy khó chịu, chờ thêm hai ngày nữa, ta sắp xếp cho con vào bệnh viện kiểm tra tổng quát.

Bùi Ngọc Linh đã liên lạc với bác sĩ phụ khoa tốt nhất, kỳ thực buổi kiểm tra tổng quát lần này, chỉ là Bùi Ngọc Linh muốn cho Tổng Dư Kiều kiểm tra phụ khoa.

“Con cảm ơn mẹ”

Tổng Dư Kiều gọi tiếng mẹ này, thật giống như đinh đóng vào tai Từ Uyên Ly, như muốn nhắc nhở cô, mặc kệ cô không có con, vẫn được Bùi Ngọc Linh xem là khách quý, trong nhà này thiếu phu nhân vẫn là Tổng Dư kiều.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tranh sủng

Thế nhưng, Từ Uyên Ly hiện tại hoàn toàn tự tin, cô ta hiện tại mang thai cháu của nhà họ Diệp, hơn nữa dựa vào thái độ của Diệp Trạch Nam đối với Tổng Dư Kiều, cô ta có đầy đủ tư cách tranh dành tình cảm!

“Anh rể, anh ăn cá, để em bỏ xương cá cho anh.”

“Chị, chị xới cho em một bát canh hạt sen đi, nuôi dưỡng nhan sắc đẹp để này.”

Tự nhiên, Từ Uyên Ly đã tự coi mình là nữ chủ nhân của căn nhà này, Bùi Ngọc Linh không khỏi nhú mày

.....

Bữa cơm này, đối với Tống Dư Kiều mà nói, ăn không biết ngon. Cô chỉ ăn vài miếng, liền nói mệt muốn lên tầng nghỉ ngơi, thực ra là cô là tới phòng thu dọn mấy bộ quần áo để chuyển sang nhà thuê, quần áo trên người cũng bẩn, cô liền cởi ra, tìm một cái áo lụa trắng có hình lá sen xanh biếc, mặc với một cái quần đùi.

Lúc này, Diệp Trạch Nam đi tới, nhìn thấy Tống Dư Kiều chỉ mặc quần áo lót đang thay quần áo.

Tống Dư Kiều nhìn từ gương thấy được Diệp Trạch Nam đang đi tới, dùng quần áo che trước ngực, thấy anh ta không có muốn né tránh ý tứ của mình, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Diệp Trạch Nam lập tức nổi giận: “Cô là vợ tôi! Ở ngay trước mặt tôi thì không thể thay quần áo sao?” Anh ta bước tới, một phát tóm được Tống Dư Kiều, tẩn nhấn giữ chặt cô ở trên tường, ánh mắt nhìn đến quần áo của Tống Dư Kiều, mắt nâng lên tới trước ngực, ánh mắt lập tức tối sầm, tay đã xoa eo của cô.

Tống Dư Kiều đau đớn một trận, con mắt như bị che phủ bởi một lớp sương mù.

“Diệp Trạch Nam! Ở trong mắt anh, tôi chính là một miếng vải rách, tùy ý cho anh dẫm đạp sao? Ngay mà chúng ta kết hôn, tôi một mình cả đêm, anh lại cùng Từ Uyên Ly lên giường! Anh chính là vì chán ghét tôi sao? Hiện tại, ở dưới nhà có một người phụ nữ đang mang thai con của anh, lẽ nào đã như là như vậy, tôi cũng phải tiếp tục lấy lòng các người sao? Anh đừng quá coi trọng bản thân!”

Giọng điệu Tống Dư Kiều quyết đoán, trong đôi mắt ứa ra nước mắt.

Diệp Trạch Nam trong lòng khẽ nhúc nhích, ngón tay chạm được eo Tống Dư Kiều, chỗ bàn tay có cảm giác thật mềm mại khiến người ta yêu thích không buông, tuy rằng Tống Dư Kiều là vợ của anh ta, thế nhưng anh ta chưa từng chạm vào cô, kỳ thực trong ba năm sau khi kết hôn, cơ hội có được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng một giây sau, Tống Dư Kiều liền tẩn nhấn mà gạt tay Diệp Trạch Nam ra, đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa oành một tiếng.

Ngón tay Diệp Trạch Nam bắt huyệt không khí, không khí thật giống như được nhét vào trong lòng, bỗng nhiên có chút vắng vẻ.

Thế nhưng, nhớ tới năm năm trước Tống Dư Kiều không hiểu ra sao mà biến mất, người đàn ông khác đã cướp đi lần đầu tiên của cô, trong lòng anh ta thật giống như có một cây đuốc đang cháy.

Là cô có lỗi trước, tuyệt đối không thể tha thứ!

.....

Tống Dư Kiều ở trong phòng tắm thay xong quần áo, đi ra đã không thấy Diệp Trạch Nam đứng trước gương, nhưng là Bùi Ngọc Linh.

“Mẹ.”

Bùi Ngọc Linh tới là để cùng Tống Dư Kiều bàn về thời gian kiểm tra sức khỏe tổng quát, vừa nãy thấy Diệp Trạch Nam trước khi ra cửa nổi giận đứng đưng, mà bây giờ xem Tống Dư Kiều, vẻ mặt cũng có chút hồng, nhất thời sẽ hiểu, hỏi: “Lại cãi nhau với Trạch Nam nữa hả?”

“Không có, phải.....” Tống Dư Kiều giật giật môi, cũng không biết việc này nên làm sao giải thích với Bùi Ngọc Linh, đơn giản là nên ngậm miệng.

Bùi Ngọc Linh cho rằng cô là đang chấp nhận, thở dài một hơi: “Con à, cũng đừng oán Trạch Nam, con soi gương xem, nhìn dáng vẻ con bây giờ, làm sao so sánh với cô em gái dung mạo xinh đẹp kia?”

“Cô ấy không phải em kết nghĩa của con!” “Không phải sao?” Bùi Ngọc Linh thấy hai người họ không giống nhau, mới tưởng là chị em kết nghĩa.

Tống Dư Kiều nhắm mắt lại, nói: “Cô ta là em cùng cha khác mẹ với con..... Người phụ nữ kia mang cô ta tới.”

Đội được Bùi Ngọc Linh đi ra ngoài, Tống Dư Kiều đứng trước tấm gương dài chạm đất, nhìn chính mình trong gương, bởi vì cả đêm mất ngủ, vẻ mặt có chút trũng lại, đáy mắt có bóng mờ, sắc mặt tái nhợt, bởi vì mới vừa rồi bị Diệp Trạch Nam lôi kéo, tóc hoàn toàn rối bời.

Vẫn chưa trở thành người vợ bị bỏ rơi, dáng vẻ cũng đã thành như vậy

.....

Tống Dư Kiều đi tới chỗ nhà cho thuê, lại bị chủ nhà trọ báo nhà được một người mua với giá cao. “Thế nhưng lúc trước đặt là ba năm hợp đồng chứ?” Chủ nhà trọ nói: “Phí bồi thường vì phạm hợp đồng không phải là 3000 đồng sao, sẽ bồi thường cho cô! Bây giờ có tiền trong tay, tôi mới biết vì sao lại gọi là có tiền tùy hứng.

Tổng Dư Kiều: “.....” Đây không coi là khu vực tốt, hơn nữa nhà bên cạnh đang phá dỡ thật nguy hiểm, không biết người nào ngốc đến nỗi bỏ nhiều tiền ra để mua căn nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không mang thai

Tổng Dư Kiều bắt đầu mở internet để xem thông tin về các căn nhà cho thuê, tạm thời cô vẫn đang ở nhà họ Diệp.

Có điều, điều làm cho cô cảm thấy bất ngờ chính là, Diệp Trạch Nam cũng bắt đầu trở về ở, thế nhưng, mỗi khi trở về, trên người đều mang theo mùi rượu và hơi thuốc lá, hầu như không có mùi nước hoa, Tổng Dư Kiều cảm thấy ngực từng cơn lạnh lẽo.

Đơn giản, Diệp Trạch Nam mỗi lần trở về đều say khướt, ngã ở trên giường liền ngủ, không có làm ra bất kỳ cử động khác người nào.

Tổng Dư Kiều nhìn khuôn mặt Diệp Trạch Nam sau khi say rượu, nhớ tới khoảng thời gian qua lại cùng anh ta thời đại học và tình bạn giữa hai người, dường như đang mơ.

Chiều hôm nay lúc gọi cho Hoa Tranh, Hoa Tranh hỏi cô một vấn đề vô cùng thực tế: “Nếu như Diệp Trạch Nam thay đổi, không ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cô có tha thứ cho anh ta không?”

Tha thứ cho anh ta sao?

Cái này cơ bản không có, Diệp Trạch Nam cơ bản cũng không có thể thay đổi.

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Tổng Dư Kiều đi kiểm tra tổng quát, Bùi Ngọc Linh cũng đi chung, nói hai câu cho bác sĩ, sau đó để Tổng Dư Kiều đi vào.

Tổng Dư Kiều đầu tiên là xét nghiệm nước tiểu, xét nghiệm máu xem tâm điện đồ, thế nhưng, bác sĩ bị khẩu trang bảo cô cởi quần áo vào lúc này, cô lập tức sững sờ.

Bác sĩ rõ ràng thiếu kiên nhẫn: “Không nghe thấy à! Cởi quần, khăn trương rồi ngồi lên đây.”

“Không..... Tôi không muốn.....”

“Cái gì không muốn? Phải viết rõ ràng, cô nhanh lên một chút!” Vào lúc này, Tổng Dư Kiều mới hiểu được, nhất thời cảm thấy trong lòng trở nên lạnh lẽo.

Ba năm qua, mẹ chồng Bùi Ngọc Linh mặc dù nói nóng lòng muốn bé cháu, làm cho cô uống không ít thuốc Đông y, thuốc tây để điều trị, đối với cô mà nói cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều chuyện cô không mang thai được, Bùi Ngọc Linh vẫn đúng là khó mở miệng.

Đến bây giờ, mẹ chồng dĩ nhiên hoài nghi cô, âm thầm nhờ bác sĩ phụ khoa kiểm tra cô! “Cô có kiểm tra hay không kiểm tra?!”

Tổng Dư Kiều cởi quần xuống, dạng hai chân ra, thò khấc này, cô cảm thấy như bị lẳng nhục.

Dụng cụ kim loại chạm vào làm cô thấy lạnh, Tổng Dư Kiều rùng mình một cái, cô nắm chặt tay vịn, móng tay bấm chặt trong lòng bàn tay.

Bác sĩ hỏi: “Chuyện này không phải chứ?”

Phụ nữ đã kết hôn, nếu như vẫn là thế này, đây còn không phải là chuyện cười sao.

Tổng Dư Kiều cười khổ một tiếng: “Không phải.”

Máy thăm dò từ từ đi vào, một giọt nước mắt từ khóe mắt cô rơi xuống.

Cô xác thực không phải, thế nhưng, làm mất lần đầu của cô, cũng không phải Diệp Trạch Nam.

Cô không biết là ai, hoàn toàn chưa từng có ký ức phá thân, thế nhưng màng trinh tiết tượng trưng cho phụ nữ, cũng chưa có.

Cô còn trinh tiết, ở trong mắt Diệp Trạch Nam trinh tiết cũng sẽ không có.

Nhưng là, tại sao?

Tổng Dư Kiều do dự một chút, hay là hỏi bác sĩ: “Màng trinh..... Có hay không có khả năng..... Vốn là không có?”

Câu nói này, thật sự đối với cô mà nói, khó có thể mở miệng.

Bác sĩ thật giống như nghe được một chuyện cười lớn: “Làm sao có khả năng? Chỉ cần cô là phụ nữ, tuyệt đối có màng trinh.....”

.....

Tất cả hạng mục phụ khoa kiểm tra xong xuôi, thầy thuốc liền viết một ít số liệu chính, viết dữ liệu báo cáo kiểm tra, Bùi Ngọc Linh đi tới,: “Bác sĩ, thế nào?”

Bác sĩ nhìn Bùi Ngọc Linh một lát, lại đưa mắt nhìn sắc mặt hơi trắng xám của Tổng Dư Kiều: “Từ cung bẩm sinh đã phát triển dị dạng.”

Tổng Dư Kiều lui về phía sau một bước, đỡ tường mới có thể đứng vững, tay đặt lên bụng mình.

Bùi Ngọc Linh tròn mắt lên, lại hỏi lại một câu: “Là có ý gì?”

Bác sĩ nói: “Thông thường thì chính là nói tới không thể có con”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tôi cần xin chị

Bùi Ngọc Linh dù gì cũng là người phụ nữ từng trải qua bao sóng to gió lớn, lập tức lấy lại bình tĩnh, hỏi một câu: “Có thể phẫu thuật không?”

Bác sĩ chỉ tay vào bức chụp siêu âm: “Loại từ cung dị dạng này, phẫu thuật tỷ lệ thành công không lớn.”

Nói câu này trực tiếp đối với một người phụ nữ, rằng người đó không thể làm mẹ, giống như phán họ án tử hình!

Tổng Dư Kiều trong đầu ù một tiếng, lao đảo hai bước.

Nhưng mà Bùi Ngọc Linh bên cạnh cũng không có diu cô.

.....

Nữ bác sĩ nhìn Bùi Ngọc Linh cùng Tổng Dư Kiều rời đi, tháo khẩu trang trên mặt xuống, lộ ra khóe miệng cười quý dị.

“Ly Ly ra đi.”

Từ trong rèm màu trắng đi ra, không ai khác chính là Từ Uyển Ly!

“Cám ơn đi.” Từ Uyển Ly trên mặt mang nét cười, ôm cổ Tổng Khiết Như: “Đi thật tốt đối với con, giống như mẹ con vậy.”

Tổng Khiết Như trong lòng hơi rung động, đem ảnh chụp siêu âm trên bàn cất đi mới hỏi: “Vừa nãy có chụp hình không?”

Từ Uyển Ly đang vui rạo rực, bỗng nhiên nghe hỏi như vậy, liền che miệng: “A, con quên.”

Vốn dĩ nên cẩn thận hơn, tin này sau khi truyền ra ngoài Tổng Dư Kiều sẽ thân bại danh liệt hoàn toàn. Cô ta vào lúc này vô cùng cảm hận, vừa nãy chỉ lo đem Tổng Dư Kiều ra làm trò hề, quên mất việc chụp hình.

“Không có chuyện gì, loại hình này còn muốn PS tổng hợp, con thấy người như Diệp Trạch Nam cũng không dễ nhận ra, chờ một thời gian sẽ có cơ hội.” Tổng Khiết Như vỗ vỗ tay Từ Uyển Ly, đứng lên cởi áo blue trắng ra: “Chúng ta đi mau, vị bác sĩ kia không chừng đã tính lại.”

.....

Diệp gia.

Chị Lưu từ trong nhà đã nhìn thấy phu nhân cùng thiếu phu nhân trở về, liền đi ra ngoài đón: “Phu nhân muốn ăn chút cơm tối không?”

Bùi Ngọc Linh sắc mặt không tốt, không trả lời liền đi lên lầu.

Chị Lưu cảm thấy có điểm không đúng, nhìn về phía Tống Dư Kiều: “Thiếu phu nhân?”

Tống Dư Kiều nói: “Tôi buổi tối không ăn cơm.”

Lưu tỷ nói: “Thuốc kia uống được rồi tôi bưng lên cho cô.”

Còn muốn cô uống thuốc Đông y sao?

Tống Dư Kiều trong lòng so với ăn hoàng liên còn cay đắng hơn.

Nằm ở trên giường, cô cứ trừng mắt nhìn lên trần nhà, không nhúc nhích.

Diệp Trạch Nam xã giao xong về đến nhà, mở cửa phòng ra đã nhìn thấy Tống Dư Kiều với tư thế này nằm ở trên giường. Coi như là nghe thấy anh đi đến, nhưng cũng không có phản ứng, so với thường ngày hoàn toàn khác nhau.

Diệp Trạch Nam đem cà vạt ném qua một bên đi vào phòng tắm.

Đợi anh đi từ phòng tắm ra, Tống Dư Kiều vẫn duy trì nằm tư thế này, anh hoài nghi có phải là mí mắt cũng không hề chớp.

Đây là chuyện gì?

“Tống Dư.....”

Ngoài phòng vang lên ba tiếng gõ cửa. Lưu tỷ nói: “Thiếu gia, phu nhân gọi cậu.”

Diệp Trạch Nam đi tới gian phòng của mẹ. Bùi Ngọc Linh đem tờ giấy khám sức khỏe có tên Tống Dư Kiều cho anh xem, khi anh nhìn thấy mấy chữ “kiểm tra phụ khoa”, nhúu nhúu mày: “Mẹ đưa cô ấy đi khám phụ khoa?!”

Bùi Ngọc Linh nói: “Nếu mẹ không đưa nó đi khám phụ khoa, làm sao có thể biết nó không thể sinh con. Chẳng trách ba năm nay cái bụng nó không có động tĩnh gì.”

Diệp Trạch Nam cầm giấy khám lên xem: “Cũng có thể đây là vấn đề của con.”

“Nào có ai đem chiếc mũ cứng hướng về đầu mình mà chụp.” Bùi Ngọc Linh nói: “Từ Uyển Ly không phải mang thai con trai của con sao?”

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận la hét.

Bùi Ngọc Linh mở cửa, chỉ thấy chị Lưu hoảng hốt khăn trương chạy tới: “Từ tiểu thư..... Đi tới tìm thiếu phu nhân rồi.”

Diệp Trạch Nam cơ hồ không có một tia phản ứng, trực tiếp đẩy chị Lưu ra đi lên trên.

Con người của Bùi Ngọc Linh rụt lại, không biết con mình đây là vì ai mà gấp gáp.

“Tôi biết chị hận tôi, thế nhưng chuyện này anh rề không liên quan, tôi mang thai đứa bé cũng là vô tội, chị muốn tôi bỏ nó, đây là một sinh mạng..... Tôi không nỡ..... Tôi đáp ứng chị không cướp anh rề đi.....”

Từ Uyển Ly la hét rất lớn, dùng hết lực gõ cửa phòng. Trong khốe mắt nhìn thấy hai bóng người trên cầu thang, cô ta ra sức cắn đầu lưỡi một hồi, trực tiếp ngã xuống quỳ trên mặt đất: “Tôi cầu xin chị.....”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Sẽ không có đứa bé

“Rầm”, cửa phòng bị phá tung, bên trong, Từ Uyển Ly bò trên mặt đất, nằm bất động, cô ta chỉ dùng hai tay che chở bụng dưới, cái trán đập trên sàn nhà, “oành” một tiếng.

Mặt Tống Dư Kiều không cảm xúc: “Cầu xin tôi? Cô cầu xin tôi cái gì?”

Từ Uyển Ly đứng lên: “Cho tôi giữ lại đứa con này, chuyện lúc trước tất cả đều bỏ qua, tôi bảo đảm sẽ không gây bất hòa giữa cô với anh rề! Chờ đứa bé sinh ra, mỗi một tháng tôi chỉ đến nhìn một chút, đứa bé là vô tội.....”

Lời nói này, thực sự là nói kín kẽ không một lỗ hổng, thật giống như lòng dạ của Tống Dư Kiều độc ác nhất muốn giết chết đứa bé, còn Từ Uyển Ly thì ngây thơ vô tội như cô bé lọ lem.

Một câu đứa bé hai câu đứa bé, đối với Tống Dư Kiều những lời này giống như lưỡi dao, tàn nhẫn đâm vào lại rút ra!

Đời này cô không thể có con, nghĩ tới đây, trong lòng cô vụn vỡ đau đớn, tan nát cõi lòng.

Từ Uyển Ly bước lên trước, ôm lấy chân Tống Dư Kiều.

Trong con người Tống Dư Kiều chỉ có đau thương cùng đau khổ, nhất thời đều hóa thành cơn tức giận, cô tàn nhẫn mà đẩy Từ Uyển Ly: “Bỏ tay ra!”

Từ Uyển Ly chờ chính là lúc này!

Cô ta lập tức đập đầu vào góc tường, khoe miệng chảy ra máu, thế nhưng, hai tay vẫn ôm bụng dưới.

Mặt Tống Dư Kiều tối sầm, lúc vừa rồi cô có đưa tay giữ cô ta lại.

Diệp Trạch Nam lạnh lùng nhìn Từ Uyển Ly, “Đem bỏ đứa con này đi, tôi không nói lần thứ hai”

Từ Uyển Ly khóc đến nổi hai mắt sưng đỏ, “Anh làm sao có thể độc ác như vậy, đây là con của anh.....”

Bùi Ngọc Linh không nhìn nổi, chủ động đi đến đỡ Từ Uyển Ly đứng lên, đối với con mình nói: “Đứa bé này, mẹ muốn giữ lại! Chị Lưu, gọi bác sĩ tới đây!”

.....

Dưới tầng mọi người đều bận rộn với công việc của mình, còn trên tầng không khí lại căng thẳng vô cùng.

Tống Dư Kiều ngồi bên giường, trầm mặc khác thường, bóng người bị ánh đèn trên tường chiếu rọi.

Diệp Trạch Nam hiểu rõ tâm trạng Tống Dư Kiều bây giờ, đột nhiên cảm giác thấy mình không phải đã làm quá mức rồi, rót một cốc nước định đưa cho Tống Dư Kiều, không ngờ cô hát tung cốc nước, cốc thủy tinh vỡ tung tóe chia năm xẻ bảy.

Tống Dư Kiều ngược đầu, trong đôi mắt đẹp đầy rẫy tia máu đỏ: “Sao anh không đi xuống, còn ở lại chỗ này làm cái gì, kinh tởm tôi sao?”

Bộp một tiếng, trên má phải Tống Dư Kiều rơi xuống một bạt tai.

Diệp Trạch Nam dùng lực rất mạnh, Tống Dư Kiều ngã ra giường.

Anh lùi về sau một bước, nhìn vào tay mình, tựa hồ không tin điều mình vừa làm, giật giật môi, “Cô.....”

Tống Dư Kiều loạn choạng đứng dậy, tự lẩm bẩm: “Đúng, người phải đi không phải là anh, mà là tôi, sao tôi vẫn ở lại đây kinh tởm anh..... Đây là Diệp gia, đây là phòng của anh.....”

Diệp Trạch Nam kéo Tống Dư Kiều, lại bị Tống Dư Kiều điên lên hất tay ra, hét lớn: “Cút! Anh đừng chạm tôi! Diệp Trạch Nam anh cho rằng tôi cứ như vậy mà ở lại đây sao? Đánh tôi một bạt tai rồi la hét lại một cuộc đá văng? Ba năm qua tôi chịu đựng quá đủ rồi!”

Thấy phản ứng Tống Dư Kiều quá kịch liệt, anh không đưa tay giữ cô lại, mãi cho đến lúc một bóng dáng đơn bạc biến mất khỏi tầm mắt, anh hoàn toàn tê dại, bỗng nhiên thất thần một hồi.

Vốn là muốn an ủi cô, tại sao lại cãi nhau rồi?

Nếu như anh biết, Tống Dư Kiều lần này rời đi, chính là rời đi rất lâu sau mới gặp lại, có phải anh sẽ sớm một chút nghe theo trái tim mình, vào lúc cô yếu đuối nhất, liều mạng giữ cô lại, sau đó ôm cô vào trong ngực, để cô khóc trong lòng anh mà không phải..... người đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Dùng rượu chất ma túy đau khổ

Đêm khuya, Tống Dư Kiều như vậy thật giống một Cô Hồn Dã Quỷ, một người đi đường du đãng, có hai người trước mặt đi đến nhìn thấy cô, đều sợ hãi tránh xa.

Thế nhưng, Tống Dư Kiều hiện tại cái gì cũng không quan tâm

Trong lòng của cô hiện tại rất đau đớn, không biết là do mình sẽ không thể có con, hay là do Diệp Trạch Nam phản bội.

Đi dọc theo con đường thẳng, phía trước là khu phố sau đại học A, vào thời điểm này, cửa hàng cũng đã đóng cửa, chỉ còn lại một vài nhà kính loé ra ánh sáng của quán bar.

Quán bar ở đường phía sau trường đại học, cuộc sống về đêm cũng sẽ không như Ngưu Quỷ Xà Thần, bên trong du dương một khúc dương cầm, trông không giống quán bar, cũng như là phòng trà.

Tống Dư Kiều ngồi ở một quầy bar bên cạnh, bảo nhân viên đem một ly rượu, sau đó uống một ly.

Cô thấy rượu cùng với ánh sáng nơi này, cũng với bao ánh mắt chăm chú, nỗi đau xé rách tim gan kia, đã hoàn toàn bị rượu làm cho tê dại.

Kỳ thực, từ lượng của cô chỉ có một ly, có điều khi say cô không khóc lóc, không khi dễ người khác, không đùa bỡn, chỉ ngồi lẳng lặng, cho nên không thấy được là đã uống say.

Phục vụ quầy bar là một người trẻ tuổi, thấy cô không nhúc nhích, liền đến gần liếc mắt nhìn, sợ hết hồn.

Tống Dư Kiều trên mặt toàn là nước mắt.

“Ách, tiểu thư, có cần tôi tìm người tới đón cô không? Cô là học sinh ở khu này hả?”

Ánh mắt Tống Dư Kiều mê man, sững sờ một chút, nói tiếp: “Đón tôi? Ai tới đón tôi, không cần đến đón tôi...”

Nói xong, cô còn ợ rượu.

“Vậy cô...”

“Tôi hiện tại tâm trạng rất tốt, tôi đã uống một ly, anh biết không, tôi lúc trước là hoa khôi của trường, bao nhiêu nam sinh theo đuổi... Chọn tới chọn lui, kén cá chọn canh, tôi chọn Diệp Trạch Nam, chồng tôi, vào lúc đấy đối với tôi khá tốt, thế nhưng sau đó... Tôi tạm nghỉ học...” Tống Dư Kiều đứng đưa ly rượu trong tay, nước mắt rùng rùng chảy xuống, thế nhưng khoe miệng vẫn ngậy ngốc cười. “Này, không phải là chồng của tôi, sắp thành chồng của người khác, mẹ chồng chê tôi không thể sinh con, tôi sau này cũng không thể làm mẹ...”

Nhân viên quầy bar nói: “Cô uống say rồi, gọi điện cho người đến đón cô đi?”

Tống Dư Kiều từ trong túi lấy di động ra: “Ừ thì gọi điện...”

Cô cầm di động lên vừa lúc đổ chuông, thấy tên Diệp Trạch Nam sững sờ, nửa ngày mới bấm, chỉ có âm thanh tút tút tút, không ai nghe máy.

Nhân viên quầy bar thấy cô nằm nhoài trên quầy không nhúc nhích: “Tiểu thư, cô có thể gọi điện thoại chứ? Phải tìm người tới đón chứ?”

Tống Dư Kiều nhìn chằm chằm nhân viên đã thành ba cái bóng chồng nhau, quơ quơ ngón tay: “Tìm ai? Tìm chồng tôi, không được... Anh ta đã có thêm một Tiểu Tam, ha ha, thật hào phóng... Tìm Đường Đường, không được, cô ấy đang ở châu Úc.... Trịnh Tan Ra, cũng không được.... Hoa Tranh...”

....

Tại bữa tiệc rượu tại Hoa gia.

Mặc dù bữa tiệc này được tổ chức nhằm mục đích quyên góp, nhưng thực chất, chính là vì Hoa Tranh đã mời được Bùi Tư Nhận.

Cô uống hơi nhiều rượu, sau đó thấy Bùi Tư Nhận ở trước mặt, giả bộ đầu hơi choáng váng, ngày hôm nay cô cố ý mặc một bộ sườn xám, xẻ tà cao, cũng bởi vì nghe rằng Bùi Tư Nhận ưa chuộng phụ nữ mặc sườn xám.

Bùi Tư Nhận mang trên mặt nụ cười nhạt nhòa, một bên gọi phục vụ: “Đỡ Hoa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi chút.”

“Không cần!” Hoa Tranh giậm chân một cái, trợn mắt lên. “Tôi...” Cũng không thể đem hình tượng thực nữ bấy lâu nay xây dựng phá huỷ trong một ngày. “Tôi đi rửa tay.”

Hoa Tranh vừa tới phòng rửa tay, cô ngồi trên ghế dài, điện thoại di động vang lên.

Bùi Tư Nhận thực ra là vô ý, ánh mắt rơi vào màn hình di động đang loé lên cái tên đó, khoe miệng bỗng chốc hướng lên, liền coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cường hôn

Tổng Dư Kiều khóc cũng đã khóc xong, trong thời gian Bùi Tư Nhận đến, chỉ lẳng lẳng cầm một ly nước, ngồi bên trong góc ghế sofa không nhúc nhích, hoàn toàn không nhìn ra đáng về uống say.

Bùi Tư Nhận trả tiền, chuyển tầm mắt đến, vừa vận nhìn thấy Tổng Dư Kiều mở to đôi mắt có chút mê người nhìn anh, nhú mày: “Làm sao?”

Tổng Dư Kiều nói: “Tôi đã gặp anh.”

“Đã gặp nhau ở đâu?”

Tổng Dư Kiều nâng cằm suy nghĩ một hồi, sau đó lắc lắc đầu: “Không biết.”

Bùi Tư Nhận ngồi vào bên cạnh Tổng Dư Kiều, nhú mày hỏi: “Không nhớ rõ?”

Tổng Dư Kiều lại lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Bùi Tư Nhận có chút mơ hồ, nhìn anh một hồi lâu.

Ở dưới ánh đèn ám muội, một người phụ nữ dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm vào một người đàn ông, ý tứ rõ ràng là mời gọi.

Bùi Tư Nhận căng thẳng cả người, Tổng Dư Kiều bởi vì uống rượu, khuôn mặt nhỏ tròn bị anh ngắt một hồi, cúi đầu liền ngậm môi cô. Cô nhận ra được muốn lui về phía sau, nhưng tay anh đã giữ ở sau gáy của cô, đầu lưỡi ở giữa răng môi phác hoạ một vòng.

Tổng Dư Kiều tròn mắt lên, đôi mắt đen tròn Bùi Tư Nhận tràn đầy ý cười, người phụ nữ này, uống say vẫn như trước kia, thật ngốc nghếch.

Trợ lý Bùi Tư Nhận, Lê Bắc Đô mua thuốc giải rượu trở về, nhìn thấy cảnh tượng không nên nhìn này.

Sau trận hôn nhau triển miên, trên bờ môi đều dính một tầng nước bọt sáng lấp lánh.

Tổng Dư Kiều khuôn mặt hồng hào, cô bây giờ không còn tỉnh táo, nhưng theo bản năng dùng tay lau qua môi vừa bị hôn.

Bùi Tư Nhận ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống một hồi, lần nữa ngại ngùng hôn lên môi Tổng Dư Kiều, lúc này càng dùng sức, như muốn để hai người hòa làm một.

Lê Bắc Đô xoay người, vừa định yên lặng mà lui ra, lại nghe thấy phía sau Bùi Tư Nhận gọi anh ta: “Trợ lý Lê.”

“Vâng.”

Bùi Tư Nhận tiện tay nói lỏng cả vạt, đi qua người Lê Bắc Đô, nhẹ nhàng lưu lại một câu: “Đỡ cô ấy lên xe.”

Lê Bắc Đô vẫn cứ nhìn người phụ nữ ngồi ở trên ghế salong, trong lòng phát điên: ông chủ, như thế không công bằng, không phải vừa cưỡng hôn người ta sao?

.....

Một chiếc xe chạy vững vàng trên đường, điện thoại Tổng Dư Kiều vang lên, cô từ trong túi lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy ba chữ Diệp Trạch Nam, dừng một chút mới ấn nút nghe.

“Em vừa gọi điện thoại cho tôi.....”

“Ai gọi điện thoại cho anh? Tôi ở bên ngoài rất tốt. Không phải tôi không thể sinh con sao, tôi không muốn! Anh và tôi đều không muốn, con trai tôi cũng không cần! Mẹ kiếp anh cút cho tôi!”

Diệp Trạch Nam xưa nay chưa từng nghe Tổng Dư Kiều mắng người, nhú nhú mày: “Em bây giờ ở đâu?”

“Tôi ở đâu anh quan tâm sao? Anh dựa vào cái gì không cho tôi đi? Anh là ai? Anh là ai?”

Tổng Dư Kiều viền mắt chưa xốt, hương vị rượu truyền đến cổ họng, nòn một tiếng liền khom lưng ói ra.

Cô đúng là uống nhiều rượu, những thứ vừa nôn ra bản như vậy làm khoang xe vốn chật hẹp giờ thêm phần ngột ngạt. Lê Bắc Đô lái xe ở phía trước không khỏi nín thở, hạ cửa sổ xe xuống một khe nhỏ.

Tổng Dư Kiều đã say thật sự, vừa nãy nhận được điện thoại của Diệp Trạch Nam. Cô hoàn toàn mất hết lý trí, lập tức nhào vào lòng Bùi Tư Nhận, nhìn không được gào khóc.

Trong một đêm, mất đi mẹ chồng che chở, mất đi chồng, cũng mất đi tư cách làm mẹ.

Lê Bắc Đò ngồi phía trước nhìn vào gương chiếu hậu, suýt chút nữa đem chân ga làm phanh xe đạp, người phụ nữ này là muốn tìm đường chết! Ông chủ vốn có bệnh thích sạch sẽ! Có điều, hành động của Bùi Tư Nhận không khỏi để anh ta sờ cằm suy nghĩ.

Bùi Tư Nhận vỗ lưng Tống Dư Kiều, trực tiếp dùng tay lau đi vết bẩn trên khóe miệng cô, gạt tóc ướt dính trên mặt qua một bên.

“Đừng khóc, xấu chết được.”

Mà ngay lúc này, Tống Dư Kiều không có tắt máy, Diệp Trạch Nam ở đầu dây điện thoại bên kia mơ hồ nghe thấy âm thanh của một người đàn ông nhất thời trong đầu nổi một đám lửa, động một hồi nổ tung.

Tống Dư Kiều ở ngoài thật sự có người đàn ông khác!

Anh giờ tay ném chiếc điện thoại di động đi, va vào tường chia năm xẻ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Dĩ nhiên là khách sạn!

Khi tỉnh lại, hai huyết thái dương Tống Dư Kiều cảm thấy rất đau, mí mắt nặng nề thường, cố gắng mở mắt, đập vào mắt chính là một mặt kính chạm đất, trên đỉnh đầu còn treo một đèn thủy tinh chạm khắc hoa văn.

Cô lập tức ngồi dậy, ngạc nhiên tròn to hai mắt.

Nơi này chính là khách sạn!

Cô vì sao từ trong quán bar đến đây rồi?

Đầu ngón tay đặt trên huyết thái dương ấn vào, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nhớ lại nửa đêm hôm qua bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, đi vào một quán bar sau thành phố A, rồi uống một ly rượu, sau đó..... Liền nằm gục xuống.

Tống Dư Kiều vội vàng nhìn quần áo trên người mình, đã được thay!

Lúc cô đi ra, nhớ rõ mình mặc một bộ váy màu trắng, thế nhưng bây giờ, chỉ mặc một cái áo ngủ, váy ngủ, hơn nữa còn là loại khiến người ta nhìn vào sẽ phun máu mắt.

Lẽ nào tối ngày hôm qua uống say gặp phải tên háo sắc rồi hả?

Thế nhưng trên người cũng không có dấu vết bị xâm phạm, Tống Dư Kiều hơi yên lòng, thế nhưng trong phòng này không có quần áo thừa, chẳng lẽ muốn cho cô mặc như vậy đi ra ngoài sao?

Suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động mở máy, bên trong là cuộc gọi nhớ cùng tin nhắn.

Gọi điện nhiều nhất là Diệp Trạch Nam, Tống Dư Kiều cảm thấy đau trong lòng, điện thoại tới công ty Chu Hải Đường.

“Giúp tôi đưa một bộ quần áo tới đây, ở trong tủ tôi treo bộ quần áo màu trắng OL, “Tống Dư Kiều tìm ra trên tủ đồ đầu giường khách sạn “Bắt giam Quán Rượu Lớn, 1302 người truyền đạt.”

Rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, Hải Đường đã đến.

Chu Hải Đường vừa vào cửa liền trách móc “Trời ạ, cô Dư Kiều thật là có tiền, dĩ nhiên ở khách sạn 5 sao xa hoa, giá tiền này, chà chà.....”

Tống Dư Kiều nói: “Không phải là tôi muốn đến, tối ngày hôm qua uống say, sáng sớm tỉnh lại thì ở đây rồi.”

Chu Hải Đường như hiểu ra, tròn mắt lên, chỉ vào cái thắt lưng viền tơ màu đen trên người Tống Dư Kiều “Không biết.....có bị...”

“Chắc không, tôi không có cảm giác.”

Chu Hải Đường trong đầu xuất hiện qua một hình ảnh, hét lên một tiếng: “Không phải là có người chụp ảnh nude của cô chứ! Hiện tại có loại này, loại kia trên website, phải dựa vào cái này kiếm tiền, bán đi.....” Cô thấy sắc mặt Tống Dư Kiều trắng bệch, vội vàng nói, “Tôi đoán mò.”

Tổng Dư Kiều không phải là không có nghĩ tới khả năng này, nếu là như thế,..... Thì thật phiền toái.

Lúc trả phòng, Tổng Dư Kiều thuận tiện hỏi một lúc tại sảnh đăng ký khách sạn, trong dữ liệu ghi: “Bảo vệ việc riêng tư của khách.”

.....

Tổng Dư Kiều nhận chức ở công ty quảng cáo, bởi vì đang học đại học giữa chừng thì tạm nghỉ, đến bây giờ đều không có bằng, chỉ có thể làm một trợ lý giám đốc nho nhỏ.

Trên thực tế dù là công ty quảng cáo thuộc xí nghiệp Diệp Thị, văn phòng ở tầng thứ ba và Cao ốc Diệp Thị là hai con đường cách nhau

“Đem phần tài liệu này phổ tô ra 20 bản, phân phát đến phòng hội nghị.”

“Vâng.”

“Chờ chút, “ người lãnh đạo Tổng Dư Kiều trực tiếp mang tài liệu nói, “Ngày hôm nay có một khách hàng lớn đến.”

Ở trong mắt tất cả mọi người, Tổng Dư Kiều chính là một cô chủ, 9h đi 5h về, không học thức không bằng cấp không uy hiếp, vì lẽ đó những nơi làm việc kia của cô đều không có chuyện đầu đá.

Hải Đường trêu ghẹo:“ Dư Kiều, cô không phải là tổng giám đốc Hào Môn giấu chuyện kết hôn đó chứ?”

Tổng Dư Kiều nở nụ cười, mở ra trong tay một chồng giấy in nói: “Cô cảm thấy tôi như thế sao?”

Cô cười, dù khổ hay vui, cũng chỉ có bản thân cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người cha độc thân

Đôi Lâm Táp nói khách hàng lớn đến muộn, chậm hơn nửa giờ so với dự định, Tổng Dư Kiều liền lên mạng tìm nhà thuê, lại bị Chu Hải Đường dùng sức vỗ một cái trên lưng.

“Thật đẹp trai nha! Đẹp muốn xỉu!”

Một quyển tạp chí giải trí liền được ném lên trên bàn của Tổng Dư Kiều.

“Chính là anh ta!”

Tổng Dư Kiều không hiểu gì hỏi “Anh ta làm sao vậy?”

“Là khách hàng lớn! Chính là anh ấy! Bùi Tư Nhận!” Chu Hải Đường lại bắt đầu giống như đọc bài thơ diễn cảm “Con trai thứ ba của nhà họ Bùi Bùi Tư Nhận, lần trước ngẫu nhiên trên bìa tạp chí tài chính và kinh tế, trong vòng một tiếng tạp chí kia đã bán được hết hàng, trở thành soái ca trong mộng của đông đảo thiếu nữ tuổi thanh xuân.” Cuối cùng giống như vẽ mắt cho rồng cảm thán “Là soái ca!”

Hai nữ công nhân phát hiện thế là thét lên kinh hãi, tranh đoạt xem tạp chí giải trí, dẫn đến toàn bộ khu làm việc đều trở nên rối loạn.

Nữ công nhân thứ nhất: “Trời ạ! Hôm nay xuất bản đầu tiên.....”

Nữ công nhân thứ hai: “Anh ấy quá đẹp trai! Cô gái này là ai, thật xấu, một điểm đều không xứng với Bùi thiếu.”

Tổng Dư Kiều im lặng không lên tiếng mà ở trong máy vi tính tìm tòi ba chữ “Bùi Tư Nhận”, nhìn thấy xuất hiện cả đoạn dài scandal, xem ra Hoa Tranh lại phải đau đầu rồi.

Nữ công nhân thứ nhất: “Bùi Tư Nhận dĩ nhiên là một người cha độc thân, có một đứa con năm tuổi tên là Bùi Hạo Dục, ở đây còn có bức ảnh cha con họ thân thiết!”

Nữ công nhân thứ hai: “Ồ đâu?, để tôi xem một chút! Oa, quả là viên ngọc được mài, thật là đáng yêu!”

Nữ công nhân thứ nhất: “Đáng yêu giống như thiên thần nhỏ, dù là làm mẹ kế cũng đồng ý!”

Tổng dư kiêu: “.....”

.....

Lúc này, người bạn nhỏ Bùi Hạo Dục đang được một đám chị gái đòi làm mẹ kế, lại đang bị thầy giáo văn phòng phạt đứng, bỗng nhiên đánh hai cái rồ hất xì, cậu không khỏi xoa xoa mũi, ở trong lòng nói thầm một tiếng: Là ai đang mắng mình nha?

Giáo viên chủ nhiệm lớp đem điện thoại di động đưa cho Bùi Hạo Dục: “Gọi điện thoại cho cha trò đi.”

Bùi Tư Nhận lúc nhìn thấy con trai gọi tới điện thoại của mình, đang lúc nghe thư ký Lê Bắc báo cáo sắp xếp lịch trình, nhìn thấy trên màn hình điện thoại lóe lên số điện thoại di động, không khỏi nhú nhú mày, sau đó đem điện thoại di động đưa cho Lê Bắc: “Giúp tôi nhận điện thoại.”

Lê Bắc nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện “Giáo viên chủ nhiệm”, sững sốt một chút, lập tức nhận nghe điện thoại.

(Giáo viên chủ nhiệm trong tiếng trung “班主任” chỉ có 3 chữ thôi, ở đây ta dịch theo tiếng việt luôn nên thành 4 từ)

Mười ngón của Bùi Tư Nhận gõ nhẹ ở trên mặt bàn, nhìn về mặt Lê Bắc cũng không có phản ứng gì lớn, cuối cùng kết thúc bằng một câu “Tốt, phiền thầy giáo quá, hẹn gặp lại.”

Lê Bắc hai tay trả lại điện thoại “Ông chủ, thầy giáo nói đề người cùng tiểu thiếu gia viết bài văn, ký tên trên vở, viết đến mười từ nhận xét trở lên.”

Bùi Tư Nhận nhú mày: “Chỉ như vậy thôi?”

Lê Bắc hết sức thành khẩn gật đầu, từ lúc khai giảng hồi đầu tháng chín tới nay, anh ta giúp ông chủ nhận điện thoại của giáo viên chủ nhiệm vào mỗi thứ bảy, mỗi một lần..... Đều là rơi nước mắt.

“Ông chủ, có đi công ty quảng cáo của Diệp Thị không?”

“Đi.”

.....

Lần này chủ yếu là hoàn thành một thiết kế quảng cáo nhà lầu của Bùi thị, Mang Lâm Thê vốn nghĩ hạng mục này là quản lý đền, nhưng không ngờ con trai thứ ba nhà họ Bùi lại tự mình đến bàn bạc hạng mục này.

“Dư kiêu, cô tới hội nghị để ghi chép?.”

Tổng Dư Kiêu là người cẩn thận, hơn nữa đã theo Đới Lâm Táp ba năm, phải nói là mọi việc như ý.

“Vâng.”

Tổng dư kiêu đi vào trong hội nghị, bỗng nhiên hai mắt hướng đến Bùi Tư Nhận, bỗng nhiên bước chân hơi khựng lại, rồi vẫn như trước bước nhanh đi tới chỗ ngồi xuống, bút trong tay vốn đã mở ra, mười ngón tay gõ lên xuống trên bàn, thế nhưng cô luôn cảm giác là có tầm mắt rơi vào trên người mình, giống như ngày đó lúc ở khách sạn bất gian, nóng rực đến bỏng người.

Có điều trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ đề tài vừa nảy Hải Đường và các cô ấy đang bàn tán, Bùi Tư Nhận thậm chí có một đứa con trai năm tuổi, không biết Hoa Tranh có biết hay không.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mẹ chồng và tiểu tam

Tổng Dư Kiêu hoàn thành ghi chép trong hội nghị liền ra khỏi phòng hội nghị, phần sau là liên quan đến thông tin về lĩnh vực thương mại, trao đổi thông điệp, với thân phận cô thì không có tư cách tham gia.

Cô mới vừa ngồi vào chỗ, Chu Hải Đường liền tiến tới: “Như thế nào, cô có xiu không?”

Tổng Dư Kiêu: “.....”

Chu Hải Đường nói: “Tôi ở xa xa mà vẫn liếc mắt nhìn anh ấy, trời ơi, hô hấp dồn dập, đã xiu ba lần rồi. Cô dĩ nhiên có thể tiếp xúc với thần tượng của tôi với khoảng cách gần như vậy.....”

“Thần tượng của cô không phải Cố Thanh Thành sao?”

“Ai nha, như thế thì có gì khác, hai người đều hoàn hảo giống nhau mà.”

Không tới nửa giờ, Tống Dư Kiều lại bị gọi vào văn phòng Đới Lâm Tập, Bùi Tư Nhận ngồi ở trên ghế salông, màu áo sơ mi đang mặc thật phù hợp với khí chất kiêu kiêu ngạo ngạo của anh ta.

Mang làm thẻ nói: “Dư Kiều, bắt đầu từ ngày mai, cô phụ trách cùng giao tiếp với Bùi thị.”

“A?” Tống Dư Kiều hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bùi Tư Nhận đã đứng lên, mỉm cười vươn tay ra với Tống Dư Kiều: “Tống tiểu thư, hợp tác vui vẻ.” Đới Lâm Tập nhìn lên ở phía sau, con người thoáng qua một tia gian ác.

Buổi chiều tan việc, Tống Dư Kiều bắt đầu không ngừng nghỉ chuyển từng thứ đồ bên trong Địa Chu, nhận được điện thoại từ Hoa Tranh: “Cô biết tôi vừa nhìn thấy ai ở quán SPA không?”

Tống dư kiều tìm một chỗ ngồi xuống, xoa tay để công nhân viên rời đi trước, mới vô lực hỏi: “Ai?”

Hoa Tranh nói: “Mẹ chồng cô! Còn có tiện nữ Từ Uyển Ly kia, cô làm sao mà đến C thị rồi? Tiểu tam này vẫn tiếp xúc với mẹ của Diệp Trạch Nam!”

Tống Dư Kiều trong đầu ù một tiếng. Ba năm nay, hôn nhân của cô từ đầu đến cuối đều như là chuyện cười, căn bản Diệp Trạch Nam không có cảm giác đối với cô, thế nhưng cô tin, chỉ cần cô đối xử tốt với anh ta, một ngày nào đó có thể đem tấm lòng của Diệp Trạch Nam trở về bên mình.

Trong ba năm này, cô chưa hề nghĩ tới ly hôn sao? Không, cô đã nghĩ tới vô số lần, nhưng vẫn không cam tâm, nguyên nhân gì, chỉ có mình cô rơi xuống mức độ này.

Hoa Tranh hỏi: “Lúc trước tôi nói, lễ cưới cũng không làm, không có gì để thể hiện, cô xem, hiện tại cũng không mấy ai biết cô là thiếu phu nhân của anh ta. Lễ nào cô vẫn yên lặng gả cho người ta, lại lặng yên không một tiếng động ly hôn?”

Tống Dư Kiều trầm mặc chốc lát, lại hỏi: “SPA quán cô làm ở đâu?”

“Cô muốn đi qua?” Hoa Tranh nói, “Được, tôi giúp cô ngăn tiểu tiện nhân kia.”

Thế nhưng Tống Dư Kiều cũng không có đi tới quán SPA mà Hoa Tranh nói, cô đang xem một gian nhà, bởi gian nhà này khá là quý hiếm. Tống Dư Kiều lúc đó liền đi xem nhà, xác định vị trí gian nhà không tính lệch, trạm tàu điện ngầm trạm xe buýt cũng không xa, liền trực tiếp liên lạc chủ nhà trọ, nộp trước một năm tiền phòng. Chủ nhà trọ là một người đàn ông mang kính mắt, chừng hơn ba mươi tuổi, xem ra rất thành thật.

“Con gái của tôi đang học trung học cơ sở, trọ ở trường, một tháng trở về một lần, làm cho tôi mỗi buổi chiều, tôi có thể giám cho cô 200 đồng tiền phòng.”

Tống Dư Kiều đồng ý.

Cô cho Hoa Tranh phát đi một tin nhắn, trở về Diệp gia thu dọn đồ đạc. Mẹ chồng còn đang ở quán SPA, bố chồng ở nước ngoài chưa trở về, không nghĩ tới Diệp Trạch Nam đang ở nhà. Tống Dư Kiều chạm mặt Diệp Trạch Nam chỉ là sững sờ một chút, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà lên lầu. Diệp Trạch Nam thấy đáng đáp hồ hững không quan tâm này của Tống Dư Kiều, trong lòng liền sinh khí: “Cô tới ngày hôm qua đi đâu vậy!”

“Tôi đi đâu anh quan tâm sao? Cho dù có chết anh cũng sẽ không thèm nhìn” Tống Dư Kiều khước miệng nhếch lên tự giễu.

Diệp Trạch Nam liền đem một xấp ảnh quảng xuống trước mắt cô: “Những hình này cô giải thích thế nào?”

Tống Dư Kiều ngay lập tức trắng bệch mặt. Lễ nào đúng như Hải Đường nói, có người gửi ảnh nude?

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dẻo miệng, lòng dạ độc ác thì mới giữ được địa vị

Nhìn thấy trong hình không phải thân thể không mặc đồ, Tống Dư Kiều thở dài một hơi, nhưng rõ ràng thời gian nhìn thấy trong hình là tối hôm qua.

“Anh cho người theo dõi tôi?”

Diệp Trạch Nam cười mỉa mai: “Cô có tư cách để tôi cho người theo dõi sao? Đây là có người ẩn danh gửi đến hòm thư nhà, cô làm cho nhà họ Diệp

chúng tôi mất mặt! Nếu để cho mẹ nhìn thấy sẽ như thế nào?”

Nghe lời này của Diệp Trạch Nam, Tống Dư Kiều trong lòng càng ngày càng lạnh, cô không có trả lời mà ngồi xỏm xuống, nhặt bức ảnh trên đất lên. Trong hình đều là cô cùng một người đàn ông khác, ôm nửa từ quán bar đi ra, đến ôm ngang hông lên xe, hai người khuôn mặt nhìn cũng không quá rõ. Thế nhưng, chỉ cần là người quen biết với Tống Dư Kiều, đều có thể nhận ra bóng lưng của cô.

Nhìn qua người đàn ông bên cạnh diu cô trong tối, mặc một chiếc áo sơ mi màu.....

Đàn ông mặc áo sơ mi trắng cũng đã nhìn thấy nhiều rồi, mà thông qua màu áo sơ mi có thể nhìn ra vẻ đẹp của người đó, Tống Dư Kiều chỉ gặp qua một.

Nghĩ đến người kia, gò má không tránh khỏi nóng lên, trong lòng căng thẳng không có lý do. Không biết vì nguyên nhân gì?

Diệp Trạch Nam thấy Tống Dư Kiều nhìn bức ảnh đến ngây người, trong lòng đã lạnh đi mấy phần. Trục tiếp đứng lên, tay cầm cổ tay cô, kéo cô từ trên mặt đất đứng lên: “Tôi đang hỏi cô!”

Tống Dư Kiều dùng sức gạt tay Diệp Trạch Nam ra, nhắm mắt lại đem nước mắt nhịn vào trong lòng: “Diệp Trạch Nam, tôi nói lại lần nữa, chúng ta ly hôn đi.”

“Tôi cũng nói lại lần nữa.” Diệp Trạch Nam một lần nữa siết chặt tay Tống Dư Kiều: “Đừng hòng!”

.....

Buổi tối, Bùi Ngọc Linh gọi Tống Dư Kiều ra, kể cả Từ Uyển Ly, Diệp Trạch Nam bốn người cùng ngồi trên trên ghế sofa.

Từ Uyển Ly một tay đỡ eo, tay còn lại che ở trên bụng, thật giống như sợ người khác không biết cô ta mang thai, cẩn thận từng li từng tí một.

Bùi Ngọc Linh nói: “Ly Ly đang mang đứa bé trong bụng, mẹ đã nói muốn giữ lại, thì nhất định sẽ giữ.”

Từ Uyển Ly e thẹn nở nụ cười, mắt nhìn thấy ánh mắt hung ác của Diệp Trạch Nam, co rúm lại một hồi, lấy hết can đảm lên tiếng nói: “Đi con sợ đứa bé này.....”

Bùi Ngọc Linh xoa mu bàn tay của cô ta: “Tôi còn ở đây ngày nào, đứa bé sẽ ở đây đến ngày đó, có gì mà phải sợ.”

Thực sự là một kịch hay, rất là chân thực.

Tống Dư Kiều từ đầu đến cuối không nói một câu, ánh mắt lạnh lùng. Thế nhưng, khi nghe đến hai chữ “đứa bé”, tim truyền đến một hồi co giật, đè nén nỗi đau đớn này, cô đứng dậy: “Con đi vào phòng rửa tay.”

Cô không ngờ, Từ Uyển Ly cũng đi theo, Tống Dư Kiều cau mày.

Từ Uyển Ly vừa đi đến hai mắt thoáng qua đã đắm lệt, kéo ống tay áo Tống Dư Kiều: “Chị, em biết chị không chấp nhận đứa em như em, chị chán ghét em, căm ghét em, cảm thấy mẹ con em cướp ba đi, thế nhưng yêu một người không có sai..... Đứa bé là vô tội, chị đừng giận chó đánh mèo đánh con của em....”

Tống Dư Kiều cười gằn: “Thực sự là buồn cười, cô có thể quản chính mình, còn muốn quản ham muốn tham vọng của người khác sao?”

“Chị muốn em làm gì mới bằng lòng tha thứ cho em? Muốn em quỳ xuống sao?”

Từ Uyển Ly đứng là quỳ xuống, không cẩn thận, đem bình thủy tinh Hương Ba trên bồn rửa tay làm rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh thủy tinh nhỏ, lập tức giờ tay tát mình một bạt tai, bộp một tiếng vang dội, một tay bưng khuôn mặt nhỏ, nước mắt đã lăn xuống má: “Chị, nếu làm như vậy có thể người giận, thì chị cứ tát em đi.....”

Tống Dư Kiều cùng Từ Uyển Ly xô đẩy, đã đập lên miếng thủy tinh trên mặt đất, đâm vào bàn chân, lòng bàn chân truyền đến một cảm giác đau đớn.

Bùi Ngọc Linh cùng Diệp Trạch Nam nghe tiếng động liền đi đến phòng rửa tay, đập vào mắt là Từ Uyển Ly đang quỳ trên mặt đất, một bên gò má sưng đỏ, một tay còn siết thật chặt tay Tống Dư Kiều.

“Con làm gì vậy?” Bùi Ngọc Linh nhanh chân đi tới đỡ Từ Uyển Ly từ dưới đất lên, ánh mắt nhìn về phía Tống Dư Kiều hiện rõ sự không đồng tình: “Không biết nó đang mang thai sao?”

Thời khắc này, Tống Dư Kiều mới hiểu được, cô bị gài bẫy.

Vừa nãy ra tay tàn nhẫn với Từ Uyển Ly, hiện tại nửa bên mặt in dấu năm ngón tay rất rõ ràng, Bùi Ngọc Linh dặn dò chị Lưu đi lấy túi chườm đá trong tủ lạnh.

“Đi đừng trách chị, chị không phải cố ý.”

Từ Uyển Ly nhấn nhện vết sưng đau trên mặt, nhếch khóe miệng thành một vòng cung không để người khác nhìn thấy. Dĩ nhiên không sai: đeo miệng, lòng dạ độc ác mới giữ được địa vị.

Tổng Dư Kiều, cô có cái gì mà dám tranh giành với tôi?

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đi xa nhà

Tổng Dư Kiều vẫn luôn cúi đầu, Diệp Trạch Nam tưởng cô khóc, tiến lên một bước muốn kéo cô, cô mạnh mẽ hất ra, “Đừng đụng tôi!”

Đôi mắt của cô rất là bình tĩnh, thực ra là không có một giọt nước mắt.

Nước mắt tượng trưng cho nhu nhược, tượng trưng cho chẳng làm nên trò trống gì! Nước mắt của cô, ngay từ lúc nhìn thấy Diệp Trạch Nam cùng người phụ nữ khác em em anh anh, ngay tại lúc biết mình đã đánh mất tư cách làm một người mẹ, thì đã chảy cạn rồi, sau này, cô sẽ không vì người nào mà khóc nữa!

Cô chịu đựng đau đớn của lòng bàn chân, khó khăn vịn tường mà đi.

“Chân cô làm sao vậy?”

Ánh mắt Diệp Trạch Nam nhìn bã vụn thủy tinh dưới đất, bên trên mơ hồ có đỏ thẫm, con ngươi của anh chợt co rút nhanh, tiến lên một bước không để ý Tổng Dư Kiều phản đối, đã đem cô ôm ngang, đi nhanh lên lầu.

Tổng Dư Kiều giãy dụa: “Diệp Trạch Nam, tự tôi biết đi! Anh bỏ tôi xuống!”

Cánh tay ôm cô của Diệp Trạch Nam không nhúc nhích tí nào.

Cảnh tượng này bị Từ Uyển Ly nhìn thấy, biến thành liếc mắt đưa tình, quả thực muốn cắn nát hàm răng.

Nhưng vẫn là một bộ dáng nói khê, nói với Bùi Ngọc Linh: “Chị và anh rể đều chưa ăn gì, con đi làm cho họ chút thức ăn khuya.”

Bùi Ngọc Linh nhìn cô ta, nhẹ nhàng nói: “Con mang thai, đừng làm việc, chị Lưu, vào phòng bếp chuẩn bị chút đồ ăn, đưa đến trong phòng thiếu gia.”

Trong phòng ngủ trên lầu, Tổng Dư Kiều từ trong hòm thuốc lấy ra cái kẹp, một tay cầm lấy bình rượu cồn, chặt chẽ cắn chặt răng.

Trong lòng bàn chân dính vài cái bã vụn thủy tinh, máu tươi tràn chảy xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Trạch Nam đứng khoanh tay, thật sự là nhìn không nổi, khom người xuống: “Tôi giúp cô.....”

“Không cần!”

Những lời này của Tổng Dư Kiều là từ trong hàm răng nặn ra, giữa răng thoát gió, trên đầu đã phủ một tầng mồ hôi nhỏ, tay cầm lấy cái kẹp bắt đầu run.

Diệp Trạch Nam không nói lời nào mà đi tới, trực tiếp đoạt lấy cái kẹp từ trong tay cô, một tay cầm lại mắt cá chân của cô, dứt khoát đưa mảnh vụn thủy tinh dính máu rơi xuống dưới đất.

Tổng Dư Kiều đau ngược lại hút không khí, giật giật chân.

“Cô càng nhúc nhích càng đau.” Diệp Trạch Nam chặt chẽ chặn đầu gối của Tổng Dư Kiều, đem chân của cô đặt trên đầu gối của mình, sau đó cầm băng gạc lấp ở lòng bàn chân, dùng băng dán quấn lên.

Diệp Trạch Nam nhìn da thịt chân trắng nõn của Tổng Dư Kiều, hướng về chân nhỏ trắng tấp, nhất thời cảm thấy có chút phản ứng sinh lý. Anh đối với Tổng Dư Kiều cho tới bây giờ đều không thể ngăn cản phản ứng tình dục, từ lúc bắt đầu quen biết cô, anh liền biết loại như thế này gọi là sắc đẹp.

Thế nhưng, loại sắc đẹp này, đã thành món ăn trong miệng của người khác, đã có quá nhiều người đàn ông khác chia sẻ, anh ta nghĩ đến liền cảm thấy trong lòng buồn nôn.

Anh ta thực sự không phức tạp như thế đối với phụ nữ, thế nhưng đối với Tổng Dư Kiều, tình hình này ngoài việc tự chủ, nếu Tổng Dư Kiều không phải như thế, anh ta sẽ

Vbắt đầu điên cuồng say đắm, chỉ cần là cô... (đoạn này khó hiu~T~T~T~T~)

Nghĩ đến đây, anh ta tàn nhẫn mà đẩy Tống dư kiều ra, sắc mặt đã âm trầm một mảnh, thấp giọng mắng một câu.

Tống dư kiều đột nhiên không kịp chuẩn bị liền bị đẩy một cái, ngã lật ở trên giường, Diệp trạch Nam cầm trong tay bình rượu chất thủy tinh nện bộp một tiếng ở trên tường, sau đó nổi giận đùng đùng đẩy cửa mà đi.

Một tiếng oành vang thật lớn, vừa nãy anh ta ngồi xồm xuống giúp cô xử lý vết thương, chốc lát ẩm áp, chỉ là ảo giác.

Tâm tình bất ổn của Diệp trạch Nam, đã ba năm, đã trở thành thói quen đối với Tống Dư Kiều.

Tống dư kiều tròn mắt lên nhìn trần nhà, sau mười phút, đứng dậy thu dọn đồ đạc, lúc kéo valy rời khỏi nhà họ Diệp, chỉ có chị Lưu đi ra sắc thuốc cho cô uống, mẹ chồng ngay cả mặt mũi cũng không xuất hiện, đúng là ân tình mỏng như giấy.

“Thiếu phu nhân, cô phải đi xa nhà sao?”

“Ừ, đi xa nhà.”

Có thể, xa tôi mà mãi mãi cũng sẽ không trở về.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mẹ kế đều rất hung ác

Ban ngày nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm của Bùi Hạo Dục, buổi tối, Bùi Tư Nhận liền dành thời gian về Bùi gia một chuyến.

Vừa mới tới cửa, nghe thấy trên cầu thang “choang”, không ít đồ cô, lọ hoa trong nháy mắt vỡ ra nhiều mảnh.

Ông nội Bùi nhanh chóng để bảo mẫu ôm Bùi Hạo Dục đi: “Cháu trai bảo bố à, đừng lộn xộn, cẩn thận bị đâm vào tay”. Sau đó là một bãi chiến trường, một lão già cộng thêm đứa trẻ năm tuổi, xung quanh ba, năm người hầu.

Bùi Hạo Dục biểu hiện lạnh lùng: “Bùi Hạo Dục, mau đi xuống.”

Bùi Hạo Dục chợt nghe thấy âm thanh này, hướng cầu thang chạy lên.

Thế nhưng, cậu chưa kịp khóa trái cửa đã bị Bùi Tư Nhận túm cổ áo ném vào phòng ngủ, cậu còn có thể nghe thấy tiếng bà nội gọi lớn: “Ba Bùi, nhẹ tay thôi! Dám động vào cháu của tôi xem?! ”

Sau đó chính là một tiếng rầm rắc, cửa phòng ngủ khóa lại, Bùi Hạo Dục nhìn sắc mặt tối sầm của Bùi Tư Nhận, nở một nụ cười nịnh hót: “Cha, hôm nay cha thật đẹp trai!”

Bùi Tư Nhận xoa xoa ấn đường, đem cả vật trực tiếp vứt trên giường nhỏ của Bùi Hạo Dục: “Lập tức đem bài văn ra đây, để cho cha xem.”

Tất nhiên Bùi Hạo Dục không tình nguyện, tìm trong đồng hồ chơi rồi tìm trong cặp sách mất mười phút, từ trong bọc sách lôi ra bài văn đó, mất mười phút nữa.

Bùi Tư Nhận không hời, liền nhìn Bùi Hạo Dục ở trước mặt mình giờ trò trẻ con kéo dài thời gian.

Bùi Hạo Dục tìm ra bài văn đó, đưa hai tay: “Cha, nhớ phải đảm bảo xem xong không được tức giận.”

Bùi Tư Nhận lộ ra một nụ cười như người cha hiền từ: “Tuyệt đối sẽ không tức giận.”

Có điều, anh vẫn đánh giá thấp con trai của mình.

Mở bài văn ra, mí mắt giật giật, đập vào mắt chính là một đề mục: “Cha và mẹ tôi”.

“Cha của tôi vừa cao lại vừa đẹp trai, mất một mí, con người to, thích mặc áo sơ mi cùng Âu phục, com lê, thích ngắm gái đẹp. Vì vậy, cha liền tìm cho tôi vài người mẹ, đều yêu thích tôi.

Tôi còn nhỏ, vì lẽ đó cha của tôi cùng “các mẹ” rất cưng chiều tôi. Tôi cùng cha tôi, còn có “bảy người mẹ”, một nhà sống hạnh phúc ở trong rừng cây.”

Bùi Hạo Dục viết bài văn này, nhất thời tùy hứng, còn muốn giống như truyện cổ tích “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”.

Thế nhưng bây giờ nhìn sắc mặt của Bùi Tư Nhận, trong lòng thấp thỏm vô cùng, yên lặng không một tiếng động, từng bước nhỏ bước về phía cửa, chuẩn bị đúng thời điểm lao ra cầu cứu vú nuôi Hương.

Đây chính là hoàn cảnh trong nhà không có mẹ, nếu có mẹ, mẹ tuyệt đối sẽ che chở cậu, như mẹ của bạn Tiểu Hỏa, vô cùng hiền lành.

Ánh mắt Bùi Tư Nhận nhìn Bùi Hạo Dục đã sắp tới cửa, đem bài văn, hướng về ánh đèn nhìn một chút, không ngoài dự đoán, nhìn thấy phía dưới dòng chữ “vừa cao lại vừa đẹp trai”, bốn chữ “Tính khí rất kém cỏi”, sau đó thờ dãi một hơi.

Lúc này hơi giống như là súng bắt đầu nổ, Bùi Hạo Dục hướng ra ngoài muốn mở cửa.

Chỉ có điều, Bùi Hạo Dục cánh tay nhỏ chân ngắn, dù sao vẫn không bằng Bùi Tư Nhận chân dài, trực tiếp liền đem cậu xách trở về vút lên trên giường, chỉ vào bài văn: “Nói đi, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Bùi Hạo Dục từ trên giường vươn mình lên, ưỡn ngực: “Cô giáo nói, sáng tác văn phải chân thực, không thể vô căn cứ.”

Bùi Tư Nhận hướng về phía sau trên giá sách Bùi Hạo Dục, nhú mày: “Cho nên?”

Bùi Hạo Dục nuốt ngụm nước miếng, nghĩ thầm dù sao cũng phải chịu đòn, nói: “Con viết đều là sự thật, có rất nhiều người tới tìm con, đều nói là mẹ con.”

Bùi Tư Nhận không khỏi xoa xoa ấn đường, hiện tại cuối cùng cũng cùng con trai làm sáng tỏ một ít chuyện rồi.

Bùi Hạo Dục chờ Bùi Tư Nhận đánh mông, thế nhưng đợi tầm hai phút, giữ nguyên tư thế chân đều đã tê, Bùi Tư Nhận mới mở miệng nói: “Con nghĩ đến mẹ con sao?”

Bùi Hạo Dục cổ họng nhất thời chưa kịp phản ứng, đôi mắt đen như mực quay hai vòng, mới gật đầu: “Cha sẽ tìm mẹ cho con sao? Con không muốn mẹ kể!” Cái miệng nhỏ kêu: “Mẹ kể đều rất hung dữ.”

Bùi Tư Nhận xoa tóc con trai, trong mắt hiện ra hình ảnh khuôn mặt thuần khiết của Tống Dư Kiều: “Không phải mẹ kể.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Người yêu ngoại quốc

Tống Dư Kiều đi trang điểm, bởi vì cô biết, nhưng không quá phô trương: cô đánh qua một lớp phấn lót, da dẻ vì vậy nên cũng mềm mại hơn. Thế nhưng hai ngày nay, cô mỗi ngày đều muốn trang điểm, không đơn thuần là vì hiện tại quảng mắt có chút thâm, mà còn muốn thể hiện với khách quý sự tôn trọng, đây là ý của Đới Lâm Tập đã nói, nhất định phải dành 200% tâm lòng và sức lực để đối xử tốt với khách. Lần này khách quý chính là Bùi Tư Nhận.

Lần trước Diệp Trạch Nam thu được bức ảnh ở bên trong thư giấu tên còn đặt ở túi của cô. Cô xem hồi lâu, thậm chí còn đem bóng lưng trong hình so sánh với hình Bùi Tư Nhận trên trang bìa tạp chí.

Càng xem càng cảm thấy buổi tối ngày hôm ấy, người đàn ông ôm cô đi vào khách sạn chính là Bùi Tư Nhận.

Thế nhưng không nhận ra được một chút đầu mối gì từ Bùi Tư Nhận, thật giống như tất cả những thứ này chỉ là cô bỗng dưng phán đoán. Cô cũng không có thể dựa vào một bóng lưng liền đi tra hỏi anh.

Từ lúc ở công trình thi công trở về, ở trong phòng làm việc, Bùi Tư Nhận một tay bật lửa làm cho lửa thuốc lá ở trên tay chuyển động, làm như không có chuyện gì xảy ra mà kêu lên: “Tiểu Tống” Tống Dư Kiều phục hồi tinh thần trả lời lại: “Ừ!”

“Đới Lâm Tập nói lần này làm quảng cáo tìm ai?” Tống Dư Kiều nói: “Vẫn không có ý định nào được đưa ra, bởi vì dính đến đất công ty. Vì lẽ đó mà phải tuyển người thật thận trọng.”

Bùi Tư Nhận hơi nhú mày, đưa một tay xoa huyệt thái dương, một tay còn chưa kịp mở ngăn kéo bàn làm việc, Tống Dư Kiều cũng đã cầm trên tay chiếc bật lửa để sát vào, lạch cạch một tiếng đã đem bật lửa bật lên.

Tống Dư Kiều cũng chính vì sợ anh không tự chủ được dọa cho sợ hãi. Cô cũng không biết vì sao lại có cảm giác như vậy. Thật giống như trong tiềm thức đã biết, nhìn thấy động tác của Bùi Tư Nhận, liền chắc chắn biết rằng anh muốn tìm bật lửa. Rõ ràng, điều thuốc lá kia ở trong tay Bùi Tư Nhận đã được cầm nửa giờ

Chính là vào lúc này.....

Anh muốn đánh lừa cô rồi.

Tổng dư kiêu cầm trong tay bật lửa cứng đờ giữa không trung, thân cũng không phải, lui cũng không phải, không biết nên làm gì để trả lời, loại này phải cần đến đầu óc và hành vi, đúng thật là hại người rất nặng.

Bùi tư nhận đem thuốc lá ngậm ở phần môi, một tay đỡ lên, tới gần ngọn lửa của bật lửa trong tay Tổng dư kiêu, đốt nhưng không có hút, mà là kẹp ở giữa ngón tay, nhử mày nhìn Tổng dư kiêu: “Trợ lý Tiểu Tổng có vẻ biết rất rõ ràng từng động tác của tôi.”

Tổng dư kiêu mặt có chút hồng: “Bùi thiếu cứ nói đùa.”

Lời này là có ý gì, chẳng lẽ là ám chỉ cô đã điều tra anh sao?

Bùi tư nhận đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất: “Trợ lý Tiểu Tổng bây giờ còn độc thân sao?”

“Không phải, “Không có ai biết cô ở ba năm trước đã kết hôn, hơn nữa chồng chính là tổng giám đốc nhà họ Diệp. Tổng dư kiêu nói có chút khó hiểu, “Tôi có bạn trai, tại Úc châu.”

Bùi tư nhận kéo dài tiếng nói ra: “Nha, yêu ngoại quốc.”

Không biết Bùi Tư Nhận đã ở cửa sổ sát đất bao lâu, Tổng dư kiêu cảm thấy trong phòng làm việc không khí càng ngày càng chật chội, rốt cục Bùi Tư Nhận cũng nói một câu--”Nói với Đới Lâm Táp, tuyên Tờ Mộng Lâm”

Tờ Mộng Lâm?

Chính là lần trước lúc đi bắt gian tại khách sạn, cùng Hoa Tranh đánh cô gái trẻ Tờ Mộng Lâm..... Tổng dư kiêu hơi ngây người, mới gật đầu nói: “Vâng.”

Trước khi đi, Bùi tư nhận bỗng nhiên gọi Tổng dư kiêu lại: “Thư ký Tiểu Tổng buổi tối có hẹn sao?”

“Không có.”

Cô là một nhân viên nghiệp vụ nho nhỏ, nói trắng ra là làm việc vặt, nào có khó khăn, làm gì có hẹn.

Bùi tư nhận nói: “Tôi buổi tối muốn đi tham gia một hội, thiếu một bạn gái.”

Ý tứ lại quá rõ ràng rồi.

Chỉ có điều, Tổng dư kiêu thật sự cũng không có dự định phải làm bạn gái Bùi tư nhận, huống hồ còn có Hoa Tranh, cô nghĩ đến một biện pháp, “Bùi tổng, có cần hay không tôi giúp anh liên lạc Hoa tiểu thư?”

Bùi Tư Nhận hút thuốc một cái, nhàn nhạt phun ra sương khói, “Tôi hỏi cô.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phía sau lưng lộ nhiều lắm

“Tôi.....” Tổng Dư Kiêu hạ mí mắt xuống.

Nếu như chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới, nhân viên tiếp tân với khách hàng, không có Hoa Tranh, cô còn có thể坦然 nhiên làm bạn gái Bùi Tư Nhận, thế nhưng với quan hệ này, Tổng Dư Kiêu không thể làm như thế, chỉ có điều vừa nãy đã nói với Bùi Tư Nhận vào buổi tối mình không có hẹn gì, thực sự là tự cầm đá đập vào chân của mình.

“Không thể ra ngoài?”

Tổng Dư Kiêu khó nghĩ, cảm giác bị người ngay trước mặt nói trúng, thật không tốt.

Bùi Tư Nhận đem âu phục, áo khoác com lê khoác trên cánh tay, “Khi ai hỏi cái gì đừng nóng ruột trả lời, hỏi rõ ràng lần nữa, bằng không rất dễ cười hô khó xuống.”

“Ừ.”

Tổng Dư Kiều cảm thấy không khí bây giờ có chút quái lạ, giống như là ở cấp ba, ở ngoài cửa sổ bị giáo viên chủ nhiệm tóm lại nói chuyện về vấn đề thiếu nữ.

“Đi thôi.”

Bùi Tư Nhận trước tiên rời phòng làm việc, Tổng Dư Kiều ngây người chốc lát, sau đó đuổi theo. “Đi nơi nào?”

“Bữa tiệc.”

Bước chân Tổng Dư Kiều dừng một chút, nhưng cũng không nói ý khác, Bùi Tư Nhận cũng đã nói, cô lại một mực từ chối thì có vẻ không phải.

Bùi Tư Nhận trong xe đợi ở trước cửa công ty, Tổng Dư Kiều nhìn Bùi Tư Nhận ngồi ở ghế sau, mình vừa mở cửa ghế phụ phía trước, liền nghe Bùi Tư Nhận gọi cô: “Tiểu Tổng, ngồi vào ghế sau.”

“Vâng.”

Tài xế Lê Bắc nhìn thấy gò má Tổng Dư Kiều, lập tức liền nhớ lại đến đêm hôm ấy ông chủ ôm người kia trong lòng ngực, bóng người trùng hợp, chính là người phụ nữ kia! Thế nhưng, nghe thấy Bùi Tư Nhận gọi một tiếng bao hàm mờ ám “Tiểu Tổng”, trong bụng ruột cùng một chỗ đều xoắn xýt vặn vẹo.

Chiếc xe này là xe riêng, không phải là xe thương vụ rộng rãi, Tổng Dư Kiều ngồi ở ghế sau, trong lúc đó cự ly với Bùi Tư Nhận chỉ cách mấy cm, hô hấp bỗng cảm thấy nóng.

Hai tay cô đặt ở trên đầu gối, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nhúc nhích.

Bùi Tư Nhận phá vỡ trầm tĩnh, “Năm nay mấy tuổi?”

Tổng Dư Kiều đột nhiên nghe thấy âm thanh Bùi Tư Nhận thì sợ hết hồn, nói: “24.”

“Tôi nghe nói cô đã kết hôn” Bùi Tư Nhận hơi nhìn gò má Tổng Dư Kiều, “Người đã ở bên cô ba năm rồi.”

“Vâng, “

Tổng Dư Kiều dừng lại, nói bổ sung, “Tôi không tốt nghiệp đại học, ra làm việc sau khi nghỉ học.”

Sau đó, Bùi Tư Nhận không có nói gì nữa. Mãi cho đến một cửa hàng lễ phục, Bùi Tư Nhận yêu cầu nhân viên cửa hàng đem lễ phục mới nhất ra, nhân viên cửa hàng vừa nghe, ánh mắt toả sáng, vội vàng đem lễ phục loại mới đẩy ra, tràn đầy phấn khởi giới thiệu.

Bùi Tư Nhận nhìn từng cái, lấy ra một bộ váy màu xanh ngọc, đặt trước người Tổng Dư Kiều so một hồi, Tổng Dư Kiều hình như theo phản xạ liền lùi về sau, tay Bùi Tư Nhận giữ chặt bờ vai của cô, “Đừng nhúc nhích.” Đánh giá chốc lát, lắc đầu đem bộ váy lễ phục trả về chỗ cũ.

Cuối cùng, anh ta lựa chọn một bộ váy lễ phục màu đỏ sẫm, cùng một bộ áo ngực màu xanh tảo, đưa cho Tổng Dư Kiều: “Đi vào thử xem.”

Tổng Dư Kiều nói: “Tùy tiện chọn một cái cũng không sao.”

Bùi Tư Nhận hình như ở phía sau quỳ thu tiền, khoanh tay nhìn cô, không nói gì.

Tổng Dư Kiều không thể làm gì khác hơn là đi vào mặc thử lễ phục. Trên lễ phục màu xanh tảo có thêu đường viền màu xanh sẫm, sau lưng lại hở, Tổng Dư Kiều da dẻ trắng, sau khi mặc vào thì khí chất hào hoa phú quý lập tức hiện ra rồi.

Bùi Tư Nhận lui về phía sau hai bước, vuốt cằm tỉ mỉ, nói: “Quay một vòng.”

Tổng Dư Kiều theo thường lệ quay một vòng, nắm chặt làn váy, lòng bàn tay chảy mồ hôi.

Vốn tưởng rằng sẽ chọn cái này, ai biết Bùi Tư Nhận nói: “Đi đổi bộ váy khác, cái này phía sau lưng hở nhiều lắm.”

Tổng Dư Kiều: “.....”

Lần này Tổng Dư Kiều ở bên trong thay quần áo thời gian chậm lại, Bùi Tư Nhận cầm bật lửa trong tay, sau đó, phòng thay quần áo mở ra một cái khe, âm thanh của Tổng Dư Kiều truyền tới: “Cô à, phiền cô giúp tôi kéo khóa, tôi kéo không được?”

Đứng ở phòng thay quần áo bên cạnh, nhân viên cửa hàng nói: “Vâng.”

Lưng Tổng Dư Kiều hơi to, phía sau lộ ra khoảng lớn, phéc mơ tuya, dây kéo vẫn mở ra không đủ che eo dưới, da dẻ trắng nõn mềm mại.

Nhân viên cửa hàng vừa chuẩn bị kéo, sau lưng bỗng duỗi tới một đôi bàn tay.

Chương 19: Chính là diện mạo đó, âm thanh đó

Bùi Tư Nhận nhìn cô phất tay, nhân viên cửa hàng gạt đầu lui về phía sau một bước, nhất thời không nói gì. Tua dây kéo vừa được kéo lên, Bùi Tư Nhận nói: “Được rồi.”

Tổng Dư Kiều nghe thấy âm thanh quen thuộc này lập tức xoay người lại, hơi kinh ngạc: “Bùi tổng, tôi không biết... Thật sự xin lỗi...”

Khóe miệng Bùi Tư Nhận nhếch lên mang ý trêu chọc: “Cô có lỗi gì với tôi?”

Tổng Dư Kiều nhận ra sự ám muội trong lời nói của anh liền mím môi, duy trì khoảng cách nói: “Cảm ơn Bùi tổng.”

Tổng Dư Kiều mặc bộ váy màu đỏ sậm này vào, so với nhãn hiệu Tohei ở trên báo hiệu quả còn tốt hơn. Cổ áo khoét hình chữ V, ở trước ngực đính rất nhiều hạt bạch kim bằng kim cương bánh quai chéo chụp, đường cong xinh đẹp được phơi bày.

Bùi Tư Nhận ánh mắt hơi sâu, nói với nhân viên cửa hàng: “Tôi lấy bộ này.”

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, Bùi Tư Nhận có chút hối hận khi để Tổng Dư Kiều mặc bộ lễ phục này.

Bởi phía trước cổ áo chữ V đính rất nhiều hạt bạch kim bằng kim cương bánh quai chéo chụp, cổ áo vì nặng mà trĩu xuống không ít, quả thực rất hấp dẫn người khác khi nhìn vào lần đầu tiên.

Tiệc rượu này do bạn tốt của Bùi Tư Nhận, Tiết Miểu tổ chức, những người được mời tới đều là doanh nhân trong giới thượng lưu hoặc có tiếng trong giới kinh doanh, không giàu sang thì cũng cao quý.

Tổng Dư Kiều không rụt rè một chút nào, cô làm trợ lý đã ba năm, tiệc rượu tất nhiên cũng từng tham gia tiệc rượu rất nhiều. Rất tự nhiên khoác tay Bùi Tư Nhận, cười khéo léo như chuyện thường tình.

Tiết Miểu vuốt cằm, nhìn về phía Tổng Dư Kiều: “Vị này là...?”

“Tổng Dư Kiều.”

Tiết Miểu vươn tay ra, Tổng Dư Kiều chỉ vừa chạm vào liền nhanh chóng rút tay lại. Ánh mắt Tiết Miểu nhìn cô nhiều hơn để ý hành động của cô.

“Bùi tổng, tôi đi rửa tay.”

Bùi Tư Nhận gạt đầu, tiếp tục cùng Tiết Miểu nói chuyện.

Tiết Miểu nhìn Tổng Dư Kiều vội vã rời đi, ánh mắt có chút gọn sóng: “Chính là cô ấy?”

“Ừ.” Bùi Tư Nhận tiện tay nâng ly rượu lên, đưa lên miệng nhấp một ngụm, ánh mắt gọn sóng.

Tiết Miểu nhíu mày: “Chỉ dựa vào khuôn mặt hơi giống kia?”

“Không chỉ vậy, diện mạo đó, âm thanh đó, ngay cả...” Bùi Tư Nhận cười yếu ớt: “Ngay cả vết bớt trên đùi cũng giống nhau.”

Tiết Miểu không nhịn được phun hết rượu trong miệng ra ngoài: “Anh xét nghiệm ADN của cô ấy với con trai anh chưa?”

Bùi Tư Nhận cười nhạt, không nói gì.

“Chưa kịp, đúng không? Anh có biết vào lúc tôi bắt tay cô ấy, cô ấy bởi vì sao lại rút tay về nhanh như vậy không?”

Tiết Miểu đổi một ly rượu vang đỏ: “Cô ấy không muốn tôi phát hiện lòng bàn tay cô ấy đều là mồ hôi.”

Trong phòng vệ sinh, Tổng Dư Kiều rửa sạch tay đúng ba lần, sau đó liên tiếp hít thở sâu không dưới mười lần.

Đúng như Tiết Miểu nói, bề ngoài không nhìn ra cô có vẻ khác thường, nhưng thật sự cô đã căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, khóe miệng cười cũng cứng lại.

Cô lau khô tay, vỗ vỗ gò má, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy vách ngăn duy nhất bên kia phát ra tiếng thở dốc của đôi nam nữ giao hợp từng lúc từng lúc lớn lên. Thật không khác nào làn sóng đánh ở trên cánh cửa.

Tổng Dư Kiều nghe xong cả người nổi da gà, ở nơi công cộng làm chuyện tế nhị như vậy, thực sự là kinh tởm. Đúng lúc cô đi gần đến cánh cửa, chợt nghe một giọng nữ xinh đẹp, lập tức dừng chân.

“Em còn tưởng rằng anh sẽ không đến đây. Đừng vội, chậm một chút, nhờ người bên ngoài nghe thấy thì làm sao bây giờ!”

Vân vân...

Giọng nói này nghe sao mà quen thuộc như vậy, chính là của Từ Uyên Ly!

Tổng Dư Kiều như bị sét đánh một phát, nhất thời sửng sốt tại chỗ, không nhúc nhích.

Không phải Từ Uyên Ly đang mang thai sao? Như thế nào có thể cùng một người đàn ông, ngay tại đây....

Edit: nhuquynh0310

Beta: Búp Nguyễn

Chương 1: Con quạ giò bắt gian nhất

Khách sạn xếp phòng trước, người phụ nữ chống nạnh đứng, quát nạt người phục vụ cầm phiếu phòng, “Nếu người không mở cửa thì ta sẽ đập cửa!”

Người phục vụ sắc mặt có chút trắng bệch, hai người bên trong hay ngoài cửa đều không thể đắc tội, anh ta cũng do dự không quyết, “Hoa tiểu thư, e sợ không hợp quy định.....”

“Ta sẽ nói cho người biết, ta là bạn gái của người đàn ông bên trong kia, anh ta đang ở bên trong cùng người phụ nữ khác vụng trộm, vì lẽ đó bây giờ ta muốn đi vào bắt gian! Người mở hay không mở cửa?”

Nhìn năm giác quan Tổng Dư Kiều đã phần nộ đến vặn vẹo khuôn mặt, quyết đoán đoạt lấy phiếu phòng từ trong tay người phục vụ, cửa mới hé một khe nhỏ, đã nhìn thấy một nam một nữ quần quýt cùng nhau, thấy người phụ nữ thở dốc rên rỉ, người đàn ông kia, không phải ai khác, dĩ nhiên là người chồng của cô Diệp Trạch Nam, một bóng lưng trần trụi, cô cũng không nhìn lắm!

Cô lập tức đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Tổng Dư Kiều đẩy cánh cửa vòng cung, Hoa Tranh đẩy ra che ở phía trước Tổng Dư Kiều, thuận tiện xông tới cầm ấm nước sôi trên bàn, lập tức đổ thẳng lên lưng trần của người đàn ông kia, ấm nước bị giật khỏi tay, miệng nói “Tiện nhân!” Hai chữ vẫn chưa kịp nói ra, liền hoàn toàn ngăn cản cả người!

Người đàn ông này.....

Ồ đâu phải là bạn trai của cô, đâu phải là người chồng Tổng Dư Kiều!

Nước có thể là mới vừa đổ không đến bao lâu, nhất thời cái thân thể trần truồng kia của người phụ nữ kêu thảm thiết một tiếng, người đàn ông trên giường đương nhiên bị bóng không nhẹ, nhưng cũng đã cắn răng vờn mình khoác thêm áo sơ mi.

Hoa Tranh xoay người lại trừng mắt người phục vụ: “Xảy ra chuyện gì?!”

Người phục vụ có chút nom nớp lo sợ, “Xin lỗi Hoa tiểu thư, cái kia.... là đi nhầm, Bùi tiên sinh ở căn phòng bên kia”

Hoa Tranh nổi giận đùng đùng ra khỏi cửa phòng, chỉ để lại Tổng Dư Kiều cùng hiện trường bắt gian của cô.

Tổng Dư Kiều đứng ở tại chỗ, nhìn giường lớn của khách sạn thật ngổn ngang, chồng cô trốn ở phía sau cùng với người phụ nữ, trong lòng thật khó chịu giống như đao cắt, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Diệp Trạch Nam, tôi cho anh ba phút đồng hồ để giải thích.”

Diệp Trạch Nam đã bình tĩnh lại, ung dung thông thả mà tháo nút áo sơ mi vào, nhìn Tổng Dư Kiều hai giây đồng hồ, sau đó vỗ vỗ trên đùi của người phụ nữ kia: “Ngaoan, đi ra ngoài trước chờ anh.”

Tổng Dư Kiều lên cơn giận dữ, kết hôn ba năm, đến bây giờ cô mới chính thức nhìn rõ ràng sắc mặt Diệp Trạch Nam.

Tiểu yêu tinh ngược lại cũng không chút hoang mang, vừa ra đến trước cửa còn cúi người hôn một cái vào mặt Diệp Trạch Nam. Bàn tay Tổng Dư Kiều nắm chặt lại, móng tay ghì mạnh vào trong lòng bàn tay, tiến hai bước giơ tay lên cao, dùng hết khí lực hướng về phía trước, ngay lúc đó bị Diệp Trạch Nam dùng tay đỡ lại.

Tổng Dư Kiều căm tức anh ta, vung lên tay trái không bị cầm, tàn nhẫn mà cho Diệp Trạch Nam một bạt tai, “Diệp Trạch Nam, anh rốt cuộc có phải

người không?”

Cô không biết mắt mình lúc nào đã đỏ lên, nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi từ trong hốc mắt nhỏ xuống.

.....

Nửa phút sau, tiểu yêu tinh rút cục đứng dậy rồi đi, khóa cửa phòng, Tống Dư Kiều cũng hơi hồi hộp một chút.

Diệp Trạch Nam châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá nức mũi, căn phòng弥漫 mùi thuốc lá, nuốt rồi nhả khói, trên cổ áo sơ mi trắng có một dấu môi son.

Tống Dư Kiều như vậy nhìn Diệp Trạch Nam, đột nhiên cảm thấy vô cùng xa lạ, so với ba năm trước cô gả cho anh ta, cô bỗng nhiên không tiếp tục kiên trì được, bưng kín mặt, “Diệp Trạch Nam, chúng ta ly hôn đi.”

Nghe xong câu nói này, vẫn lẳng lặng mà ngồi ở trên giường, Diệp Trạch Nam thật giống sư tử như thể vọt lên, một cái tay liền trói Tống Dư Kiều, hai mắt đỏ chót: “Ly hôn? Cô rút cục cũng nói ra! Ly hôn để cô đi tìm người đàn ông khác ở ngoài đúng không?”

Tống Dư Kiều giãy giụa, “Tôi nói bao nhiêu lần! Tôi căn bản không có quá đàn ông khác, xưa nay đều chưa từng có!”

“Còn năm năm trước đây? Tại sao trước khi đi cô vẫn ở nơi này, sau một năm trở về thì không còn ở đây nữa?!” Diệp Trạch Nam đúng là rất tức giận, ngón tay dùng sức mà ngắt lấy thủ đoạn của Tống Dư Kiều, “Cô nói cho tôi biết, cô ngoại tình với ai?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Mang thai giả

Tống Dư Kiều không chút do dự xông đến áp sát vách ngăn chính cửa phòng.

Ba giây đồng hồ trôi qua, bên trong truyền đến âm thanh rất rõ ràng mặc dù Từ Uyển Ly đã cố ngăn lại, thế nhưng vẫn còn tiếng thở gấp: “Ai vậy? Bên trong không có người nào?”

Nếu như lúc này còn chưa xác định được, thì giờ cô đã có thể khẳng định trong phòng hiện tại có hai người: một nam, một nữ. Người phụ nữ đó không ai khác chính là Từ Uyển Ly!

Tống Dư Kiều cắn môi dưới, nhắc chân đạp mạnh cánh cửa, sau đó quay lưng rồi đi.

Từ Uyển Ly hiển nhiên có thể làm chuyện ấy cùng một người đàn ông ở trong đó. Vậy thì có thể khẳng định việc cô ta mang thai chắc chắn là giả!.....

Trên đường về, Tống Dư Kiều hoàn toàn mất tập trung. Bùi Tư Nhận gọi hai lần cô mới phản ứng lại.

“Xin lỗi, tôi vừa rồi bị phân tâm, anh vừa nói gì vậy?” Bùi Tư Nhận hỏi: “Địa chỉ của cô.”

Tống Dư Kiều vội vàng nói địa chỉ phòng mình vừa thuê, tâm tư hơi động, lại nói: “Không phải, đến đường Hoa Viên đi.” Số 103 đường Hoa Viên là địa chỉ nhà họ Diệp.

Bùi Tư Nhận nhú mày nhưng cũng không nói gì. Đợi sau khi Tống Dư Kiều xuống xe, qua cửa sổ xe anh nhìn cô vẫy tay chào, rồi bảo Lê Bắc Đô lái xe.

Theo lẽ nghĩa, những lúc Bùi Tư Nhận dùng xe riêng chờ cô về. Cô sẽ chờ xe anh chạy khuất tầm mắt mới đi vào trong nhà.

Thật ra, chuyện của Từ Uyển Ly cũng chẳng có liên quan gì đến cô? Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là không muốn để cho Diệp Trạch Nam và mẹ chồng bị lừa dối mà chẳng hay biết gì.

Dù cho mẹ chồng bây giờ đối xử với cô vô cùng tệ bạc, nhưng kết hôn ba năm, sống chung với nhau dưới một mái nhà, bà vẫn rất ân cần quan tâm, chăm sóc cô.

Tống Dư Kiều là người rất dễ dàng, ở nhà họ Diệp, chỉ cần có một người đối xử tốt với cô, cô sẽ báo đáp gấp trăm lần. Thế nhưng, cô chưa từng có một vị trí trong lòng Diệp Trạch Nam.

Lần này, cũng giống như vậy.

Trước cửa nhà họ Diệp, một chiếc xe màu đen sang trọng dừng lại. Một cô gái trẻ từ trong xe bước ra, thân hình cao gầy, tóc xoăn gọn sóng, nhìn Diệp

Trạch Nam từ trong biệt thự đi ra ném một ánh mắt: “Anh chàng đẹp trai, em còn tưởng rằng anh một đi không trở lại.”

Diệp Trạch Nam cười: “Làm sao có thể? Không phải nói hẹn gặp vào buổi tối sao, bảo bối.”

Cô gái kia đã chắn phía trên người anh ta, chiếc túi của quần ngắn sát hông mà cô ta đang mặc như có như không trượt qua phía dưới quần Diệp Trạch Nam: “Ở nhà anh hay là đi khách sạn?” Diệp Trạch Nam ôm eo cô gái đặt lên trên xe, ánh mắt hướng về phía bụi cây nhìn lướt qua.

Nhìn thấy tình cảnh này, máu toàn thân Tống Dư Kiều đều dồn về trên đỉnh đầu. Cô lui về phía sau một bước, ẩn nấp ở phía sau cây ngô đồng cao to, buộc chính mình phải tỉnh táo.

Dựa vào thân cây, chậm rãi ngồi xổm xuống, Tống Dư Kiều nhặt một hòn đá trên đất lên, dùng sức hướng về phía trước bụi rậm ném đi.

Khoảng chừng 3 phút sau, phía trước chỉ truyền đến sự yên tĩnh, lòng cô dâng lên một nỗi sầu não.

Chiếc xe sang trọng đã đi, tay Tống Dư Kiều chống vào thân cây đứng dậy, vừa quay đầu đã nhìn thấy một bóng người cách mình khoảng cách không quá nửa thước, khuôn mặt ẩn hiện trong bóng tối.

“A!” Cô bị dọa sợ đến nỗi kêu lên một tiếng thất thanh, Diệp Trạch Nam bùm miệng cô lại. “Cô là cái gì?”

Tống Dư Kiều sau khi nhìn thấy người trước mặt là Diệp Trạch Nam, đột nhiên dùng sức đẩy ra, dùng túi xách trong tay đánh liên tiếp vào người anh ta.

Diệp Trạch Nam nhẫn nhịn cảm giác đau trên mặt, bất chính xác được tay Tống Dư Kiều: “Có ai làm vợ như cô không? Vừa gặp chồng đã đánh.....”

Tống Dư Kiều cười mỉa mai: “Từ lúc nào anh có tư cách tra hỏi tôi? Diệp Trạch Nam anh nên tự suy ngẫm lại đi, câu này đáng lẽ nên hỏi chính anh mới phải?”

Tống Dư Kiều cho rằng nếu nói như vậy, Diệp Trạch Nam sẽ lập tức nổi giận, ai ngờ anh ta chỉ cười rồi tiến gần lại, một tay chống trên thân cây khô: “Kiều Kiều, cô là muốn tôi cung chiêu sao?”

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Thạch Anh Đồ về bài viết trên: MysB

Đăng nhập hoặc Đăng ký để không thấy quảng cáo

Có bài mới Hôm qua, 18:12

Hình đại diện của thành viên

Thạch Anh Đồ

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 22.04.2016, 21:04

Tuổi: 17 Nữ

Bài viết: 39

Được thanks: 29 lần

Điểm: 9.36

Có bài mới Re: [Hiện đại] Từng muốn mặc thật đẹp để lấy anh - Tang Du Vĩ Văn - Điểm: 11

Edit: ChuChuDu

Chương 21: Hình ảnh người phụ nữ đang ghen.

Nghe xong lời này, Tống Dư Kiều cố gắng bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy mơ hồ, nhưng không hoàn toàn không chế được sự căm hận.

Tổng Dư Kiều không những không giận mà còn cười: “Diệp Trạch Nam, bây giờ chúng ta nên nghiêm túc ngồi xuống nói chuyện thỏa thuận ly hôn đi.”

Diệp Trạch Nam dùng sức siết chặt tay Tổng Dư Kiều: “Cô muốn ly hôn? Thật sự muốn ly hôn với tôi?”

“Phải” Tổng Dư Kiều nói “Đón thỏa thuận ly hôn tôi sẽ nhờ người làm sau đó gửi đến cho anh.”

“Tôi cũng nói cho cô biết...” Diệp Trạch Nam cắn răng: “Tôi không bao giờ đồng ý.”

“Diệp Trạch Nam, ba năm nay anh không cảm thấy có lỗi với tôi sao?” Tổng Dư Kiều nói: “Tôi không sợ ngủ phòng trống, tôi không sợ một mình. Tôi chỉ sợ người lúc trước nói yêu tôi mười ngàn năm bây giờ đã chết rồi. “

Nhớ tới trước kia, có một lần đi chơi phía sau núi hồi âm, anh để cô áp sát lỗ ở trên mặt tường, sau đó chạy xa hơn mười mét, dùng âm thanh rất nhỏ nói ra một câu, sau đó hô to hỏi: “Có nghe thấy không?”

Thấy cô lắc đầu, anh lại hỏi như vậy khoảng ba lần, rốt cục hết kiên nhẫn, trực tiếp quay về phía Tổng Dư Kiều nói lớn: “Tổng Dư Kiều, anh yêu em mười ngàn năm!”

Bởi vì thời điểm đó, câu nói: “Yêu em mười ngàn năm” này đang là trào lưu. Tổng Dư Kiều cảm động đến rơi tình rơi mù.

Bất quá bây giờ, cảnh còn người mất.

Từ Uyển Ly cùng Bùi Ngọc Linh vừa đi ngang qua vườn cây nhỏ, nghe thấy Tổng Dư Kiều lớn tiếng.

Bùi Ngọc Linh hơi nhướn mày, vốn định muốn nghe lén một chút, nhưng còn chưa nghe gì đã thấy Từ Uyển Ly lên tiếng, nhất thời không kịp ngăn lại.

“Chị, anh rě hai người đang làm gì vậy?”

Nghe giọng nói này, ánh mắt Tổng Dư Kiều sắc nhọn chẳng khác nào dao đâm xuyên qua người, Từ Uyển Ly tự nhiên rụt đầu lại.

Bùi Ngọc Linh hắng giọng một cái: “Các con ở đây làm cái gì? Có chuyện gì không thể đi vào nhà nói?”

“Không có gì, hôm nay con muốn đưa Kiều Kiều đi ra ngoài.” Diệp Trạch Nam mở miệng: “Hôm nay là ngày kỉ niệm ba năm kết hôn.”

Tổng Dư Kiều thân thể cứng đờ, khuôn mặt không tự nhiên xoay qua chỗ khác.

Diệp Trạch Nam không nói thêm lời nào, nắm tay Tổng Dư Kiều đi ra ngoài, ai biết Tổng Dư Kiều đột nhiên rút tay về, xoay qua chỗ khác lớn tiếng nói: “Mẹ! Con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Thế lực của mẹ không sánh được với người trẻ tuổi như các con, muốn nói chuyện gì, đi vào trong nhà hẳn nói.”

Bùi Ngọc Linh nói xong, liền nhấc chân đi vào trong nhà.

Tổng Dư Kiều bước chân dừng lại, sau đó đuổi theo: “Mẹ có thể tránh mặt những người không có quan hệ một chút không.”

Từ Uyển Ly trong mắt lấp lánh nước chảy ra ngoài, dùng tay lau đi nước mắt: “Chị, em biết chị từ trước đến giờ không xem em là em. Em ở trong lòng chị, xưa nay không quan hệ gì, em đi.....”

Bùi Ngọc Linh nói: “Ai cũng không cần đi, có chuyện gì thì nói cho mọi người cùng nghe! Đều là người trong nhà có gì mà không thể?”

“Được, con sẽ nói ngay trước mặt Từ Uyển Ly.”

Tổng Dư Kiều chỉ vào Từ Uyển Ly: “Cô ta thật sự không có mang thai! Tối hôm nay ở khách sạn Kim Lân, con đã nhìn thấy cô ta cùng một người đàn ông ở phòng rửa tay, cách cánh cửa bên trong.....”

Tổng Dư Kiều đột nhiên dừng lời nói lại, bởi vì ba người trước mặt, sắc mặt mỗi người mỗi khác, nhưng cô đoán không ra tâm trạng của bọn họ.

Từ Uyển Ly nhìn Tổng Dư Kiều, đôi mắt tỏ ra đáng thương: “Chuyện này chị không thể nói lung tung..... Chị có phải nhìn lầm người không, em cả buổi tối đều cùng đi Bùi ở đây.”

Tổng Dư Kiều ánh mắt hướng về phía Bùi Ngọc Linh.

Bùi Ngọc Linh gật đầu: “Cô ấy buổi tối đi học pha trà với mẹ.”

“Không thể nào! Con rõ ràng nghe thấy.....”

Nghe thấy.....

Mất thấy cũng không nhất định là thật, huống chi là nghe thấy?

Đề người khác nghe lời nói này chẳng khác gì với nói xấu vu khống. Tại sao cô không nghĩ tới dùng điện thoại di động ghi âm lại? Thế nhưng, vẫn còn một cách có thể kiểm chứng cái thai rồi cuộc là thật hay giả.

Tổng Dư Kiều nói: “Đề Từ Uyển Ly siêu âm đi.”

Sau nửa phút suy nghĩ, Bùi Ngọc Linh nhìn Tổng Dư Kiều một chút, mới nói: “Được!”

Vào giờ phút này, Tổng Dư Kiều vốn trong sạch, lại thấy Bùi Ngọc Linh nhìn mình bằng ánh mắt có sự đố kỵ, tùy ý vu khống người khác. Là hình ảnh người phụ nữ đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Tình Muôn Mắc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hình ảnh người phụ nữ đang ghen

Nghe xong lời này, Tổng Dư Kiều cố gắng bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy mơ hồ, nhưng không hoàn toàn khống chế được sự căm hận.

Tổng Dư Kiều không những không giận mà còn cười: "Diệp Trạch Nam, bây giờ chúng ta nên nghiêm túc ngồi xuống nói chuyện thỏa thuận ly hôn đi."

Diệp Trạch Nam dùng sức siết chặt tay Tổng Dư Kiều: "Cô muốn ly hôn? Thật sự muốn ly hôn với tôi?"

"Phải" Tổng Dư Kiều nói "Đơn thỏa thuận ly hôn tôi sẽ nhờ người làm sau đó gửi đến cho anh."

"Tôi cũng nói cho cô biết..." Diệp Trạch Nam cắn răng: "Tôi không bao giờ đồng ý."

"Diệp Trạch Nam, ba năm nay anh không cảm thấy có lỗi với tôi sao?" Tổng Dư Kiều nói: "Tôi không sợ ngủ phòng trống, tôi không sợ một mình. Tôi chỉ sợ người lúc trước nói yêu tôi mười ngàn năm bây giờ đã chết rồi. "

Nhớ tới trước kia, có một lần đi chơi phía sau núi hồi âm, anh để cô áp sát lỗ ở trên mặt tường, sau đó chạy xa hơn mười mét, dùng âm thanh rất nhỏ nói ra một câu, sau đó hô to hỏi: "Có nghe thấy không?"

Thấy cô lắc đầu, anh lại hỏi như vậy khoảng ba lần, rốt cục hết kiên nhẫn, trực tiếp quay về phía Tổng Dư Kiều nói lớn: "Tổng Dư Kiều, anh yêu em mười ngàn năm!"

Bởi vì thời điểm đó, câu nói: "Yêu em mười ngàn năm" này đang là trào lưu. Tổng Dư Kiều cảm động đến rối tinh rối mù.

Bất quá bây giờ, cảnh còn người mất.

Từ Uyển Ly cùng Bùi Ngọc Linh vừa đi ngang qua vườn cây nhỏ, nghe thấy Tổng Dư Kiều lớn tiếng.

Bùi Ngọc Linh hơi nhướn mày, vốn định muốn nghe lén một chút, nhưng còn chưa nghe gì đã thấy Từ Uyển Ly lên tiếng, nhất thời không kịp ngăn lại.

"Chị, anh rề hai người đang làm gì vậy?"

Nghe giọng nói này, ánh mắt Tổng Dư Kiều sắc nhọn chẳng khác nào dao đâm xuyên qua người, Từ Uyển Ly tự nhiên rụt đầu lại.

Bùi Ngọc Linh hắng giọng một cái: "Các con ở đây làm cái gì? Có chuyện gì không thể đi vào nhà nói?"

"Không có gì, hôm nay con muốn đưa Kiều Kiều đi ra ngoài." Diệp Trạch Nam mở miệng: "Hôm nay là ngày kỉ niệm ba năm kết hôn."

Tổng Dư Kiều thân thể cứng đờ, khuôn mặt không tự nhiên xoay qua chỗ khác.

Diệp Trạch Nam không nói thêm lời nào, nắm tay Tổng Dư Kiều đi ra ngoài, ai biết Tổng Dư Kiều đột nhiên rút tay về, xoay qua chỗ khác lớn tiếng nói: "Mẹ! Con có chuyện muốn nói với mẹ."

"Thế lực của mẹ không sánh được với người trẻ tuổi như các con, muốn nói chuyện gì, đi vào trong nhà hẳn nói."

Bùi Ngọc Linh nói xong, liền nhấc chân đi vào trong nhà.

Tổng Dư Kiều bước chân dừng lại, sau đó đuổi theo: "Mẹ có thể tránh mặt những người không có quan hệ một chút không."

Từ Uyển Ly trong mắt lấp lánh nước chảy ra ngoài, dùng tay lau đi nước mắt: "Chị, em biết chị từ trước đến giờ không xem em là em. Em ở trong lòng chị, xưa nay không quan hệ gì, em đi....."

Bùi Ngọc Linh nói: "Ai cũng không cần đi, có chuyện gì thì nói cho mọi người cùng nghe! Đều là người trong nhà có gì mà không thể?"

"Được, con sẽ nói ngay trước mặt Từ Uyển Ly."

Tổng Dư Kiều chỉ vào Từ Uyển Ly: "Cô ta thật sự không có mang thai! Tối hôm nay ở khách sạn Kim Lân, con đã nhìn thấy cô ta cùng một người đàn ông ở phòng rửa tay, cách cánh cửa bên trong....."

Tổng Dư Kiều đột nhiên dừng lời nói lại, bởi vì ba người trước mặt, sắc mặt mỗi người mỗi khác, nhưng cô đoán không ra tâm trạng của bọn họ.

Từ Uyển Ly nhìn Tổng Dư Kiều, đôi mắt tỏ ra đáng thương: "Chuyện này chị không thể nói lung tung..... Chị có phải nhìn lầm người không, em cả buổi tối đều cùng dì Bùi ở đây."

Tổng Dư Kiều ánh mắt hướng về phía Bùi Ngọc Linh.

Bùi Ngọc Linh gật đầu: "Cô ấy buổi tối đi học pha trà với mẹ."

"Không thể nào! Con rõ ràng nghe thấy....."

Nghe thấy.....

Mắt thấy cũng không nhất định là thật, huống chi là nghe thấy?

Để người khác nghe lời nói này chẳng khác gì với nói xấu vu khống. Tại sao cô không nghĩ tới dùng điện thoại di động ghi âm lại? Thế nhưng, vẫn còn một cách có thể kiểm chứng cái thai rốt cuộc là thật hay giả.

Tổng Dư Kiều nói: "Để Từ Uyển Ly siêu âm đi."

Sau nửa phút suy nghĩ, Bùi Ngọc Linh nhìn Tổng Dư Kiều một chút, mới nói: "Được!"

Vào giờ phút này, Tổng Dư Kiều vốn trong sạch, lại thấy Bùi Ngọc Linh nhìn mình bằng ánh mắt có sự đố kỵ, tùy ý vu khống người khác. Là hình ảnh người phụ nữ đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tôi đây là máy móc, nhưng không có chức năng gì

Tổng Dư Kiều hờ hững rời đi, Từ Uyển Ly đứng dựa vào cửa, ngăn cản hơn nửa đường đi. "Tránh ra! Đồ chó cản đường."

"Cô....." Hành động Từ Uyển Ly tăng lên, lập tức lau nước mắt, "Chị làm sao có thể nói như vậy....."

"Đứng, đứng rồi, cô không phải chó, cô sao có thể so với chó?" Tổng Dư Kiều cười lạnh một tiếng, "Cô vừa làm nũng rồi tính toán còn tàn nhẫn đến quyết tâm, đứng rồi, còn có thể sinh con, nuôi người so với nuôi chó còn khó hơn nhiều."

Hiện tại Tổng Dư Kiều tức giận vô cùng, căn bản cũng không có tâm tư suy nghĩ sẽ thốt lên cái gì.

Sắc mặt Từ Uyển Ly lập tức trắng bệch, Bùi Ngọc Linh đứng sau sắc mặt cũng không tốt.

Diệp Trạch Nam cũng đi theo sau bà, nói với Bùi Ngọc Linh một câu: "Mẹ, con thật không muốn làm quá, người phụ nữ cùng đứa bé này, con không cần!"

Từ Uyển Ly nghe được câu nói này, trong lòng hơi hồi hộp một chút, có điều cô ta vẫn duy trì vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, có vẻ không hề có một chút oán hận.

"Tôi biết chị cùng anh rể là một đôi trời sinh, đều oán tôi....."

Bùi Ngọc Linh bây giờ nghe thấy tiếng khóc sụt sùi liên đau đầu, để chị Lưu kêu Từ Uyển Ly đừng khóc, thím hai gọi một cú điện thoại cho Diệp Tranh Nam trở về.

"Chị dâu, vừa nãy cùng con dâu nhà tôi đi kiểm tra rồi.....Đúng vậy, không phải chờ đợi ba năm nữa, cuối cùng lão Diệp có thể yên lòng mà nhắm mắt"

Bùi Ngọc Linh cười cợt: "Đó là tất nhiên, như thế mới là cháu trai trưởng của nhà họ Diệp. Đầu bên kia điện thoại không khống chế lại âm lượng, lập tức nói: "Biết được giới tính chưa?"

Bùi Ngọc Linh cười cợt: "Đương nhiên, đã hơn hai tháng, bác sĩ nói có thể thấy được hình hài rồi."

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Bùi Ngọc Linh dần dần biến mất. Chồng của bà Diệp Khải vào ba năm trước hài cốt không còn, vào lúc ấy bà xin thề, nhất định phải bảo vệ tâm huyết của chồng mình là nhà họ Diệp, không bị những họ hàng khác cướp đi, quan trọng nhất là nhất định phải có một huyết mạch cho nhà họ Diệp.

Vì lẽ đó, con trai trong bụng Từ Uyển Ly, bà nhất định phải giữ lại!

.....

Tổng Dư Kiều đi tới ngoài cửa, nhìn thấy một chiếc xe vẫn cứ ở chỗ cũ, tóc người phụ nữ như uốn lượn trên cửa xe, "Anh chàng đẹp trai, chuyện của anh xử lý không tốt sao?"

Diệp Trạch Nam không có để ý tới người phụ nữ, kéo Tổng Dư Kiều lại: "Cô muốn đi đâu?"

Tổng Dư Kiều vẫy tay gọi taxi, "Diệp Trạch Nam, tôi hiện tại không muốn cãi nhau với anh, tôi mệt mỏi lắm rồi. Nguyên nhân chính là, tôi tới hôm nay tới đây đúng là một sai lầm, chuyện của anh và Từ Uyển Ly thì liên quan gì tới tôi? Anh yêu ai lên giường với ai, yêu ai liền đi tìm người đó, bên kia không phải vẫn còn một sao? Nhanh đi! Tôi buồn nôn, tôi cũng không so sánh nổi với gái điếm, tôi cuối cùng cũng nhận ra, mẹ anh lúc trước coi tôi là công cụ sinh con, có điều rất xin lỗi, để cho các người thất vọng rồi, cái công cụ này, đã không có chức năng."

Những câu nói này Tổng Dư Kiều chỉ dùng giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng nói ra, một chút cuồng loạn đều không có, nếu ai không biết, còn tưởng rằng cô bị người ngoài gài bẫy.

Ngay cả Diệp Trạch Nam cũng lấy làm kinh hãi, do dự hai giây đồng hồ, Tổng Dư Kiều đã lên xe taxi.

Diệp Trạch Nam ngược mặt rồi đi hai bước, tinh thần có chút bưng bít.

Phía sau người phụ nữ thoi một tiếng huýt sáo, đem khăn cổ lụa kéo xuống để sát vào Diệp Trạch Nam, "Anh chàng đẹp trai, đêm nay hết hứng rồi hả?"

Diệp Trạch Nam cúi đầu, nhìn lớp trang điểm dày trên mặt người phụ nữ, trong đầu không khỏi nhớ lại Tổng Dư Kiều và Tô Nhan, so sánh hai người, bỗng nhiên không lý do liền căm ghét, đột nhiên đẩy cô ta ra, "Cút!"

.....

Mãi đến khi Diệp Trạch Nam lái xe rời đi, đứng trên lầu hai, có một bóng đen phía trước cửa sổ, Từ Uyển Ly đặt điện thoại di động ở bên tai, sắc mặt âm trầm.

"Cô, thật đáng ghét, Diệp Trạch Nam bên ngoài còn nhiều phụ nữ vây quanh như vậy."

Đối với người đàn ông mình thích, lòng dạ và ý nghĩ của người phụ nữ khá là nhỏ nhen, thấy Diệp Trạch Nam anh anh em em với người phụ nữ khác, trong lòng không thoải mái, muốn giết chết từng người.

"Trước tiên nhìn một chút, Lily, " Tống Khiết Nhu nói, "Trước tiên phải tiêu diệt Tống Dư Kiều, những con quỷ nhỏ kia, còn dễ hơn cả bóp chết con kiến."

"Nhưng, lỡ như những người phụ nữ kia mang thai của con ấy thì làm sao bây giờ?"

"Yên tâm" giọng nói Tống Khiết Nhu ôn nhu, tay đang vuốt ve một khung ảnh gỗ: "Có cô ở đây, cô tuyệt đối sẽ không cho phép."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đào cái hố

Tổng Dư Kiều quay về nhà trọ Kim Thủy, mở khóa rồi dựa lưng vào cửa phòng trượt người xuống, sức người giống như bị hút hết, chỉ còn lại thể xác.

Trong lòng đau co giật, đau đến tê dại, đau đến nỗi không có cảm giác.

Bóng đêm càng lúc bao trùm lấy cô, bọc thành một cái kén, gió không thổi lọt.

Cô ngửa đầu nhìn trần nhà đen tối, cảm giác mình giống như bị thế giới vứt bỏ đến góc khác, không có ai quan tâm, không có ai đang đợi.

Lòng dạ và đầu óc nguội lạnh.

Tay cô siết chặt quần áo, nhắm hai mắt lại.

Đây là lần cuối cùng cô để bản thân thương tâm đau khổ, sau này, tuyệt đối sẽ không cho phép mình vì Diệp Trạch Nam mà khóc, anh ta không đáng để cô như vậy, ngay khi anh ta tàn nhẫn chà đạp tự tôn của phụ nữ ở dưới chân, cũng đã không đáng rồi.

Cũng là buổi tối hôm nay, Tống Dư Kiều thực sự đem tất cả tấm lòng của mình đối với Diệp Trạch Nam, đào cái hố mà chôn sâu.

Tống Dư Kiều vịn cửa đứng dậy, hai chân tê, dừng một lúc mới đi vào phòng tắm rửa ráy.

Tắm mới một nửa, bỗng nhiên không có nước, ba giây đồng hồ sau bên trong phòng đèn đều tắt, lập tức rơi vào bóng tối, Tống Dư Kiều thích ứng được bóng tối, lục lọi tìm váy ngủ, cầm điện thoại di động thấp sáng.

Trong phòng tất cả đều tối, Tống Dư Kiều mở cửa, phía ngoài đèn sáng lên.

Xem ra dây chì trong cầu chì bị đứt.

Tống Dư Kiều đau đầu xoa xoa huyết thái dương, cô căn bản cũng không đổi dây chì trong cầu chì, đối với chuyện điện lực gì đó cô một chữ cũng không biết, theo bản năng sáng ngày thứ hai sẽ tìm thợ điện, ngược lại không có điện không ảnh hưởng việc ngủ, thế nhưng hiện tại, tóc cô còn có nước gội đầu, trên người cũng có bột xà phòng.

Thực sự là nhà đột còn gặp mưa.

Tống Dư Kiều mặc quần áo vào, xuống lầu, tìm một nơi tắm rửa ở bên ngoài, nộp tiền trước, đầu tiên là băng qua một đoạn đường nhiều nam nữ, hướng phòng tắm nữ bên trong đi tới.

Không ngờ, đi qua một cái phòng, có một cậu bé quần một cái khăn tắm màu trắng từ bên trong vọt ra, lập tức đụng vào người Tống Dư Kiều, mình quay về phía sau ngồi chồm hổm.

"Ôi, đau chết tiểu gia ta rồi."

Tống Dư Kiều: "....."

Cô khom người xuống nâng cậu bé dậy, bé trai lao đến này rất đặc biệt, con mắt rất lớn cùng con ngươi đen như sáng lên, cô nhìn một chút thật giống đã nhìn thấy ở nơi nào, lắc đầu cũng không nghĩ ra được.

Tống Dư Kiều đúng là từng thấy, trên tạp chí giải trí, Bùi Tư Dẫn dẫn con đi theo.

Cậu bé này chính là Bùi Hạo Dục.

Tối hôm nay cậu đi ra vốn là một bất ngờ, theo cha đến trung tâm tắm rửa, nhưng không ngờ gặp được một người bạn, càng đáng sợ chính là, người bạn Tây Tây này là đồng học của Bùi Hạo Dục, hơn nữa còn là người mến cậu!

Ngay khi, cậu ta nhét một cái kẹo que vào tay cậu. Bùi Hạo Dục lúc đó liền sợ hãi tề tề rồi, nếu như là đó là một cô bé thì cậu còn có thể chịu đựng, thế nhưng nếu như đối phương với cậu như thế..... Trong nháy mắt cậu tròn to hai mắt, không nói cho Bùi Tư Nhận liền chạy ra cửa.

Một bên chạy còn một bên vỗ về ngực, quay về phía sau liếc mắt nhìn, thực sự thật mạo hiểm.

Sau đó, liền đụng phải người khác.

Bùi Hạo Dục xoa mũi, cảm tức nhìn Tống dư Kiều: "Cô đem cháu đụng ngã, cô phải chịu trách nhiệm!"

Tống Dư Kiều: "....."

Bùi Hạo Dục cầm lấy đầu ngón tay Tống Dư Kiều giống như lo cô chạy trốn, "Cái mông cháu vừa nãy bị đập, đau chết mất, cô mau dẫn cháu đi bệnh viện khám, bệnh viện đa khoa!"

Tống Dư Kiều có chút ngượng ngùng, chẳng lẽ mình gặp được Gấu Con trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mẹ cháu bỏ trốn cùng người đàn ông khác

Có điều khi Tống Dư Kiều nhìn thấy Bùi Hạo Dục lộ ra bộ mặt biểu cảm mờ mịt, cũng thật sự là không nở nhần tâm, liền kéo cậu đến bên ngoài phòng nghỉ của mình, nói: "Cháu ở đây chờ một chút, cô đi vào lấy một vài thứ rồi ra đưa cháu đi bệnh viện đa khoa kiểm tra."

"Không được! Nếu lỡ như cô nhảy qua cửa sổ chạy thì phải làm sao? Cháu cũng đi vào!"

Bùi Hạo Dục cũng không muốn ngồi ở đây thêm một giây đồng hồ nào nữa, nếu bị Tây Tây biết được, ôm cổ của cậu găm loạn một trận thì làm sao, cậu nhất định phải rời khỏi chỗ này, dù sao chị gái xinh đẹp này rất dễ lừa gạt.

Không còn cách khác, Tống Dư Kiều không thể làm gì khác ngoài việc đem cậu bé đặt trên ghế ngồi, cứ dặn đi dặn lại mãi, còn cố ý không có khóa cửa phòng nghỉ lại, sợ người nhà cậu tìm đến, hỏi: "Tên cháu là gì?"

"Bùi....." Bùi Hạo Dục nghĩ thầm, chắc chắn không thể dùng tên thật, hiện tại lòng người rất dễ đổi thay, mặc dù chị gái này dung mạo rất là đẹp đẽ, "Cháu tên Bùi Tiểu Hòa."

"Cha mẹ cháu đâu?"

Bùi Hạo Dục thoáng suy nghĩ, lấy khăn tắm ở trên, bao lấy cái bụng mập mạp, "Ba ba của cháu thì ở phòng cách vách, cùng chú kia đánh bài, mẹ cháu chạy trốn cùng người đàn ông khác rồi."

Tống Dư Kiều: "....."

Cô đi vào trong phòng tắm, mắt Bùi Hạo Dục sáng lấp lánh, từ phía sau lưng lấy điện thoại di động ra, gửi cho ba ba một tin nhắn: "Cha, Tây Tây đã đi chưa?"

Ba giây đồng hồ sau, một cái tin nhắn đơn giản gửi lại hai chữ: "Chưa đi."

Bùi Hạo Dục tức giận giờ quả đãm nhỏ, "Sáng sớm ngày mai con với cha gặp mặt, bây giờ cha để chú Lê Bắc đem quần áo đưa tới phòng 134 cho con."

Lần này, cậu đã chờ thật lâu cũng không có nhận được tin nhắn trả lời lại của Bùi Tư Nhận, cũng không có ai đưa quần áo đến cho cậu, cậu quần khăn tắm trẻ em, cảm thấy không quần áo ở trước mặt chị xinh đẹp thật sự rất mất mặt, liền chui vào trong chăn.

Tống Dư Kiều tắm xong trong phòng tắm liền đi ra, nhìn thấy Bùi Hạo Dục đã nằm ở trên giường, hình như là ngủ thiếp đi, vô cùng yên tĩnh dựa trên gối.

Cô đi tới, vươn tay ra, "Ồi chào, ai, ôi....."

"Mẹ....."

Bùi Hạo Dục trở mình, lăm lăm một tiếng, tay Tống Dư Kiều liền lập tức dừng ở giữa không trung, từ bên trong miệng đứa bé nói ra hai chữ này, tại tim cô hung hăng đâm một nhát, một trận đau đớn.

Cô cắn chặt môi, thu tay về, đem chăn đắp lên trên, còn mình ngồi ở cuối giường.

Nếu như cả đời này cô thật không có con, cô sẽ cảm thấy cuộc đời này sẽ không trọn vẹn, thế nhưng hiện tại, kết quả vô sinh cũng nhận được rồi, cũng giống như cuộc đời cô vĩnh viễn không hoàn chỉnh.

Âm thanh điện thoại di động ơng ơng ơng vang lên, Tống Dư Kiều chú ý thấy dưới gối của Bùi Hạo Dục có tia sáng, liền nhẹ nhàng lấy ra, là điện thoại di động, trên màn ảnh lập lòe hai chữ "Ba ba".

Tống Dư Kiều do dự một chút, ần xuống nút nghe, lại sợ đối phương hiểu lầm, giành nói trước: "Xin chào, có phải là cha của Bùi Tiểu Hòa không? Cậu nhóc hiện tại ở chỗ của tôi."

Thế nhưng, trong loa không có âm thanh.

Tống Dư Kiều nghỉ ngơi, lấy điện thoại xuống nhìn thử, cuộc gọi vẫn còn tiếp tục, liền lên tiếng: "Có phải cha Tiểu Hòa không?"

.....

Ở đầu này, Bùi Tư Nhận nghe thấy tiếng của Tống Dư Kiều, ngón tay chia bài dừng một chút, như không có chuyện gì xảy ra mà lấy về, che micro, vốn định đem điện thoại di động đưa cho Lê Bắc, nhưng nghĩ đến Tống Dư Kiều nghe được tiếng nói của Lê Bắc, liền chuyển sang đưa cho Cố Thanh Thành.

"Giúp tôi nhận một cuộc điện thoại."

Lê Bắc nghe thấy lời này của ông chủ, quả thực là vui mừng muốn chết rồi, vỗ vỗ ngực, thề nói: không phải mình, may thật.

Cố Thanh Thành đem thuốc lá trong tay bỏ ra, trực tiếp hỏi: "Xin chào."

Trong điện thoại Tống Dư Kiều nói: "Xin chào, xin hỏi anh là cha của Bùi Tiểu Hòa phải không?"

Cố Thanh Thành nhìn về phía Bùi Tư Nhận, dáng vẻ người kia nhẹ nhàng bình thản như gió mây, nếu anh ra hiệu một cái, Cố Thanh Thành lập tức sẽ hiểu, đem loa ngoài của di động mở ra "Ừ, là tôi."

Tống Dư Kiều đem sự việc vừa rồi miêu tả sơ qua, đồng thời biểu đạt sự áy náy của bản thân, đồng ý gánh chịu tất cả chi phí đi bệnh viện, cuối cùng nói: "Anh xem hiện tại rảnh không? Anh xem có cần đưa cậu bé đi bệnh viện đa khoa xem thử?"

Bùi Tư Nhận viết xuống trên giấy một câu, mấy người đến gần xem thấy: "Tôi hiện tại không tiện*, sáng sớm ngày mai tôi sẽ liên hệ với cô".

Không tiện? Thời gian mà đàn ông không tiện là thời gian gì? Mấy cặp ánh mắt của đám đàn ông đều liếc nhìn Bùi Tư Nhận.

"....."

Lý Mộ đưa con trai Tây Tây vào bên trong một gian phòng ngủ, trở tay đóng cửa lại, "A Miêu, đây có phải là người cậu lần trước nói Tống cái gì Kiều?"

"Cậu gặp rồi?"

"Ừ, gặp một lần, "Tiết Miêu nói, "Với anh ba rất có tướng vợ chồng."

Tướng vợ chồng.....

Bùi Tư Nhận nhếch môi nở nụ cười, anh thích từ này.

"Không phải là Hạo Dục bị đau hông chứ?" Lý Mộ đã làm cha, dĩ nhiên quan tâm đến bọn trẻ chứ không phải cha chúng, "Xương cột bị gãy cũng nghiêm trọng."

Chẳng qua là Lý Mộ không hiểu Bùi Hạo Dục, xưa nay chỉ có cậu bắt nạt người khác, làm gì có người khác bắt nạt cậu. Té phịch xuống một lần liền gãy xương cột? Ha ha, chuyện như vậy chính là chuyện cười.

Cúp máy, Tống Dư Kiều đối với hành vi của "ba ba" Bùi Hạo Dục, cảm thấy rất không hài lòng.

Làm sao lại có người cha như thế, xương cột con trai bị đau mà vẫn nói "không thể nuông chiều trẻ con, Tống Dư Kiều cảm thấy trong lòng không nở, hướng về phía cửa sổ đi rồi một vòng, vừa quay lại đã nhìn thấy ánh mắt Bùi Hạo Dục lạnh lẽ.

Thật ra Bùi Hạo Dục vừa nãy là giả bộ ngủ, nghe thấy Tống Dư Kiều cùng chú Cố nói chuyện, cảm thấy lừa người là đáng xấu hổ, liền đáng thương mà ngược mắt lên: "Dì ơi, thật ra lúc nãy cháu lừa dì đó, cái hông của cháu không có chuyện gì."

Tống Dư Kiều: "....."

"Nhưng mà bây giờ, cái hông thật sự có chút đau."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nam nữ thụ thụ bất thân

Trong bệnh viện, Tống Dư Kiều cho khám cấp cứu, cho Bùi hạo dục soi X quang, xương đuôi cuối bình thường, xương đuôi ở phần giữa thấy bóng mờ mờ, đốt thân rõ ràng không bị gãy xương, thầy thuốc nói không có gì đáng lo, dặn nghỉ ngơi nhiều, kê một ít thuốc để lưu thông máu.

Tống Dư Kiều chạy lên chạy xuống phòng thu phí để lấy thuốc cho Bùi hạo dục, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ của cậu, từng bước từng bước chậm rãi xuống lầu.

Ra bệnh viện đa khoa, vừa nhìn thời gian, đã mười hai giờ. Con mắt Bùi hạo dục đã không mở ra được, híp lại thành một cái khe, một cái tay bưng cái hông, bộ dạng mệt mỏi.

Tống Dư Kiều vừa nãy gọi điện thoại tới cho cha của Bùi Tiểu Hòa, vang lên rất lâu đều không có người trả lời, dứt khoát cắt đứt, tìm một khách sạn

gần đây, sau đó đem địa chỉ khách sạn cùng số phòng cho Bùi ba ba.

Mở thuốc ở bên trong có chất lưu thông máu bị tắc, cần phun ở xương đuôi trên, sau đó dùng một chút sức lực uốn nắn.

Bùi hạo dục kéo quần lên, gương mặt phẫn uất, đầu nhỏ đung đưa như trống lắc: "Không được! Nam nữ thụ thụ bất thân!"

Tổng Dư Kiều: "....."

Bùi hạo dục đứng là bướng bỉnh, mặc kệ Tổng Dư Kiều nói thế nào, vẫn không chịu đem cái mông lộ ra, gương mặt quả thực hồng lên có thể rỉ máu,

Tổng Dư Kiều tự ra ngoài đi tìm một người phục vụ nam, cho người ta 100 đồng tiền hoa, giúp Bùi Hạo Dục thoa thuốc, tên tiểu tử này rốt cục yên tĩnh rồi.

Nếu như trước đây, Tổng Kiều tuyệt đối sẽ không tùy ý lãng phí thời gian của mình để ở bên cạnh một Quỷ Nhỏ, thế nhưng hiện tại, chỉ cần nhìn thấy cậu bé, trong lòng một chỗ mềm mại nào đó liền phảng phất như bị đâm có một chút lay động, mơ hồ hơi đau, coi như lại thương tâm đau khổ, cũng đều cảm thấy cam khổ.

"Ngủ đi."

Bùi hạo dục nằm lỳ ở trên giường, tròn mắt lên nhìn Tổng Dư Kiều, "Ngủ ngon, chị xinh đẹp."

Nằm ở trên giường, Tổng Dư Kiều cảm thấy cả người chân tay đều vang rảng rắc rảng rắc, thật giống muốn bãi công, cô giãn cơ thể ra nhắm mắt lại.

Liên tục một tuần mất ngủ, tinh thần, trạng thái của cô đã quá mệt mỏi, nếu như không nghỉ ngơi, thật sự sẽ suy sụp.

Tuy rằng buổi tối đã gặp chuyện sốt ruột không ít, còn vì một tiểu tử mà phí đi không ít sức lực, nhưng Tổng Dư Kiều nằm ở trên giường mà không có mất ngủ, ngủ rất an bình, những ngày qua mới hiếm có một giấc ngủ ngon.

Tổng Dư Kiều thấy giấc ngủ này thật là có nghĩa, nếu như không có đồng hồ báo thức lúc hơn sáu giờ, chắc chắn là không tự dậy được.

Thế nhưng, Bùi Hạo Dục đã tỉnh rồi.

Cậu bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, tỉnh rồi vội vàng vàng chạy tới mở cửa, vừa mở đã nhìn thấy là ba ba Bùi của mình, liền đưa một đầu ngón tay ở trên môi: "Xuyt."

Rèm cửa sổ kéo ra, trong phòng tia sáng rất mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy người nằm trên giường là một phụ nữ, tóc đen xoã ở trên gối, hơi thở nhẹ nhàng, trở mình mí mắt rung động nhẹ nhẹ một hồi, nhưng không có tỉnh.

Bùi Tư Nhận yên lặng đi tới bên giường, cúi người liếc mắt nhìn Tổng Dư Kiều, tóc đen che lấp khuôn mặt trắng mịn môi, khuôn mặt lạnh lùng, cảm điều khiển chính máy điều hòa không khí nhiệt độ lên hai độ, xoay người nói với Bùi Hạo Sục dùng tay ra hiệu "Phải đi".

Bùi Hạo Dục với Bùi tư nhận vô cùng khoe khoang cái miệng: "Này..... Ra đi không lời từ biệt thật không đúng? Con lưu lại đây tờ giấy."

"Ra đi không lời từ biệt" anh ấy nghe rõ anh bạn nhỏ nói, anh bạn nhỏ này là một tiểu học bá, mà anh ấy là một học cận bá.

Bùi Tư Nhận ôm lấy cánh tay, neho mắt lại xem Bùi Hạo Dục ở bàn trà tìm ở phía dưới một tờ giấy nhỏ, viết một hàng chữ, còn dùng tay che không cho anh xem, gấp gọn lại đặt ở đầu giường phía dưới điện thoại của Tổng Dư, xoay người đã bị Bùi Tư Nhận mang vút ra cửa.

Rảng rạc một tiếng, đem Bùi Hạo Dục nhốt ngoài cửa. Bùi Hạo Dục bám lấy bức tường! Cha, muốn làm gì ạ!

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Con heo nhỏ thật lười

Cửa phòng đóng lại, âm thanh của Bùi Hạo Dục hoàn toàn bị ngăn cách ở ngoài cửa.

Bùi Tư Nhận chậm rãi bước đi thông thả đến bên giường, Tổng Dư Kiều nằm ở trên giường không một chút phát hiện, hô hấp nhịp nhàng, trước ngực cũng phập phồng theo.

Anh bỗng nhiên cúi người, hai cánh tay chống ở hai bên gối của Tổng Dư Kiều. Phía dưới gối hơi lún xuống, gò má của cô nhúc nhích một chút, giống như sắp thức giấc.

Thế nhưng Bùi Tư Nhận biết, Tống Dư Kiều không có tình.

Hiện giờ cô đang chìm sâu trong giấc ngủ, có khi trời sập cũng không tỉnh lại.

Bùi Tư Nhận cúi người, từng chút từng chút tiến đến gần, cho đến khi trên mặt cảm nhận được nhiệt độ hô hấp nhàn nhạt của Tống Dư Kiều, mới cong cong môi. Lấy một sợi tóc dài trên cổ áo cô, dùng khăn cẩn thận bọc lại.

Anh nhẹ nhàng thổi một hơi thở lên mặt Tống Dư Kiều, đưa tay véo nhẹ khuôn mặt cô một hồi: "Con heo nhỏ thật lười."

.....

Khoảng một phút sau, Bùi Tư Nhận từ trong phòng khách sạn đi ra như không có chuyện gì.

Bùi Hạo Dục đang ở đại sảnh khách sạn, lấy thẻ nhân viên của Tống Dư Kiều trong túi ra. Nhìn thấy anh đi tới, vội vàng đem thẻ nhân viên của Tống Dư Kiều giấu ở phía sau, ngửa đầu lên nhìn anh: "Cha không lẽ đã quen biết Kiều Kiều từ trước?"

Bùi Tư Nhận không trả lời, bước một bước dài đi tới phía trước.

Bùi Hạo Dục bước chân gần đuổi theo ở phía sau, vừa chạy vừa thở hồng hộc, cộng thêm cái mông đang đau, thang máy sắp đóng lại, một tay kéo ông quần Bùi Tư Nhận: "Cha không phải thích Kiều Kiều rồi chứ?"

Bùi Tư Nhận vẫn không nói gì, Bùi Hạo Dục một mình lăm bằm lăm bằm: "Cô Kiều Kiều là một người tốt, cha không nên hành động thiếu suy nghĩ, để người ta chịu thiệt....."

Bùi Tư Nhận kéo Bùi Hạo Dục vào trong thang máy, nhấn nút xuống lầu một: "Làm sao con biết cô ấy là người tốt?"

"Con lừa cô ấy, cô ấy không những không tức giận, còn đưa con đến bệnh viện đa khoa khám tổng quát. Còn mua cho con đồ ăn ngon, mua thuốc cho con." Bùi Hạo Dục ưỡn ưỡn ngực, "Dựa vào trực giác rất chính xác của con!"

.....

Tống Dư Kiều tỉnh lại, đập vào mắt là rèm cửa sổ màu lam đậm trong khách sạn, cô hoảng hốt một hồi, mới phản ứng được, nhìn về chỗ nằm bên cạnh, Bùi Hạo Dục trong chăn không thấy đâu.

Tống Dư Kiều lập tức từ trên giường ngồi dậy, hướng đến phòng tắm kêu một tiếng: "Bùi Tiểu Hòa."

Không có ai trả lời.

Rất rõ ràng, trong căn phòng này hiện tại chỉ có một mình Tống Dư Kiều.

Không lẽ đã xảy ra chuyện, Tống Dư Kiều cầm điện thoại di động lên, định gọi điện cho ba của Bùi Tiểu Hòa, lại nhìn thấy một tờ giấy phía dưới điện thoại di động.

Trên đó viết vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: ba con tới đón con rồi, con nhẹ nhàng rời đi cũng như con nhẹ nhàng đến.

Tống Dư Kiều rốt cuộc không nhịn được cười, khóe môi không tự chủ cong lên. Nhưng sau khi cười, trong lòng lại xuất hiện cảm giác trống trải.

Quả nhiên bên cạnh có một đứa trẻ sẽ vui hơn, khi một người đi, tâm trạng cũng không tốt.

Cô mở điện thoại di động ra, có ba tin nhắn được Đới Lâm Tạp gửi đến, nhìn lại thời gian.

14:38!

Vậy mà đã xế chiều!

Buổi sáng vốn muốn đi làm đem bản triển khai mấy ngày nay của nhà họ báo cáo với Đới Lâm Tạp! Trời ạ! Đã hơn nửa ngày rồi!

Tống Dư Kiều bấm số điện thoại di động của Đới Lâm Tạp, dùng vai kẹp điện thoại, khom người xuống mang giày.

"Chị Đới, thật có lỗi, trưa hôm nay tôi có chút việc, hiện tại....."

Cô vẫn chưa nói hết, Đới Lâm Tạp đã ngắt lời cô, âm thanh trong loa vô cùng bình tĩnh truyền đến tai Tống Dư Kiều: "Trưa hôm nay Bùi tổng đã xin nghỉ giúp cô....."

Tống Dư Kiều đang mang giày: "Còn báo cáo....."

Đới Lâm Tạp nói: "Trước tiên gửi đến hộp thư điện tử của tôi, còn ngày mai cô đi làm hãy báo cáo cho tôi sau, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

Cúp điện thoại, Tống Dư Kiều ở trên giường ngán người mười mấy phút. Cuối cùng quyết định gọi điện cho Bùi Tư Nhận nói tiếng cảm ơn.

Chỉ có điều điện thoại của Bùi Tư Nhận được Lê Bắc Đô bắt máy: "Bùi tổng đang ở trong phòng họp, cô có chuyện gì cần tôi chuyển lời lại không?"

Tống Dư Kiều nói: "Không có gì..... Chờ chút, vậy thì phiền anh giúp tôi nói một tiếng cảm ơn đến Bùi tổng."

Mười phút sau, Tống Dư Kiều đang ở trước quầy tiếp tân trả phòng, nhận được một tin nhắn, là Bùi Tư Nhận gửi đến, chỉ có một chữ: ừ.

Quả nhiên là phong cách chỉ có ở Bùi Tư Nhận.

.....

Lúc Bùi Hạo Dục mới hai tuổi, Bùi lão gia đã từng hỏi đứa con Bùi Tư Nhận. Nếu như dựa theo tiêu chuẩn của một người cha để chấm điểm, sẽ chấm được bao nhiêu?

Bùi Tư Nhận không biết xấu hổ trả lời: "Thấp nhất cũng phải 80 điểm."

Không lâu sau đó, Bùi lão gia tình cờ nhìn thấy trên cổ áo sơ mi trắng của Bùi Tư Nhận có in một vết son môi màu đỏ sẫm, sắc mặt nhất thời đen lại: "Đây là khuyết điểm của con! Ngày mai để Hạo Dục đến đây ở với cha!"

Chỉ có điều, cách một tháng sau Bùi Tư Nhận đã dẫn theo Bùi Hạo Dục đi Mỹ. Chỉ nhấn lại Bùi Hạo Dục đi tìm mẹ, nhưng vẫn không có kết quả. Mãi cho đến năm trước mới từ nước ngoài trở về.

Bùi lão gia biết được xương đuôi của đứa cháu bảo bối đích tôn nhà mình "Nứt mất một đoạn". Ông đau lòng vô cùng, nhất quyết đi đến bệnh viện có bác sĩ chuyên về xương khớp nhất để khám.

Tuy rằng bác sĩ đều nói không có vấn đề gì, thế nhưng Bùi lão gia vẫn đau lòng, không cho phép Bùi Hạo Dục đi đến trường học.

Bùi Hạo Dục đương nhiên tán thành ý kiến này một trăm phần trăm. Thế nhưng buổi chiều ngày hôm sau đã bị Bùi Tư Nhận lén lút mang đến trước trường học.

"Mông con còn đau."

Bùi Tư Nhận vừa nhìn liền biết Bùi Hạo Dục trong lòng tính toán dở trò, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, vẫn đi lên xe.

"Cha chắc chắn con không phải người yếu mềm!" nhìn xe đã lái đi, Bùi Hạo Dục tức đến nổi giậm chân. Đeo cái cặp trên vai, nặng nề hướng vào lớp học mà đi.

Kỳ thực cậu không quá đau, sẽ không đến mức thương tổn xương cốt, Mộ Tiểu Đông lấy chiếc băng đệm, để ở dưới mông ngồi lên.

Mộ Tiểu Đông lúc này đang tràn đầy phấn khởi theo sát Bùi Hạo Dục kể chuyện. Ngày hôm qua mẹ cậu ta mua cho cậu ta mô hình máy bay, dẫn cậu ta đi ăn MacDonalđ. Còn đi khu vui chơi giải trí chơi tàu lượn siêu tốc, mạo hiểm kích thích, đâu đâu cũng có tiếng thét chói tai.

Bùi Hạo Dục: "Cậu sợ đến nỗi đi ra quần phải không?"

Mộ Tiểu Đông: "....."

Lúc tan học, Bùi Hạo Dục cùng Mộ Tiểu Đông đi ra cửa trường, đứng ở chỗ cũ như mọi khi chờ Bùi Tư Nhận sẽ kêu người khác lái xe đến đón cậu.

Mà Mộ Tiểu Đông trực tiếp nhào vào lòng một người phụ nữ trẻ, gương mặt tươi cười cùng đóa hoa tựa như...

Một đóa hoa đuôi chó.

Hừ hừ.

Mộ Tiểu Đông hướng về phía Bùi Hạo Dục vẫy tay: "Mẹ tôi muốn dẫn tôi đi ăn lẩu, Bùi Hạo Dục cậu có muốn đi cùng không?"

Bùi Hạo Dục tỏ vẻ không để ý một chút nào: "Mẹ tôi một lúc nữa cũng tới đón tôi đi ăn...ăn McDonald."

Mộ Tiểu Đông kinh ngạc tròn mắt lên: "Cậu có mẹ?"

"Không có mẹ? Chẳng lẽ tôi được sinh ra từ một hòn đá sao?" Bùi Hạo Dục hừ lạnh: "Cậu muốn xem, được rồi. Mẹ tôi sẽ đến, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vào giúp cha kì cộ!

Bùi Hạo Dục lấy điện thoại di động nhỏ của mình ra, mở danh bạ, Mộ Tiểu Đông ở một bên ló đầu nhìn qua, Bùi Hạo Dục vỗ lên vai Tiểu Hòa một cái: "Ai cho nhìn lên!"

Cậu nhìn danh bạ liên lạc, không tìm được ai có thể làm mẹ giúp cậu, bỗng nhiên nhìn thấy dãy số của Tống Dư Kiều, ánh mắt liền phát sáng, quay sang Mộ Tiểu Đông nói: "Tôi gọi điện thoại cho mẹ tôi! Cậu không được đi theo....."

.....

Lúc Tống Dư Kiều nhận được điện thoại từ Bùi hạo Dục, cô đang chuẩn bị đơn thỏa thuận ly hôn.

Thứ này ba năm nay cô chưa từng nghĩ tới, bây giờ bỗng nhiên muốn viết, đúng là đặt bút xuống có chút khó khăn. Do nhìn màn hình máy vi tính mãi, con mắt cô có chút mỏi, ê ăm. Nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, chuông điện thoại di động liền vang lên.

Bởi vì híp mắt, cô không nhìn màn hình di động, trực tiếp hỏi: "Xin chào, tôi là Tống Dư Kiều."

Âm thanh non nớt của Bùi Hạo Dục từ trong ống nghe vang lên: "Kiều Kiều, cái mông con đau muốn chết, không có ai quan tâm con....."

Tống Dư Kiều lập tức ngồi ngay ngắn lại: "Cha nhóc đâu?"

"Cha lại mở hội nghị, không thời gian tới đón con....."

"Thế bây giờ con ở đâu?"

Bùi Hạo Dục nói: "Công trường tiểu học thực nghiệm đầu tiên, tất cả là do ngày hôm qua cô đụng phải con, thế nên đi phải chịu trách nhiệm với con....."

Tống Dư Kiều: "....."

Bùi Hạo Dục chỉ lo một ngọn đuốc này đốt không lớn để thuyết phục cô, cô hòng lại nói: "Đến nhanh lên một chút, đi mà không đến con sẽ chết mất....."

Tống Dư Kiều: "....."

Dù sao thì Tống Dư Kiều và Bùi Tiểu Hòa không có bất cứ quan hệ gì, cô hoàn toàn có thể không để ý đến. Thế nhưng, kể từ khi cô biết mình không thể sinh con, cô đối với trẻ con đều có cảm giác thân thiết lạ thường. Đối với cậu nhóc này lại càng yêu thích, đúng là tình mẹ bao la.

Cô lắc lắc đầu, đem văn bản trên bàn thu dọn, mặc quần áo vào liền đi ra cửa.

Khoảng cách từ trường tiểu học thực nghiệm đầu tiên đến tiểu khu Kim Thủy không xa, chỉ cách hai con đường. Đi hơn mười phút là tới, chẳng qua Tống Dư Kiều sợ cậu nhóc chờ sốt ruột, nên vẫn lái xe, coi như làm việc tốt.

Công trường học lúc này không còn nhiều học sinh. Từ xa, Tống Dư Kiều đã nhìn thấy Bùi Hạo Dục đang sánh vai đứng cùng một đứa trẻ khác ở dưới tán cây.

Còn chưa đi tới, đã thấy Bùi Hạo Dục đang nói cái gì với người bạn kế bên, sau đó đeo cặp sách chạy tới, kéo tay cô rồi đi.

"Nhóc muốn đi đâu?"

"Con muốn đi chơi tàu lượn siêu tốc!"

Tống Dư Kiều không hiểu, "Không phải mông con còn đau sao?"

Bùi Hạo Dục nhếch môi, lộ ra một hàm răng trắng: "Vừa nhìn thấy đi liền hết đau rồi!"

Cùng lúc đó, Lê Bắc Đô vẫn trốn ở trong xe quan sát từng hành động của Bùi Hạo Dục. Nhìn thấy Tống Dư Kiều đang ở với cậu chủ, liền tròn mắt lên.

Quả nhiên ông chủ đoán y như thần!

Vội vàng lấy điện thoại gọi cho Bùi Tư Nhận.

"Ông chủ, cậu chủ cùng Tống tiểu thư đi rồi, tôi nghe hình như là đi khu vui giải trí."

Bùi Tư Nhận nhàn nhạt nhếch môi, nói: "Được, cậu cực khổ rồi."

Bên này Lê Bắc Đô suốt chút nữa làm rơi điện thoại.

Ông chủ luôn luôn cao ngạo, lãnh khốc lại nói với mình: cậu, cực, khổ, rồi hả?

Không phải lỗi tại mình có vấn đề chứ?

.....

Phía trước khu tàu lượn siêu tốc, đoàn người xếp hàng thật dài, đều là người lớn nắm tay trẻ con.

Tổng Dư Kiều mua bông ngô cùng trà chanh, Bùi Hạo Dục vui vẻ nhận lấy, một bộ dạng khoe khoang.

"Cái móng có thật không đau không?"

Bùi Hạo Dục lắc lắc đầu.

Cô ngồi chồm hổm xuống, vỗ nhẹ lên móng Bùi Hạo Dục, Bùi Hạo Dục lập tức kêu lên một tiếng, nhưng lại xoa xoa mũi nói: "Không đau thật mà!"

Tổng Dư Kiều khoanh tay lại.

Bùi Hạo Dục: "..... Được rồi, con không chơi nữa."

Tổng Dư Kiều cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì chiều cao của cậu nhóc không thể ngồi trên tàu lượn siêu tốc. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy biểu hiện cô đơn của Bùi Hạo Dục, cô cảm thấy giống như mình đang lừa gạt nhóc con này, trong lòng có chút áy náy nói: "Muốn ăn gì không?"

Bùi Hạo Dục thờ phỉ phò, nắm một nắm lớn bông ngô nhét vào trong miệng: "Tùy đi."

Tổng Dư Kiều dẫn theo Bùi Hạo Dục đi ăn thịt nướng Brazil, cậu nhóc nhìn thấy thịt liền không dòi nổi mắt. Trên vỉ nướng Tổng Dư Kiều nướng mãi mà cũng không đuổi kịp tốc độ ăn của Bùi Hạo Dục.

Tổng Dư Kiều cầm giấy ăn giúp Bùi Hạo Dục lau nước tương trên khóe miệng: "Ăn từ từ thôi."

Hiện tại là cô càng nhìn càng thấy thích nhóc con Bùi Hạo Dục này, nhưng dù là thích, đó cũng không phải là con của cô. Hơn nữa, cô vĩnh viễn cũng không thể nào có con cho riêng mình, nghĩ đến đây lòng cô lại từng trận đau nhói.

Ăn com xong, Bùi Hạo Dục dẫn Tổng Dư Kiều đến nhà cậu -- Hoa Uyển.

Hoa Uyển là khu nhà giàu, thật sự là khu tắc đất tắc vàng, xem ra cô đoán không sai, gia cảnh của tên nhóc này quả nhiên giàu có.

"Kiều Kiều, cô vào nhà cháu ngồi chơi chút đi."

Bùi Hạo Dục dựa trên nguyên tắc mà làm, vì Tổng Dư Kiều mời cậu ăn bữa lớn, cậu cũng nên đáp lễ lại. Không nói lời nào lời kéo cánh tay Tổng Dư Kiều, quẹt thẻ đi vào trong nhà.

"Cha con không có ở nhà sao?" Đứng trước cửa, Tổng Dư Kiều có chút mất tự nhiên.

Bùi Hạo Dục nói: "Không đâu, cha con rất bận."

Không rõ vì sao, Tổng Dư Kiều liền thở phào nhẹ nhõm.

Khóa cửa trong nhà là thiết bị giám định vân tay, Bùi Hạo Dục nhón nhón mũi chân, ngón tay cái đặt lên phía trên, vừa để xuống lại tích tích tích tích nhập một chuỗi số, cửa theo đó mở ra.

Bước chân Tổng Dư Kiều hơi dừng lại, đi theo sau, ngay trước cửa dừng bước chân một chút.

Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt chính là..... Căn phòng này, quả thật không có nữ chủ nhân.

Trên ghế salông bừa bộn mấy món đồ chơi, trên đất còn có mô hình máy bay cùng tàu hỏa. Mấy chiếc tất giày rải rác từ cửa trước đến trên cầu thang.

Có điều tất cả đều là của trẻ con và đàn ông, không hề lưu lại một chút dấu vết phụ nữ.

Tổng Dư Kiều không khỏi lắc đầu, xem ra sau lưng mỗi người đàn ông thành công, vẫn phải có một người phụ nữ cần cù, tiết kiệm chăm lo việc nhà.

Bùi Hạo Dục nói: "Kiều Kiều cô chờ chút. Con đi chuẩn bị thức ăn ngon cho con!"

Cậu nói xong, cậu liền quăng giày, để chân trần lạch ba lạch bạch chạy vào trong phòng bếp, chỉ để lại một mình Tổng Dư Kiều ở phòng khách.

Thật sự là Tổng Dư Kiều nhìn không được, đem mô hình trên đất bỏ vào thùng, đem quần áo nhặt lên đặt chỉnh tề trên ghế salông. Quần áo dơ thì mang

vào sọt quần áo để bên trong, thuận tiện liền đi vào nhà vệ sinh.

Ngay lúc đang kéo quần, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước ào ào một trận, Tống Dư Kiều ngạc nhiên tròn to hai mắt. Phòng vệ sinh và buồng tắm cách nhau hai cánh cửa, cô rón rén đi tới, ở màn cửa lớp thứ hai, hiện ra một bóng người đàn ông cao gầy.

Từ bờ vai rộng lớn cho đến mắt cá chân, cô lập tức hoảng hốt, quay người liền đụng phải bình sữa tắm, vang lên một tiếng.

Bùi Tư Nhận trông ngoài cửa là Bùi Hạo Dục, kéo màn cửa ra: "Đi vào giúp cha kì ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ác mộng

Tiếng nói của anh mờ mờ, lại cách hai tầng cửa, nên không nghe rõ, hơn nữa Tống Dư Kiều đang hoảng loạn, cũng không nghe được đây là âm thanh của Bùi Tư Nhận.

Tống Dư Kiều nhìn thấy cánh cửa mở ra, qua ánh sáng một thân thể người đàn ông từ từ hiện ra, một chút rõ ràng, trái tim của cô nhảy lên kịch liệt, phá tan lồng ngực, vội vàng đến mức chạy ra ngoài.

Tống Dư Kiều vội vàng chạy ra nhà trọ, con mắt nhìn thấy đèn đường màu trắng lung lay một hồi, một mảnh trắng xóa, nhờ tường đỡ mới đứng vững.

Không biết tại sao, vừa nãy gặp được bóng người như vậy, trong đầu lập tức hiện ra một hình ảnh khác, thể mà trùng hợp với lúc này.

Trong kí ức, cô mặc một bộ váy màu trắng, buộc cao bím tóc, đang chạy nhảy trong, kéo cửa phòng tắm:

"Anh yêu, em chà lưng cho anh nhé?"

Nhưc đầu, cô ngồi chồm hồm xuống xoa huyết thái dương. Không khỏi cảm thấy hồi hộp, cô còn cảm thấy không thờ nổi, một đôi bàn tay với ngón tay thon dài, bóng người hỗn loạn, kèm theo có tiếng trẻ sơ sinh khóc. Mà đúng lúc này, chuông điện thoại mang cô từ bên trong ác mộng đi ra.

Từ trong áo khoác Tống Dư Kiều lấy điện thoại di động ra, lúc này, tay có chút run, trên màn hình hiện tên Diệp Trạch Nam, trực tiếp cúp điện thoại, lưu vào danh sách đen. Hít thở sâu mấy hơi, mới chậm rãi đến gần bóng đêm đen.....

Bùi Hạo Dục ở trong phòng bếp đi ra cầm một đĩa hoa quả salad, đi ra đã không thấy tăm hơi Tống Dư Kiều đâu, cánh cửa mở ra, ngẩng đầu đã nhìn thấy Bùi Tư Nhận cời trần, quần quanh người một cái khăn tắm từ trên cầu thang đi xuống.

"Ba nhất định đã dọa Kiều Kiều chạy!"

Bùi Hạo Dục đem hoa quả salad trên khay trà để xuống, "Hừ hừ, dĩ nhiên chỉ bao một cái khăn tắm! Cha thật không lẽ phép!"

Bùi Tư Nhận cười cợt.

Bây giờ còn trùm khăn tắm, lúc này ở trong phòng tắm rửa ráy, anh không thấy cái gì, theo ánh sáng mở cửa phòng tắm ra. Bùi Tư Nhận nhìn vào phòng khách rõ ràng đã được thu dọn lại, nghĩ Tống Dư Kiều đã đến một lát, trên ghế salông có áo sơ mi màu trắng, một cái cà vạt sẫm màu cũng được gấp kỹ đặt ở trên. Bùi Hạo Dục thở phì phò đóng cửa lại, còn nói thầm: "Vừa nãy đi vào chắc đã quên khóa mật mã, bằng không cô Kiều làm sao có thể mở cửa...."

Ai, đây không phải túi xách của dì Kiều sao?"

Nhìn sang một chút, ở trên ghế quả nhiên có túi xách tay kaki. Bùi Tư Nhận muốn đứng dậy, Bùi Hạo Dục nhanh hơn, giành trước một bước đem túi xách ôm vào trong ngực, lui về phía sau một bước với vẻ mặt thoải mái nói, "Là con phát hiện trước!"

Bùi Tư Nhận nhú mày, từ trong đĩa hoa quả Bùi Hạo Dục chuẩn bị cầm một quả táo, bỏ vào miệng, biểu hiện trên mặt liền thay đổi. "....." Sau đó liền nhả vào giấy ăn.

Bùi Hạo Dục ôm chặt túi Tống Dư Kiều vát chân lên cổ mà chạy, chỉ nghe phía sau âm thanh trầm thấp của Bùi Tư Nhận vang lên: "Bùi Hạo Dục! Con bỏ bao nhiêu muối?!"

.....

Xin nghỉ một ngày, ngày hôm sau Tống Dư Kiều đến công ty, còn chưa kịp đem tin tức trên bàn làm việc thu dọn, đã bị gọi vào văn phòng Đối Lâm Tập.

Tổng Dư Kiều vào cửa, trong tay Đới Lâm Táp cầm một phần hợp đồng đặt trên bàn làm việc, giọng điệu nghiêm khắc: "Chuyện gì thế này?" Là chính phủ kêu gọi đầu thầu. Tổng Dư Kiều cầm lên, đọc nhanh như gió, xem xong, ra mồ hôi tay.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cầu Thả

Edit: khai_nhi

Beta: Búp Nguyễn

Đầu thầu lần này nhất định là Tổng Dư Kiều chịu trách nhiệm trong hai tuần lễ đi theo nhà họ Bùi, kết quả là hiện tại nhà nước đột nhiên đưa ra văn kiện nói muốn đầu thầu một lần, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tổng Dư Kiều xem nhật kí, năm giờ chiều hôm qua phát thông báo, xem ra Đới Lâm Táp đã ngủ một đêm không ngon giấc.

"Chị Đới, em cũng không biết..."

Đới Lâm Táp xoa ấn đường, cắt ngang lời của Tổng Dư Kiều mà nói: "Tôi gọi cô tới không phải nghe cô giải thích, cái tôi cần là nguyên nhân chuyển biến để có thể thực hiện kế hoạch! Cô một mực phụ trách cùng nhà họ Bùi, chúng ta bày ra chuyện này không ngờ cuối cùng thêm một người biết! Chuyện này không đơn giản là công ti bị thiệt hại, còn có danh dự nữa cô hiểu không? Vẫn còn đứng đây làm cái gì? Chờ tôi mua com trừa cho cô ăn sao?! Hợp đồng lần này làm không được, cô cũng không cần ở đây làm tiếp!"

Tổng Dư Kiều từ phòng Đới Lâm Táp đi ra, bước chân có phần nhẹ nhàng, sắc mặt thật là không tốt.

Chu Hải Đường an ủi cô: "Đới Lâm Táp luôn luôn giống như người ăn phải thuốc nổ, buổi sáng còn đem thiết kế đến tổ tìm Vương Tường mắng nửa giờ, giống như tổng thanh tra, thực sự là..."

Tổng Dư Kiều nhú mày ngắt lời cô: "Hải Đường, tai họa từ ở miệng mà ra."

Chu Hải Đường lập tức im miệng, nhìn xem trước sau có người khác hay không.

Cho dù là có hoàn thành tốt tài liệu, Tổng Dư Kiều cũng không dám tùy ý quấy rầy Bùi Tư Nhận, lỡ không có thật thì sẽ thật phiền toái, cho nên trước hết dựa theo tài liệu đầu thầu mà đi điều tra.

Tổng Dư Kiều đã tham gia công tác ba năm nay, tuy nói chỉ là một trợ lí nhưng mà việc liên hệ khách thuê nhà, thu thập tài liệu cùng với những công việc vụn vặt, hết lần này đến lần khác đều là cô trợ lí này làm, kết thân không ít người, buổi sáng đều bận rộn, biết được dự án đầu thầu diễn ra vào thứ sáu buổi chiều lúc 3 giờ, địa điểm là trong cao ốc Phủ Thị Chính.

Tin tức này là tin tức nội bộ, còn chưa có gửi văn kiện đi, Tổng Dư Kiều hỏi bạn bè hết lần này đến lần khác để xác nhận, chứng tỏ là sự thật, mới cho gọi điện thoại cho Bùi Tư Nhận.

Nhưng mà không bắt máy

Tổng Dư Kiều lấy điện thoại gọi đến trước sân khấu nhà họ Bùi, muốn chuyển sang đường điện thoại nội bộ, trước sân khấu lại hỏi cô có hẹn trước không.

"Tôi là Tổng Dư Kiều, xin cậu chuyển lại cho Bùi tổng, tôi có việc quan trọng."

"Bùi tổng hiện tại có việc, tôi có thể giúp cô hẹn trước..."

Tổng Dư Kiều lập tức nhanh chóng tắt điện thoại, cầm lấy cặp hồ sơ đi ra ngoài, trước mặt liền đụng vào Chu Hải Đường, Hồng Trà đổ lên Tiểu Tây trên tay Tổng Dư Kiều màu vàng nhạt.

"A nha, hốt ha hốt hoảng như vậy..." Chu Hải Đường khăn trương cầm khăn tay, Tổng Dư Kiều ngăn Chu Hải Đường lại, đi vào thang máy.

Vừa lúc bị kẹt xe, trên đường đi Tổng Dư Kiều phải chậm trễ gần một giờ mới đến được nhà họ Bùi.

Cô không có đi qua sân khấu, hiện tại trong thang máy chính đã kín người trong, lập tức vào thang máy chuyên dụng, ấn tầng 63.

Thang máy xuống đến đất, Tổng Dư Kiều thấy Hồng Trà trên vạt áo lúc nãy đã biến thành nâu, thật sự là chướng mắt, liền đem Tiểu Tây cời ra để trên

cánh tay, sửa sang lại một chút bên trong có mặc áo sơ mi trắng.

"Xin Chào Tổng tiểu thư."

Ở bên ngoài văn phòng Bùi Tư Nhận, một cô gái mặc bộ váy nhìn Tổng Dư Kiều chào hỏi.

Người này Tổng Dư Kiều từng gặp, ngoại trừ Lê Bác Đô thì đây là một trợ lý đắc lực khác của Bùi Tư Nhận, Ngô Na.

"Tôi có việc gấp tìm Bùi tổng."

"Bùi tổng hiện tại đang có khách."

Ngô Na trong tay bưng một cái khay bằng gỗ có khắc hoa, mặt trên đặt ba tách men xanh cùng với một ấm trà hoa xanh, có thể nghe thấy mùi trà thơm ngát bên trong.

"Tôi tới đưa."

Tổng Dư Kiều nói xong, không khỏi lo nghĩ Ngô Na sẽ nói lời phản đối, liền đưa áo khoác Tiểu Tây trên tay mình để xuống bên cạnh giàn hoa, để tiếp nhận khay trong tay Ngô Na, một bàn tay vận mở cửa phòng làm việc của Bùi Tư.

Không thể không nói, Tổng Dư Kiều bây giờ thật là quá cầu thả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muôn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Không có vấn đề gì

Thấy người ngồi trong phòng làm việc lúc này, bước chân đột nhiên đậm xuống.

Người này.....

Cố Thanh Thành.

Tổng Dư Kiều biết Cố Thanh Thành, Chu Hải Đường từng nhắc, nói thích đàn ông như Cố Thanh Thành vậy, mỗi khi cảm những bức ảnh được in từ internet thì màu sắc rực rỡ trước mắt cô hiện lên, theo tự nhiên sẽ nhớ kỹ người này.

Chỉ có điều, người thật so sánh với bức ảnh lại càng lộ vẻ ác liệt, nhớ quá khứ, giống như có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh ta chột lóc lên tia khát máu.

Có vẻ đã quá rồi cuộc trò chuyện của hai người, nhưng nếu đến rồi, cũng không thể luống cuống, mất bình tĩnh.

Ngô Na đi theo phía sau, nói rất xin lỗi Bùi Tư Nhận: "Bùi tổng, tôi không thể....."

Bùi Tư Nhận xua tay, Ngô Na gật đầu, xoay người ra ngoài.

Đã đến rồi thì nên ở lại, Tổng Dư Kiều lắng xuống, kêu một tiếng "Bùi tổng", sau đó đem khay đặt lên bàn, chén trà để xuống, một tay cầm lấy ấm trà, một tay đỡ cổ tay nhẹ nâng, nước trà được rót xuống, hương trà nhàn nhạt lan toả khắp trong phòng.

Kỹ năng rót trà của cô rất điêu luyện, so với việc biểu diễn trà đạo trong quán trà cô không kém chút nào.

Hai chén trà, một chén đặt trước mặt Cố Thanh Thành, một chén đặt trước mặt Bùi Tư Nhận.

Đáy mắt Cố Thanh Thành mơ hồ có ý cười, nâng ly trà lên đứng dậy. Quay sang nói với Tổng Dư Kiều: "Chén trà này, tôi nhận, coi như cô mời tôi."

Tổng Dư Kiều nghe không hiểu.

Bùi Tư Nhận tiếp nhận nói: "Mời anh trà nhưng phải cho lễ ra mắt."

Cố Thanh Thành đi ra ngoài, nói lại một câu: "Không quên, nhất định là một lễ lớn."

Cánh cửa đóng lại, Tổng Dư Kiều ý thức được sự cầu thả, cúi đầu: "Bùi tổng, xin lỗi đã quá rồi đến anh, tôi thật sự quá cuống lên, gọi điện thoại cho anh không được, thật sự có chuyện khẩn cấp....."

Bùi Tư Nhận cắt ngang lời Tổng Dư Kiều: "Là mảnh đất phía đông kia bị đem đi đấu thầu?"

Tổng Dư Kiều sững sốt một chút, gật đầu.

Lông mày Bùi Tư Nhận cau lại, cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi một cú: "Đói Lâm Tạp sao? Nếu tôi đã đem hợp đồng cho anh, anh liền đem hợp đồng công tác làm tốt là được, những chuyện khác anh có thể không quan tâm không? Mấy năm qua anh ở vị trí này quá yên ổn, cũng không biết phải ứng phó với danh sách này như thế nào đúng không?"

Lời nói của anh không nóng không lạnh, nhưng lại có một ma lực đáng sợ, khiến người ta nghe xong lòng tràn đầy áp lực, ngay cả Tổng Dư Kiều đứng một bên cũng không khỏi hơi co vai, giảm thiểu cảm giác về sự tồn tại của chính mình, giống như người vô tội kế tiếp sẽ gặp tai họa.

"Nếu như anh không muốn làm nữa, vậy thì trước thời gian, không cần Diệp Trạch Nam đồng ý, tôi cho anh viết thư giới thiệu."

Trong đầu Tổng Dư Kiều nháy mắt trống không một hồi, vừa nãy Bùi Tư Nhận nói cái gì? Diệp Trạch Nam.....

Bùi Tư Nhận và Diệp Trạch Nam quen biết nhau sao?

Cúp điện thoại, Tổng Dư Kiều cũng không dám lên tiếng, cúi đầu, liền nghe Bùi Tư Nhận nói: "Cô nhớ chút nữa tôi có điện thoại riêng, nếu có việc có thể trực tiếp gọi cho tôi."

"Không thể quấy rối thời gian của Bùi tổng, tôi có thể....." Đối đầu ánh mắt Bùi Tư Nhận, Tổng Dư Kiều liền dừng lại, những lúc ở chung, cô cũng hiểu chút tính cách của Bùi Tư Nhận, liền gật đầu, "Vâng."

Theo số điện thoại mà Bùi Tư Nhận nhắn, tầm mắt Tổng Dư Kiều dừng một chút trên điện thoại di động của mình, trên màn ảnh lúc này đã có mấy chữ: Bùi Tiểu Hóa ba ba.

"!!!"

Bùi tư nhận nhú mày, vẻ mặt tỏ ra biết rõ còn hỏi: "Có vấn đề sao?"

Tổng Dư Kiều lẳng lặng nhìn Bùi Tư Nhận ba giây đồng hồ, đưa điện thoại di động như không có chuyện gì xảy ra bỏ vào trong túi, đáp lại: "Không có vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nghĩ đến trong lòng liền chua xót

Từ nhà họ Bùi đi ra, Tổng Dư Kiều hít một cái thật sâu.

Bùi Tiểu Hóa.....

Chính là con trai năm tuổi của Bùi Tư Nhận!

Tổng Dư Kiều cảm giác mình cả người không tốt, yêu cầu mình ở trong lòng nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng mà cái tin tức này làm cho cô quá khiếp sợ, so với lúc nghe nói tin Từ Uyển Y mang thai còn khiếp sợ hơn.

Bùi Tiểu Hóa.....

Bùi Tư Nhận.....

Như vậy, người đàn ông trong phòng tắm tối ngày hôm qua, cái thân thể trần truồng kia, chính là Bùi Tư Nhận!

Rốt cuộc là vì sao, Bùi Tư Nhận có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, đáng vẽ khi nhìn thấy cô như chưa từng có gì xảy ra cả, còn có việc say rượu từ trong quán rượu tỉnh lại, màu áo sơ mi trong hình.....

Tổng Dư Kiều tự nhắc nhở bản thân, ở trước mặt kẻ địch phải thật mạnh mẽ, không được manh động, bản thân trước tiên phải bình tĩnh.

Có điều, có phải là, bản thân đã hiểu lầm cái gì không?

Hay là, chỉ là mình suy nghĩ quá nhiều?

Mới vừa nghĩ như vậy, liền nhận được điện thoại của Bùi Tư Nhận, Tổng Dư Kiều thấy trên màn hình điện thoại di động lập loè mấy chữ "Bùi Tiểu Hóa ba ba", cảm thấy chân tay dạ dày đau.

"Trợ lý Tiểu Tổng, tôi có cái yêu cầu quá đáng, đêm nay tôi đi công tác, cô có thể giúp tôi chăm sóc Bùi Hạo Dục một chút không? Tôi sẽ thưởng cho cô xứng đáng."

Thật đường hoàng!

Thế nhưng, Tổng Dư Kiều còn không đến mức không nói: "Từ chối thì không kính trọng."

Sau đó, liền cúp điện thoại.

Xem ra, trong lòng hai người đều rõ như gương, chỉ có điều không để lộ ra mà thôi.

Cách làm việc của Bùi Tư Nhận, chỉ cần tiến tới là tinh thần hoàn toàn không đối phó được, bằng không nếu chưa chắc chắn phía trước có cái hố liền đi tới.

.....

Bùi Hạo Dục nghe nói Bùi Tư Nhận đi nơi khác công tác, ngày hôm nay phải ở lại nhà của Tổng Dư Kiều một buổi tối, liền tự cao, "Lão già rốt cục không quản được ta, ha ha ha!"

Tổng Dư Kiều: "....."

Không biết Bùi Tư Nhận nếu như nghe thấy Bùi Hạo Dục trong âm thầm gọi anh như thế này, không chừng muốn chọc giận thổ huyết.

Bùi Hạo Dục từ trong túi sách nhỏ của mình lấy xách tay của Tổng Dư Kiều lấy ra, "Kiều Kiều, túi của cô ngày hôm qua rơi ở nhà cháu rồi!"

"Nha, cảm tạ bảo bối."

Kỳ thực, nếu không phải Bùi Hạo Dục nói tới, cô sẽ quên mất túi của mình, chuyện ngày hôm qua làm cho người ta cảm giác sợ hãi quá mức, đem những chuyện khác quên sạch sành sanh rồi.

Bùi Hạo Dục nghe thấy hai chữ "Bảo bối" thì đỏ mặt, lắc lắc bỏ đến trên ghế đi làm bài tập rồi.

Tổng Dư Kiều làm mấy món ăn ngon miệng tại nhà, bởi vì thân thể Bùi Hạo Dục, lại chuyên môn làm sườn xào chua ngọt, nghe thấy được vị thơm, Bùi Hạo Dục bỏ chạy tiến vào nhà bếp, quay qua cái đĩa, cái miệng chảy nước miếng.

Một bữa cơm tối, Bùi Hạo Dục ăn như hùm như sói, còn liên tiếp nói ăn chậm rãi.

"Thêm một chén nữa!"

Tổng Dư Kiều bới cho Bùi Hạo Dục hai bát cơm tẻ, sờ sờ bụng nhỏ căng tròn của cậu, nói: "Không thể ăn nữa, muốn phá cái bụng."

Bùi Hạo Dục ợ một cái, không thể làm gì khác hơn là phần nộ định lên xuống bàn, thuận tiện lấy đi một miếng xương sườn.

Bùi Hạo Dục làm bài tập toán học, Tổng Dư Kiều ngồi trước máy vi tính, đem khởi thảo lý hôn đã soạn kiểm tra lại một lần, rồi gửi đến trong hộp thư của Diệp Trạch Nam.

Cô biết hộp thư Diệp Trạch Nam sẽ có tin nhắn nhắc nhở, vì lẽ đó cũng không cần phải gọi điện thoại nhắc nhở anh ta nhận và kiểm tra tin.

Nghĩ đến Diệp Trạch Nam, liền nghĩ đến Từ Uyển Ly.

Mấy ngày trước bởi vì Bùi Hạo đột nhiên gia nhập cuộc sống cô, không để cho cô lo lắng cho mẹ chồng hay Từ Uyển Ly, kỳ thực ba ngày trước, cô đã tìm hiểu, đúng là Từ Uyển Ly không có làm bộ mang thai.

Từ Uyển Ly đã tính toán, chỉ là muốn mượn chuyện kia, để Bùi Ngọc Linh căm ghét cô nhiều hơn.

Nghĩ đến liền cảm thấy lòng chua xót, cô sinh sống với mẹ chồng cùng chồng đã ba năm, còn không bằng người khác giả tình giả ý.

"Kiều Kiều! Làm sao không ra nước a!"

Trong phòng tắm, âm thanh của Bùi Hạo Dục truyền đến.

Tổng Dư Kiều trầm nghĩ, không phải lại hết nước chứ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cô biết là tốt rồi

May là không phải hết nước, chỉ là lúc Bùi Hạo Dục rửa tay đều đầy là bọt xà phòng, trượt vào máy nước nóng rồi.

Bùi Hạo Dục khắp toàn thân đầy đặc là bọt xà phòng, trên trán trên lỗ tai cũng có, chỉ lộ một đôi mắt đen như mực.

“Cô tại sao liên tục nhìn chăm chăm vào cháu! Mau đi ra!” Bùi Hạo Dục cầm một cái khăn lông dài muốn vây quanh ở trên bụng mình, có điều hình như là buổi tối ăn nhiều, cái bụng tròn vo, một cái khăn mặt vây quanh còn lại một lỗ hổng, vừa vịn lộ ra cậu nhỏ phía dưới.

Tổng Dư Kiều nhìn đáng vẻ Bùi Hạo Dục vui vẻ, khoe miệng cong lên, cầm trong tay từng đám đầu xông tới trên người Bùi Hạo Dục, Bùi Hạo Dục hét to một tiếng liền muốn chạy đi, bị Tổng Dư Kiều kéo lại, một tay cầm khăn mặt ở trên người cậu chà.

Bùi Hạo Dục bay nhảy, chạm vào áo ngủ trên người Tổng Dư Kiều, vấy ngủ tất cả đều thấm ướt, cả người thật giống như trong nước mới vớt ra thế, còn gợn dử và xấu hổ nói: “Cô thấy hết của cháu! Cô phải chịu trách nhiệm với cháu!”

Tổng Dư Kiều: “.....”

Có một đứa bé như thế, Tổng Dư Kiều cả buổi tối sẽ không có thời gian dư thừa suy nghĩ về nhà họ Diệp, đưa Bùi Hạo Dục vào trong phòng, tắt đèn.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn đi học.”

“Dạ!”

Bùi Hạo Dục vô cùng nghe lời nhắm hai mắt lại, nhưng vành tai lên, nghe thấy âm thanh của

cửa phòng đóng lại, một đôi mắt lập tức mở, đã lớn mà còn sáng.

Cậu xách từ trong cặp nhỏ của

mình, lấy điện thoại di động ra, gửi cho Bùi Tư Nhận một cái tin nhắn.

“Cha, mẹ tối hôm nay làm sườn xào chua ngọt cho con, lại còn giúp con rửa ráy, còn nói chịu trách nhiệm với con! Một mình cha rất cô độc cô quạnh chứ?”

(Thạch Anh: còn nhỏ mà đã đen tối là lớn không được đâu Hạo Dục)

Sau khi tin nhắn gửi tới, Bùi Hạo Dục ở trên giường mềm mại lăn hai cái, không tiếng động miệng cười rộng toe toét mà cười to.

Cách mấy phút, Bùi Hạo Dục nhận được một cái tin nhắn của cha, chỉ có một chữ: “Ừ.”

Bùi Hạo Dục đặc biệt không cam lòng mà hừ hừ hai tiếng, nín nhịn.

Bùi Tư Nhận đứng bên một cửa sổ có thể quan sát cảnh đêm Đại Đô Thị, dùng số điện thoại di động tư nhân của mình gọi điện thoại cho Tổng Dư Kiều.

Tổng Dư Kiều từ trong phòng tắm lau tóc đi ra, liền nghe trên giường điện thoại di động kêu lên.

Cô đã đem “ba ba Bùi Tiểu Hỏa” đổi thành “Bùi tổng” rồi, nhắc nhở lấy cô coi như là chuyển được điện thoại, cũng có thể lập tức chuyển đổi tên xưng hô lễ phép “Bùi tổng”.

Bùi Tư Nhận giọng trầm thấp từ trong loa truyền tới, “Vất vả sao?”

Tổng Dư Kiều hơi run run, hỏi ngược một câu: “Sao? Vất vả cái gì?”

Bùi Tư Nhận nói: “Chăm sóc con trai.”

Nếu như nói không vất vả, có vẻ quá giả, nếu như nói thẳng là vất vả, lại làm mất mặt, Tổng Dư Kiều lựa chọn một đáp án thích hợp.

“Cũng còn tốt, anh một mình mà chăm sóc con càng khổ cực hơn.”

Bùi Tư Nhận nói: “Cô biết là tốt rồi.”

Tổng Dư Kiều: “.....”

Tôi biết... thì có ích lợi gì? Tôi cũng đâu phải là mẹ của con anh. (Thạch Anh: Ừ thì không phải)

.....

Cúp điện thoại, Bùi Tư Nhận đưa điện thoại di động thu lại, mới xoay người lại, quay về ngồi ở trên ghế salông một đôi nam nữ vẫy vẫy cánh tay: “Thật không tiện, một ngày không gặp như cách ba năm.”

“.....”

Người đàn ông này là Viên Bằng Phi, là phó tổng Phong Đăng, ngồi bên tay trái của anh là một cô gái có dáng ngồi yếu điệu, được chọn ra từ hàng vạn người, tuyệt đối sạch sẽ, phù hợp tiêu chuẩn làm bạn gái Bùi Tư Nhận, nhưng anh lại đề trợ lý dưới quyền tổng hợp lại ưu điểm của bạn gái Bùi Tư Nhận, mới chọn ra người ưu tú như thế.

Viên Bằng Phi cười cợt: “Nghe nói con anh vô cùng đáng yêu, Tiểu Viện thích nhất con trai.”

Ngồi ở trên ghế salông người phụ nữ được gọi là Tiểu Viện lập tức đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng mềm mại, một cách tự nhiên mà thấy sang bất quáng làm họ, “Tôi có đứa em trai, cũng là bốn tuổi, đáng yêu vô cùng.”

“Nha?” Bùi Tư Nhận nhú mày, thuận tiện bung đến một ly rượu để trên bàn.

Một chữ này, hình như là cổ vũ cho Tiểu Viện, “Đúng vậy a, bọn nhỏ đều là thiên thần nhỏ, là bảo bối trong lòng bàn tay cha mẹ, Bùi tổng.....”

Tiểu Viện nói qua, tay đã vuốt tới trong vạt áo của Bùi Tư Nhận, nhìn thấy Bùi Tư Nhận không có từ chối, ngón tay giống như là đàn dương cầm liên tiếp động mấy lần như thế, cười một tiếng.

Tiếng cười kia đặc biệt ma mị, Viên Bằng Phi nghe đều cứng rồi.

(Thạch Anh: ai biết «cứng» cái gì không, không biết thì hỏi ta, ta trả lời cho *đỏ mặt*)

Anh ta cảm thấy mình ở đây không đúng lúc, liền chuẩn bị lui ra, “Bùi tổng, không có gì vậy tôi đi trước.....”

Anh ta còn chưa dứt lời, chỉ nghe phía sau tiếng thét chói tai của Tiểu Viện, cuống quýt xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tìm ra người phụ nữ kia!

Bùi Tư Nhận cầm ly rượu đỏ đã trống không, mà mặt Tiểu Viện ướt nhẹp, dính cả trên trán, nửa vạt áo trước bị dính rượu đỏ làm ướt, bên trong cánh xuân càng hiện rõ hơn.

Viên Bằng Phi đầu lưỡi có chút thất: “Chuyện này.....”

Bùi Tư Nhận không chút trì trệ lập tức đem tay bên trong áo sơ mi lấy ra, ghét bỏ lấc đầu, sau đó rút một tờ khăn giấy ra lau tay: “Viên quản lý, trong lòng tôi có người rồi.”

Viên Bằng Phi đầu óc có chút giật, hỏi: “Có ai?”

Bùi Tư Nhận nhú mày, làm ra bộ dạng “Xin mời, đi thông thả không tiễn”, nói: “Vừa nãy gọi điện thoại cho một người phụ nữ.”

Phụ nữ?

Viên Bằng Phi có chút hóa đá, anh ta cho rằng vừa nãy gọi điện thoại đến chính là con trai bảo bối của Bùi Tư Nhận! Không ngờ là một người phụ nữ! Hơn nữa, giọng điệu còn có phần cưng chiều.....

Vốn cho rằng hợp đồng chuyện tình lần này không có bất kỳ sơ hở nào, ai biết khẩu vị Bùi Tư Nhận xảo quyết như thế.

Người phụ nữ ở đầu dây điện thoại bên kia! Cuối cùng là ai?

Từ trong phòng ra, Tiểu Viện đi theo sau lưng, nhỏ giọng hỏi một câu: “Viên quản lý, còn tiền.....”

Viên Bằng Phi đẩy cô ta, nắc nhai hai câu: “Không được bán thành công còn muốn đòi tiền!”

Bàn tay anh ta vuốt ve bộ ngực mềm mại của Tiểu Viện, sau đó lập tức bóp chặt: “Không bằng hầu hạ tôi đi, bán cho ai cũng là bán.”

Anh ta thuê một căn phòng khác, lúc Tiểu Viện đi tắm, giao cho thuộc hạ cũng là trợ lý một nhiệm vụ: “Cho người theo dõi Bùi Tư Nhận, nhất định phải tìm ra người phụ nữ kia!”

.....

Rạng sáng ngày hôm sau, đồng hồ còn chưa đến sáu giờ Tống Dư Kiều đã thức dậy. Cô đem các loại đậu cùng hạch đào rửa thật sạch rồi bỏ vào trong máy làm sữa đậu nành.

Sau đó lại rửa tay, lấy vài quả trứng gà làm bánh, cà tím jambon cắt miếng, rau xà lách, rau diếp cuốn. Đang chuẩn bị đi gọi Bùi Hạo Dục dậy lại thấy cậu bé đã tỉnh rồi, nhờ mùi thơm mà tìm đến đây, như thế thật giống mộng du.

“Đây là cái gì nhỉ?” Bùi Hạo Dục đưa tay liền muốn bóc vụng.

“Bánh trứng gà..” Tống Dư Kiều nắm bả vai Bùi Hạo Dục: “Đi đánh răng.”

Lúc ăn cơm, thừa dịp Tống Dư Kiều bận chuẩn bị sách vở cho mình, đôi mắt Bùi Hạo Dục mở to, lấy điện thoại di động ra đưa đến gần cơm, bánh trứng gà cùng sữa đậu nành chụp hai tấm hình gửi cho Bùi Tư Nhận, còn kèm một lời nhắn nói rõ: Kiều Kiều thật tốt bụng.

Sau một tiếng, Bùi Tư Nhận xuống máy bay, vừa mở điện thoại di động ra liền nhận được tin nhắn đến từ con trai. Bước chân dừng lại, lập tức gửi lại cho Bùi Hạo Dục một tin nhắn: năm giờ chiều có cuộc họp phụ huynh, ba sẽ đi họp cho con.

Tắt điện thoại di động, Bùi Tư Nhận có thể tưởng tượng về mặt Bùi Hạo Dục lúc này, khóe miệng đang nhếch lên.

Đến bốn giờ rưỡi chiều, Lê Bắc Đô gõ cửa đi vào văn phòng của Bùi Tư Nhận, trên tay cầm lịch trình: “Ông chủ, năm giờ họp phụ huynh cho thiếu gia, có cần chuẩn bị xe không?”

Bùi Tư Nhận ngồi ở phía sau bàn làm việc, đang gõ bàn phím, nhanh chóng nói gọn gàng hai chữ: “Không cần.”

Lê Bắc Đô trầm nghĩ, xong, không phải chứ, ông chủ không phải lại muốn để anh ta đi họp phụ huynh cho tiểu thiếu gia.

Lần trước kinh nghiệm đi gặp cô giáo đau đớn thê thảm còn sờ sờ ở trước mắt, không thể nào quên được.

Thấy Lê Bắc Đô không đi, ánh mắt Bùi Tư Nhận từ khung kính phía trên nhìn sang: “Còn có việc?”

“Không cần tôi..... Không có chuyện gì.” Lê Bắc Đô vội vàng mang theo cặp văn kiện rời đi, ra văn phòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát được một kiếp nạn. Thế nhưng người gia trưởng này sẽ nhờ ai đây? Lê Bắc Đô yên lặng mà ở trong lòng suy nghĩ.

Cái này: chính là Tống Dư Kiều.

Vào giờ phút này, cô cảm thấy cũng có người cần cô.

Từ sáng sớm đánh thê đi làm đến bây giờ, cô cũng đã sắp bị dẫn vật đến điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ô vuông

Sáng sớm hôm nay, Tống Dư Kiều đưa Bùi Hạo Dục đến trường học. Theo thường lệ đánh thê đi làm, vừa mới ngồi xuống, Chu Hải Đường liền đi đến chỗ cô nói: “Đối tổng giám tìm cô.”

Thế nhưng khi vào văn phòng của Đối Lâm Tap, cô dĩ nhiên thấy Từ Uyển Ly cũng có mặt.

Đối Lâm Tap nâng kính lên mũi nói: “Đây là trợ lý mới tới của tổng giám đốc, tới đây học hỏi thêm về nghiệp vụ, cô đem tài liệu trong máy vi tính ra cho cô ấy.”

Tống Dư Kiều nỗ lực kiềm chế sự xúc động muốn mở cửa xông ra, nhắc nhở chính mình công việc quan trọng hơn, việc công việc tư phải rõ ràng.

“Được.”

Tống Dư Kiều trở lại văn phòng làm việc riêng của mình, ngón tay click con chuột, đem một phần bảng hóa đơn tổng hợp, chứng từ văn bản đánh máy,

sau đó trực tiếp dùng máy in ra.

Phía sau Từ Uyên Ly đang lải nhải: “Đây chính là phòng làm việc của chị, thật là làm cho tôi mở mang tầm mắt. Tống Dư Kiều, là một người chịu khổ giỏi như vậy? Tốt xấu chị cũng đã làm thiếu phụ nhân ở nhà họ Diệp ba năm, thực sự là lòng chua xót a.”

Cô ta thấy Tống Dư Kiều vẫn đang bận đóng dấu đồ vật, thu dọn đóng cửa sách, không để ý đến cô ta, liền nói tiếp: “Cũng là, học vị bằng đại học chị có đều không bằng cô ấy, có thể tỏ ra như thế này đã xem như là coi trọng chị. Chị nói xem khi đó chị có ngu hay không? Vì một người đàn ông vứt bỏ việc học hành, tôi còn tưởng rằng đây thực sự là sức mạnh của tình yêu vĩ đại. Khi còn nhỏ ở nhà đã là tiểu thư bé bỏng, lớn lên thì làm thiếu phụ nhân giàu có, hiện tại lại bị người ta chê cười! Chị nhìn mình bây giờ còn là cái gì?”

Tống Dư Kiều gượng tay đem một xấp giấy in đập trước mặt Từ Uyên ly: “Cô biết cái gì gọi là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng không? Vốn dĩ ở nhà họ Tống là như thế, hiện tại cô đang ở nhà họ Diệp vẫn như vậy, chẳng qua chỉ là kẻ làm tay tởm ăn nhờ ở đậu có gì cao quý sao?”

“Cô.....” Từ Uyên Ly đỡ eo, chỉ muốn người khác nhìn vào cô ta giống với người đang mang thai: “Coi như là cô bây giờ chiếm vị trí Diệp phu nhân, nhưng chị có năng lực thế nào? Còn không phải một mình trông phòng ba năm! Tôi biết là chị sẽ sớm ly hôn, còn đeo bám Diệp Trạch Nam. Chị biết tôi ngày hôm nay có thể đến được đây là do ai sắp xếp không? Là người chồng thân yêu của chị và mẹ chồng chị, bị người ta ghét bỏ như vậy còn ở lại, cũng chỉ có thể là chị.....”

Nghe xong những lời này của Từ Uyên Ly, Tống Dư Kiều ngoài dự đoán đặc biệt yên tĩnh, nội tâm không có một chút giao động. Cô ta còn cho rằng cô sẽ tức giận sôi sục, còn trong lòng sẽ tức gần chết.

Thế nhưng, những điều Từ Uyên Ly nghĩ, dù chỉ một chút trong lòng cô cũng không có. Thậm chí trong đầu còn giống như đang nghe những chuyện không hề liên quan đến mình.

“Từ Uyên Ly, tôi cho cô biết, nếu như cô nghĩ.....”

Tống Dư Kiều vẫn chưa nói hết, từ phía sau đột ngột xuất hiện một bóng người. Trong tay cầm một chén nước trà đến trước mặt Từ Uyên Ly, “xoạt” một tiếng dội xuống.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, Từ Uyên Ly không kịp tránh né, hét lên một tiếng.

“Ai nha! Tôi đây bắt cần, thật sự không nhìn thấy cô, xin lỗi.”

Không biết Chu Hải Đường quay lại từ lúc nào, tiện tay rút khăn giấy ra đưa cho Từ Uyên Ly lau, thật giống như không có cố ý.

Từ Uyên Ly nhìn Chu Hải Đường bằng ánh mắt tràn đầy oán hận, cô ta ngày hôm nay cố ý mặc một bộ váy hàng hiệu. Hiện tại bị nước trà đổ lên, bộ váy của cô ta hoàn toàn bị phá hủy.

“Cô...cô không có mắt à, bộ váy của tôi bao nhiêu tiền cô biết không? Một tháng lương của cô cũng không mua nổi!” Từ Uyên Ly nhìn Chu Hải Đường trên người ăn mặc đồ rẻ tiền, khinh bỉ nở nụ cười: “Cô biết tôi là ai không? Tôi là thiếu phụ nhân tương lai của các người, mở rõ mắt ra mà xem.....”

“Thiếu phụ nhân tương lai?”

Đột nhiên từ phía sau truyền đến âm thanh của Diệp Trạch Nam, Từ Uyên Ly trong nháy mắt sợ choáng váng, sững sờ quay đầu lại: “Diệp..... Anh rồ, anh vì sao lại tới đây?”

Người này chuyển đổi vai diễn thật nhanh.

Vừa lúc đó, nhân viên trong phòng hội nghị đều đi ra, dĩ nhiên cũng nhìn thấy bốn người đứng như một ô vuông.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cô mà dám từ chối tôi, cô chết chắc!

Bị Diệp Trạch Nam lôi một đường ra cửa công ty quảng cáo, Tống Dư Kiều cảm thấy anh ta nhất định là điên rồi, mới có thể làm ra loại chuyện này, anh ta lẽ nào thật sự không sợ lên trang nhất sao?

Anh không sợ nhưng cô sợ.

Cô không muốn bị cuốn vào vòng xoáy dư luận, mỗi người một ngụm nước bọt thì đúng là sẽ chết đuối luôn, cô muốn li hôn, không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh ta nữa.

Diệp Trạch Nam nhân ga, Tống Dư Kiều chưa kịp ngồi vững, ngay lập tức đụng phải kính phía trước, đau đớn đến mức nước mắt sắp trào đến nơi rồi.

"Mở cửa xe!"

Tống Dư Kiều dùng sức mở cửa xe ra, nhưng Diệp Trạch Nam đã khóa trái toàn bộ cửa xe, cô sẽ không thể mở ra.

Mặc kệ cô đập cửa xe, Diệp Trạch Nam cầm chắc vô lăng chuyển bánh lái, còn không thương tiếc vượt hai cái đèn đỏ.

"Anh thật sự can đảm, nếu như sáng sớm ngày mai báo chí đưa tin tổng giám đốc nhà họ Diệp cố tình vi phạm luật giao thông vượt đèn đỏ, e rằng những người trong hội đồng quản trị sẽ không tha cho anh."

Trầm mặc một lúc lâu như vậy, cuối cùng Diệp Trạch Nam cũng nói: "Cùng em lên trang nhất, anh nguyện ý!"

Tống Dư Kiều cười lạnh một tiếng.

Nếu như trước đây, cô nghe thấy anh nói lời ngon tiếng ngọt này, có lẽ sẽ như Từ Uyển Lỵ vô tội, thế nhưng hiện tại, trải qua chuyện này, cô đã nhìn thấu tâm Diệp Trạch Nam và mẹ chồng.

"Thỏa thuận ly hôn sao rồi?"

Diệp Trạch Nam đột nhiên phanh xe lại, lập tức bóp lấy cổ Tống Dư Kiều: "Tôi đã nói rồi, tôi tuyệt đối không đồng ý ly hôn."

Tống Dư Kiều không có nghĩ đến việc Diệp Trạch Nam đột nhiên gắt gao bóp lấy cổ của mình, vào lúc này, cô thấy khí quản tắc nghẽn, mí mắt hướng lên trên, cô vô lực trong tay của Diệp Trạch Nam, Diệp Trạch Nam xuống tay thật độc ác, giống như muốn bóp chết cô.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại đột ngột reo lên.

Diệp Trạch Nam đột nhiên buông lỏng cổ Tống Dư Kiều ra, giống như là đã tự nhận thức được hành động của mình có chút dọa đối phương, trực tiếp mở cửa xe đi xuống, hút một điếu thuốc.

Cổ họng Tống Dư Kiều đau rát, cô đỡ cái cổ đau rát một lúc mới nhận điện thoại, đối phương bên kia chính là Bùi Tư Nhận.

"Bùi tổng."

Bùi Tư Nhận nghe thấy giọng cô có chút khác: "Cổ họng làm sao vậy?"

Tống Dư Kiều thuận miệng viện ra một lời nói dối: "Vừa báo cáo trong hơn một giờ, cổ họng rát."

"Uống một ít nước mật ong đi." Bùi Tư Nhận nói: "Tôi có yêu cầu này hơi quá đáng, tôi bây giờ đang ở thành phố khác, buổi chiều, Bùi Hạo Dục có cuộc họp phụ huynh, có thể phiên trợ lý Tiểu Tống đi thay được không?"

Mỗi một lần anh nói câu này, đều có thể khiến cho đối phương có cảm giác: "Cô thử dám từ chối tôi xem, cô sẽ chết chắc."

Tống Dư Kiều xoa xoa ấn đường, theo bản năng muốn từ chối, thế nhưng nghĩ đến tên tiểu tử Bùi Hạo Dục kia, liền thấy mình và nó đặc biệt hợp ý nhau, vào lúc này có thể mang chuyện kia xua tan, liền nói: "Được."

Diệp Trạch Nam hút một điếu thuốc xong bước lên xe, Tống Dư Kiều đã mở cửa xe bước xuống.

"Diệp Trạch Nam, hẹn gặp lại!"

Diệp Trạch Nam không có đuổi theo, điều này khiến cho Tống Dư Kiều có ý chí bước tiếp, điều đầu đầu nhất chính là, chỉ e rằng trong công ty muôn ngàn cái miệng lưỡi cũng không giải thích được, có điều, nếu chuyện đã như vậy, cô cũng không có ý định tiếp tục ở lại cái công ty dưới quyền nhà họ Diệp này.

Trên đường đến công ty, Tống Dư Kiều vào phòng rửa tay, nhìn thấy trên cổ có các vết đỏ, thành đường, lác đầu, cô đành mua tạm cái khăn quàng tạm vậy.

Đến công ty, cô vừa xuất hiện, toàn bộ đều yên lặng, đến một cái kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Có ai kết Nam - Kiều không?? Hay là thích Nhận - Kiều!?

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mùa mưa năm 17 tuổi

Ed: Thạch Anh

Beta: tudiep1612

Tổng Dư Kiều hướng về mọi người cười chào hỏi.

Những người khác cũng đều cười, suy nghĩ không biết nên gọi Tổng Dư Kiều hay Tổng giám đốc phu nhân.....

Những năm qua, khả năng chịu đựng của Tổng Dư Kiều đã đủ mạnh, trong khi mọi người đưa ánh mắt soi mói, bàn luận xôn xao sau lưng, cô vẫn thoải mái ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính viết đơn từ chức.

Chu Hải Đường đi tới, hạ thấp giọng hỏi: "Dư Kiều, có thật không?"

Tổng Dư Kiều đương nhiên biết Chu Hải Đường hỏi cái gì, trả lời một cách tự nhiên: "Ừ."

"Làm bạn ba năm... " Chu Hải Đường hỏi, "Cậu không định nói cái gì sao?"

Tổng Dư Kiều nhìn Chu Hải Đường một chút, lưu ý bản đã đánh được một nửa, "Đến phòng nghỉ ngơi đi."

Ở công ty quảng cáo nhỏ này... Nơi có tính người nhất là phòng nghỉ ngơi chung, nơi đây có một ít trà chiều và cách trang trí cũng đầy đủ, tao nhã.

Tổng Dư Kiều đi tới cái bàn ở phía trong cùng ngồi xuống, quay đầu đã thấy Chu Hải Đường bụng hai ly cà phê đi tới.

Chu Hải Đường đối với Tổng Dư Kiều mà nói, cũng giống như Hoa Tranh, chẳng qua là đồng nghiệp, thế nên đề tài thường các vấn đề khác ngoài công việc.

Bây giờ nói đến chuyện lúc trước, cũng không hẳn là khó mở miệng, ba năm, còn điều gì có thể không phai nhạt được đây.

.....

Lớp 11.

Lúc ấy, cha mẹ Tổng Dư Kiều vừa ly hôn, cô cùng chị gái ở với cha, mà mẹ cùng em trai tới Canada. Tổng Dư Kiều là học sinh chuyển trường, kết quả học tập không được tốt, giáo viên chủ nhiệm bị vương bởi cha Tổng Dư Kiều, thậm chí còn vì mặt mũi nhà họ Tổng, liền để cho người có kết quả học tập tốt nhất là Diệp Trạch Nam giúp cô học phụ đạo.

"Xin chào, tớ là Tổng Dư Kiều." Lần đầu gặp mặt, Tổng Dư Kiều vô cùng lịch sự nói chuyện.

Mà đáp lại, Diệp Trạch Nam ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, tỏ ý coi thường, anh ngồi xuống, ánh mắt liền rơi vào điểm màu đỏ tươi trên bài thi, dường như không tình nguyện nói tên của mình: "Diệp Trạch Nam."

Thật ra, nếu như Tổng Dư Kiều đổi một góc độ khác mà nhìn, sẽ nhìn thấy lỗi tai Diệp Trạch Nam có chút ửng đỏ.

Trong hai tháng học kèm, Diệp Trạch Nam mỗi khi chú ý tới tóc rối bên tai Tổng Dư Kiều rơi xuống, đều giúp cô vén lên sau tai.

Diệp Trạch Nam miễn cưỡng dựa vào ghế, cánh tay khoát lên trên chỗ tựa lưng ghế của Tổng Dư Kiều, nhìn chằm chằm vào cái cổ thon dài của cô, cả người đều giống như là một cây bách hợp hoang dã dính nước sương.

Tổng Dư Kiều đã quen cùng Diệp Trạch Nam ở chung trong hoàn cảnh này, Diệp Trạch Nam sẽ không chủ động nói chuyện với cô, cô đành phải làm một học sinh chăm học hỏi, "Bài này áp dụng định luật gì?"

Diệp Trạch Nam nhìn chằm chằm không chớp mắt, trả lời: "Định luật hai Newton."

Tổng Dư Kiều cúi đầu tiếp tục tính toán, bởi vì cảm thấy tóc dài vướng, nên búi tóc lên cao ở sau gáy, phía gần nơi cổ, lưu lại một chút tóc con, tóc rối xõa xuống.

"Tôi đã làm xong." Tổng Dư Kiều nghiêng đầu lại, "Cậu đang nhìn cái gì vậy?"

Diệp Trạch Nam không kịp suy nghĩ đã nói ra: "Nhìn cậu"

Lòng cô non nớt, rất dễ rung động, mùa mưa năm 17 tuổi thật sự mông lung trong lòng của rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ, một trong số đó là Tổng Dư Kiều và Diệp Trạch Nam, hai chân dưới bàn học vô tình đụng nhau, đều sẽ đỏ mặt nhìn nhau nở nụ cười, ngón út mọc ngón út.

Thế nhưng, tất cả bắt nguồn từ năm mười tám tuổi, cha Diệp Trạch Nam gặp tai nạn trên không, gia đình anh ta phản bội, giờ gặp chuyện là ngoảnh mặt ngay, Diệp Trạch Nam cùng mẹ của anh ta trở thành cô nhi và góa phụ bị mất đi sự che chở, bị đuổi ra khỏi gia tộc, ở bên ngoài thuê nhà ngầm, điều

Kiện rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đỏ mặt hay mù quáng

Những chuyện này, đối với rất nhiều người chỉ là khán giả, còn đối với Diệp Trạch Nam là nỗi đau như cắt, mà đối với Tống Dư Kiều là cảm động lây.

Diệp Trạch Nam từ nhỏ đến lớn trong sinh hoạt đều có người hầu kẻ hạ, cũng là một người đàn ông có lòng tự ái, đột nhiên xuất hiện đả kích, anh không có nói với Tống Dư Kiều một chữ, chỉ gọi điện bình thường, hành tung càng bí ẩn, Tống Dư Kiều nói muốn đi nghỉ đông, Diệp Trạch Nam lại không muốn đi. Thế nhưng, nơi nào mà gió lại không lùa tường đây?

Tống Dư Kiều xin tạm nghỉ một học kỳ, ở trong tầng hầm ngầm, gặp được Diệp Trạch Nam.

Diệp Trạch Nam nhần tâm không gặp cô, cô đứng dưới trời mưa, cô đứng cả một đêm, sau đó sốt cao ròng rã một tuần, bộc phát bệnh viêm phổi phải vào viện.

Sau đó, Tống Dư Kiều liền dựa vào việc Diệp Trạch Nam muốn chăm sóc cô, dòi vào ở chung với anh, đem tất cả tiền nhà họ Tống cho cô, đưa anh dùng để dễ làm ăn, để anh làm lại từ đầu một lần nữa, thậm chí cô còn cãi nhau với cha là Tống Dục.

Diệp Trạch Nam có một lần từ chối sự trợ giúp của Tống Dư Kiều, thậm chí nói chia tay, nhưng Tống Dư Kiều vẫn dịu dàng cười và nói với anh: "A Nam, tôi sẽ không đi! Tôi có thể chịu cam cùng khổ với anh!"

Tống Dư Kiều nhớ rõ ràng, đó là một mùa đông lạnh giá, bởi vì trong tầng hầm không khí ẩm ướt, tay chân của cô đều đông cứng đau nhức, vừa ngứa vừa đau, còn hóa mù, bản thân cô còn cảm thấy buồn nôn, thế nhưng Diệp Trạch Nam mỗi buổi tối đều sẽ giúp cô rửa sạch, sau đó thoa thuốc, đem cơ thể lạnh lẽo của cô ôm vào lòng, sau đó đùa nói: "Vợ yêu."

Da mặt Tống Dư Kiều mông, Diệp Trạch Nam xưng hô vậy trong một năm, sau khi nghe vẫn còn đỏ mặt.

Chỉ có điều qua hai năm cho tới tận bây giờ, gặp mặt lại, không chỉ có đỏ mặt, chỉ có mù quáng.

.....

Tống Dư Kiều nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đang từ từ tối, bụng lỳ cà phê lên trước mặt uống một hớp, rõ ràng bỏ không ít đường, nhưng khi uống vẫn thấy đắng.

"Vậy sau đó thì sao?" Chu Hải đường nói, "Ba năm, cô 21 tuổi là kết hôn, nhưng năm 20 tuổi thì sao?"

Tống Dư Kiều lắc đầu: "Tôi nhớ không rõ lắm, được nghỉ hè nên quay lại, hình như bắt gặp anh ta làm chuyện gì, cô đột nhiên lắc đầu, muốn nhớ lại những kí ức kia, nhưng không có kết quả, "Sau đó lại đứng lúc cha mẹ ly hôn, tôi theo mẹ tới Canada, ở nơi đó sinh sống hai năm mới về."

Chu Hải Đường lý giải: "Không tới hai năm, Diệp tổng liền thay lòng?"

Tống Dư Kiều cười khổ một cái.

Vấn đề này cô vẫn không biết trả lời như thế nào, Diệp Trạch Nam vẫn để ý trình tiết của cô, bởi vì trước khi đi Vancouver cô vẫn hoàn hảo, trở về thì tàn lụi, đã bị người ghét bỏ rồi.

Thế nhưng Tống Dư Kiều không cam lòng, tại sao lúc trước lại như vậy, đều giúp đỡ Diệp Trạch Nam, đến bây giờ Diệp Trạch Nam một lần nữa thành tổng giám đốc nhà họ Diệp, liền muốn cô ngoan ngoãn lui về sau? Cô không làm được!

Một buổi chiều, Diệp Trạch Nam mang cô tới cửa cục dân chính, tàn nhẫn bóp lấy cằm của cô: "Cô không phải muốn kết hôn sao?! Bây giờ đi vào, chúng ta liền làm thủ tục!"

Tống Dư Kiều nói: "Được!"

Sau đó, cô được đăng ký thành vợ của Diệp Trạch Nam, không có lễ cưới, không có chúc phúc, cầu phúc, chỉ có đăng kí kết hôn trên giấy tờ, ngoại trừ cục dân chính phụ trách việc đăng ký, không có người chứng kiến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bội tình bạc nghĩa, không tốt

Thật sự, vào lúc mới kết hôn, Tống Dư Kiều cũng từng đối mặt với tiểu tam, cũng từng hung hăng đánh nhau với những người phụ nữ dám lại gần Diệp Trạch Nam, đã dùng hết các loại thủ đoạn, chẳng qua về sau, Diệp Trạch Nam đi đến công ty bên Pháp khảo sát, ngày trở về cũng là ngày kỉ niệm ngày cưới, Diệp Trạch Nam lại ôm một người phụ nữ khác trong lòng, trên người đương nhiên là có mùi nước hoa của người phụ nữ đó.....

Cảnh tượng kia, giống với những lần bất gian trước kia, giống như bị xước móng rô ở ngón tay, đâm vào làm máu tươi chảy đầm đìa, lại rút ra, rồi máu tươi đầm đìa.

Tống Dư Kiều luôn nghĩ rằng có thể làm cho Diệp Trạch Nam thay đổi, cũng luôn luôn dùng hết sức để cứu lấy, theo ý mẹ chồng, uống nhiều thuốc Đông y, cho tới hôm nay, mới biết được, mọi việc cô làm đều là công dã tràng, đều là vô ích, vô ích, vô ích!

.....

Bùi Hạo Dục từ lúc còn nhỏ xú đã thiếu mất tình thương của mẹ, theo Bùi Tư Nhận tới Vancouver, Canada sống hai năm, cậu hầu như đều đứng sau lưng các phụ nữ ở thị trấn trên kêu “Mẹ mới”.

*Vancouver: một thành phố ở Canada.

Nhưng là, vào buổi sang, cậu nghe bố nói “Thanh tú, ân ái” sau tình yêu đơn giản, nhận được tin nhắn của Bùi Tư Nhận, nói muốn giới thiệu người mẹ mới cho cậu, cậu liền không đồng tình, nhìn thấy Kiều Kiều thật xinh đẹp, cảm thấy mình giống như đang phản bội.

Giờ là lúc tan học, nên mở cuộc họp phụ huynh, Bùi Hạo Dục càng ỉu rĩ.

Dù sao người cậu muốn vứt bỏ có phải là Kiều Kiều?

Cậu dùng sức của một chú bé lắc lắc cái đầu mình.

Bội tình bạc nghĩa là không tốt.

Từ trường học đi ra, cậu đến quán bán quà vặt mua một cây kẹo que, ngồi giữa đám người ở trước cổng trường học, bởi vì muốn mở cuộc họp phụ huynh, cho nên hiện tại trước cổng trường đều là người lớn đến đón con của họ, người tham gia cuộc họp phụ huynh, người tuyên truyền, còn có người bán kẹo..... Còn có cả những cậu bé kêu ầm ĩ đòi ăn kẹo.

Cách đó không xa, có một cậu bé mắt nhìn chăm chăm vào kẹo hồ lô, đôi mắt đen và trong như thủy tinh không chớp lấy một lần, cậu đã đứng đó 10 phút, Bùi Hạo Dục cảm thấy mất bình tĩnh, đi qua mua một cái kẹo hồ lô, quay người: “Mộ Tiểu Đông, cho cậu!”

Cậu bạn nhỏ này luôn được bố mẹ dạy không được lấy đồ của người khác, lấy của người khác là tên yếu đuối, ăn của người khác là miệng thiếu thốn, cho nên Mộ Tiểu Đông lắc lắc đầu.

Bùi Hạo Dục nói: “Đây là mình tặng cho cậu.”

Mộ Tiểu Đông suy nghĩ một hồi: “Là cậu nhất định muốn tặng cho mình.”

Bùi Hạo Dục gật gật đầu.

Mộ Tiểu Đông mặt mày hớn hở nhận lấy cây kẹo trong tay Bùi Hạo Dục, cắn một miếng kẹo.

Cổng trường yên lặng dần, chỉ còn lại vài người buôn bán nhỏ, nhưng Bùi Hạo Dục không chờ Tống Dư Kiều tới.

Mộ Tiểu Đông ăn xong kẹo hồ lô, dùng tay áo quạt lên miệng: “Mẹ cậu không đến? Mẹ mình đã đi vào rồi!”

Bùi Hạo Dục không hé răng, bàn tay nhỏ nhấc nhét vào trong cặp sách lấy chiếc điện thoại ra, cậu gọi: “Bố, vú nuôi mới bố giới thiệu cho con chưa tới.”

Mộ Tiểu Đông hỏi: “Cậu không phải có vú nuôi đến sao?”

Bùi Hạo Dục nói: “Đó là mình tìm vú nuôi, hôm nay họp phụ huynh là bố cho mình tìm vú nuôi, mình lại càng thích tìm vú nuôi.”

Lời này có phần khó hiểu, Mộ Tiểu Đông chưa kịp hiểu gì, chỉ thấy Bùi Hạo Dục đeo cặp sách lại, hỏi: “Cậu phải về nhà sao?”

Bùi Hạo Dục nhe răng cười: “Thoát được một kiếp nạn, chúng ta tới Khổng Đức Cơ ăn một bữa chúc mừng đi!”

Mộ Tiểu Đông cho tay vào túi áo lấy tiền thì thấy túi rỗng tuếch: “Mẹ mình vừa rồi chưa cho mình tiền.”

“Minh hôm nay có hứng!” Bùi Hạo dục vỗ ngực, “Minh mời cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không thể chia tay

Edit: Kiều Anh (Daisy)

Beta: Tiểu Mẫn

Tổng Dư Kiều nói với Chu Hải Đường nhiều như vậy, uống hai chén cà phê liên tiếp nên tinh thần cũng đã tỉnh táo hơn, rửa mặt xong sau đó trở lại bàn làm việc một lần nữa mở văn kiện ra, viết thư từ chức.

Chu Hải Đường hỏi: "Dư Kiều, cậu muốn từ chức thật à?"

Tổng Dư Kiều gật đầu: "Ừ."

Chu Hải Đường nhìn vị trí cuối trên màn hình máy vi tính rồi đối chiếu bản văn, bỗng nhiên dang hai tay ra ôm thân thể gầy gò của Tổng Dư Kiều: "Cậu đi rồi, chúng ta vẫn mãi là bạn bè."

Tổng Dư Kiều nở nụ cười: "Đương nhiên, tớ cũng không phải bị tra tấn, làm gì mà thương cảm đến như vậy."

Chu Hải Đường cũng không thể tự giải thích được, cười hi hi: "Sau này cũng đừng nhờ tôi đưa quần áo đến khách sạn nữa nha! Xem cậu còn dám uống rượu say hay không! Cậu chính là loại người uống rượu xong liền quên cả sức khỏe."

Nói tới đây, Chu Hải Đường ngừng một lúc, "Cô đến khách sạn lần trước tìm người nhưng không có?"

Tìm thì tìm được rồi, thế nhưng trong lòng hai bên đều không rõ ràng.

Tổng Dư Kiều đang gõ gõ trên bàn phím thì dừng lại, nhìn chăm chăm lên màn hình máy tính đều đã thành từng lớp bóng.....

Bùi Tư Nhận.....

Thôi rồi, ban ngày Bùi Tư Nhận giao cho cô việc đi họp phụ huynh cho Bùi Hạo Dục, hoàn toàn quên tới chín tầng mây rồi!

"Hải Đường, giúp tớ lưu lại hồ sơ sau khi tắt máy vi tính! Cảm ơn!"

Tổng Dư Kiều chưa kịp giải thích gì cho Chu Hải Đường, liền cảm túi lên vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, Chu Hải Đường đứng ở đó mà trợn mắt há mồm.

Chu Hải Đường oán thầm: người này thay đổi cũng quá nhanh, phân biệt oán phụ với người con gái mạnh mẽ.....

.....

Đã hơn tám giờ tối, bên ngoài một mảnh tối đen như mực, Tổng Dư Kiều thuê xe đến cửa trường tiểu học, xuống xe liền nhìn thấy một bóng người nhỏ bé, ngồi ở trên bậc thang của trường học, nâng má quan sát phía xa.

Nhìn thấy, Tổng Dư Kiều liền gọi một tiếng: "Bùi Tiểu Hóa?"

Cô thật sự chỉ là đến thử vận may, nếu như cô chưa có tới họp phụ huynh thì đứa nhỏ được xem là cháu đích tôn của nhà họ Bùi nhất định sẽ bị bị những người khác dẫn đi về nhà, thế nhưng bây giờ lại một mình ngồi ở cửa trường học đen tối, có chút cô đơn, người nhà họ Bùi cứ như vậy mà yên tâm sao.....

Đôi mắt của Bùi Hạo Dục sáng lấp lánh, liền nhảy vọt lên một cái rồi từ bậc thang chạy lại, "Kiều Kiều cô cuối cùng cũng đến rồi! Chúng ta đi thôi!"

Tổng Dư Kiều: "....."

Bùi Hạo Dục chạy tới lôi kéo quần áo Tổng Dư Kiều: "Cô cuối cùng cũ không có vứt bỏ cháu."

Cách đó không xa, ẩn ở bóng cây dưới là chiếc xe màu đen mà người lái chính là Bùi Tư Nhận, giữa ngón tay có kẹp một điều thuốc đã đốt gần đến phần cuối.

Ngón tay búng một cái đem khói bụi bắn rớt ra, bóp tắt tàn thuốc, đạp chân ga xuống, không xa cũng không gần mà theo sát chiếc taxi phía trước, lên đường đến Hoa Uyển

Không sai, chính là tắc đất tắc vàng Hoa Uyển - nhà của anh.

Phía trước cách đó không xa, Bùi Hạo Dục đang nắm lấy cánh tay Tống Dư Kiều, dốc hết sức mà lôi kéo về hướng trong căn hộ: "Kiều Kiều, tới ngồi một chút đi!"

Tống Dư Kiều đối với việc nhìn thấy anh trần trụi trong nhà tắm lần trước trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhất định là không muốn đi tới, mỗi mới vừa giật giật muốn nói chuyện, phía sau đã bị một người đè xuống bả vai, gia tăng một phần lực.

"Lần trước cũng không kịp tiếp đãi Tống tiểu thư thật tốt, lần này cũng không thể vừa gặp mà chia tay chứ?"

Tiếng nói của Bùi Tư Nhận rất ổn, bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao trùm trên bả vai của Tống Dư Kiều thon gầy, bất thành linh xuất hiện một cảm giác ngột ngạt.

Tống Dư Kiều xoay người lại, bóng người Bùi Tư Nhận ẩn ở dưới quang ảnh, đường viền gò má rõ ràng, anh đặt tay ở trên vai cô, tuy cách lớp vải của chiếc áo sơ mi mỏng manh nhưng lại thật giống như đang đốt nóng da thịt.

Cô cảm thấy được có một loại áp lực không tên, đầu lại có chút đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nói quá lời? Nghiêm trọng

Lần này, Tống Dư Kiều được Bùi Hạo Dục cho nếm thử món ăn salad hoa quả tự làm..... có đường.

Hơn nữa còn cho rất nhiều, quả thực rất ngọt, ngọt kiểu Đài Loan, ngọt quá khiến cổ họng có chút khó chịu.

Thế nhưng đối với đôi mắt chân thành của cậu bé, Tống Dư Kiều cười nói: "Cảm ơn Bùi Hạo Dục, món ăn rất ngon."

Bùi Hạo Dục được khen, như mở cờ trong bụng, dùng cái miệng múc một khối quả dưa: "Kiều Kiều cô ăn nhiều một chút!"

Bùi Tư Nhận chú ý tới trên mặt Tống Dư Kiều có chút gượng gạo, đi tới bế Bùi Hạo Dục lên tầng: "Đi rửa ráy nhanh! Lẽ nào ngày hôm nay còn muốn Kiều Kiều rửa cho con sao? Đầu là đàn ông hết rồi."

Bùi Hạo Dục có chút đỏ mặt, chờ đến tầng hai không còn nhìn thấy Tống Dư Kiều, cậu ta mới giẫy giụa từ trên người Bùi Tư Nhận nhảy xuống.

"Ba ba, cha chính là muốn con không thể kết thân với Kiều Kiều, Hừ!"

Bùi Tư Nhận trở tay đem Bùi Hạo Dục ném vào phòng tắm đóng cửa lại.

Bùi Hạo Dục ở trong phòng tắm hét lên: "Ba ba, cha là sói đuôi to!"

Bùi Tư Nhận trong lúc từ trên tầng đi xuống, thuận tiện cầm một cốc trà chanh, đã nhìn thấy Tống Dư Kiều đang tìm nước uống.

"Cái này không có đường."

Tống Dư Kiều sững sờ.

Cô đúng là không thích ăn ngọt, thế nhưng chuyện này, sao Bùi Tư Nhận lại biết? Trùng hợp thật

Tống Dư Kiều nhận trà chanh chậm chậm uống, nhìn Bùi Tư Nhận đi một đôi dép lê trong nhà, mở tủ lạnh lấy ra một lon bia.

"Cô có muốn uống bia?"

Tống Dư Kiều vội vàng thu hồi ánh mắt, lắc đầu, để cốc trà chanh xuống. "Bùi tổng, thời gian không còn sớm, tôi về trước, chuyện ngày hôm nay thật sự xin lỗi, chuyện buổi chiều nhiều lắm, tôi quên mất chuyện hợp phụ huynh, thực sự xin lỗi."

Tống Dư Kiều vừa nói vừa cúi đầu, nghiêng mình biểu hiện sự áy náy. Cô tới đây, chủ yếu là muốn giải thích với Bùi Tư Nhận chuyện buổi chiều, nếu tiếp tục ở trong nhà Bùi Tư Nhận, về tình về lý đều không hợp "Vậy tôi đi trước."

Bùi Tư Nhận cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn Tống Dư Kiều vội cầm túi chạy về phía cửa, chỉ có điều mở mãi cửa không mở ra.

Tống Dư Kiều nhìn phía trên đã trang bị khóa mật mã, rốt cục vẫn buông tha, xoay người lại, "Bùi tổng, phiền anh....."

"Dư Kiều."

Tống Dư Kiều nghe thấy Bùi tư nhận gọi tên mình, lập tức cứng người lại.

"Nghe nói cô là vợ của Tống giám đốc nhà họ Diệp?"

Tống Dư Kiều nhìn mật mã khóa trước mặt, hận chính mình không thể mở khóa, bằng không tìm một khe nứt chui vào cũng tốt, bởi vì, trực giác của cô cho thấy, Bùi Tư Nhận sắp sửa nói, tuyệt đối sẽ không chuyển vấn đề, tuyệt đối sẽ không nề mặt cô.

Quả nhiên.

Bùi Tư Nhận nói: "Dư Kiều, là ai thề son thề sắt nói cho tôi biết, bạn trai cô ở Australia, người yêu cô là người nước ngoài?"

Từ lúc mới bắt đầu gặp mặt Tiểu Tống, đến Tống trợ lý, đến Tống tiểu thư, bây giờ lại đến Dư Kiều, thực sự là hoàn mỹ quá mức không dấu vết không hề áp lực.

Bùi Tư Nhận uống một hộp bia ướp lạnh, nhất thời cảm thấy trời sắp sáng.

Tống Dư Kiều tuyệt đối không có hứng thú tốt như vậy, cả buổi tối cùng một người đàn ông độc thân giá trị trăm triệu tại nơi này thảo luận về cuộc hôn nhân thất bại của mình trong ba năm nay, đơn giản đừng nói, chỉ chờ Bùi Tư Nhận chịu mở cửa.

Thế nhưng, bụng của cô kêu rột rột hai tiếng, không gian đột ngột trở nên tĩnh lặng.

Tống Dư Kiều từ sáng sớm ăn một bữa cơm, cả ngày đều bị hành hạ đủ kiểu, ngoại trừ hai cốc cà phê, cũng không ăn bất cứ cái gì.

Mặt cô đỏ một chút, mím mím môi, "Xin lỗi, Bùi....."

Bùi Tư Nhận hơi nhú mày cắt ngang lời cô: "Đói bụng?"

Không có chờ Tống Dư Kiều trả lời, Bùi Tư Nhận đã đứng dậy, đi về nhà bếp, "Không ăn kiêng chứ?"

Tống Dư Kiều nhất thời cảm thấy ngượng "Bùi tổng, không cần phiền anh, tôi không đói bụng."

Câu nói này nói ra thật không có sức thuyết phục, cái bụng Tống Dư Kiều không phối hợp với tình hình vang lên một tiếng, Bùi Tư Nhận chuyển sang nhìn Tống Dư Kiều một chút, chú ý tới khuôn mặt đỏ ửng của cô, ngoắc ngoắc khóe môi.

Có điều một giây sau, Bùi Tư Nhận liền chú ý tới khăn lụa trên cổ Tống Dư Kiều lộ ra mảng da, có chút kì lạ, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

"Ồi này, ai, ôi, Bùi tổng....."

Bùi Tư Nhận đề xuống cánh tay đang nâng lên của Tống Dư Kiều, tay còn lại dặt văng tấm khăn lụa của cô.

Quả nhiên, trên chiếc cổ trắng nõn nhẵn nhụi, có hai vết tím.

Ánh mắt của anh càng thêm lạnh như băng, "Đây là ai làm?"

Tống Dư Kiều lấy lại khăn quàng lên, cúi đầu.

"Diệp Trạch Nam đánh cô?" giọng Bùi Tư Nhận lạnh như băng.

"Không có, " Tống Dư Kiều lui lại một bước, "Bùi tổng anh nói quá lời."

Bùi Tư Nhận cũng không có lại nói thêm một câu, quay lại nhà bếp.

Nói quá lời? Chỉ sợ là rất nghiêm trọng thì có.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trùng hợp rất khéo

Bùi Hạo Dục tắm xong từ trên tầng đi xuống, đã ngửi thấy một mùi thơm rất dễ chịu, nhắm mũi quyết tâm ngửi một cái, là mùi thơm của trứng gà.

Cậu bé ngoái ra lan can nhìn xuống phía dưới, nhìn sang một chút, Bùi Tư Nhận cùng Tống Dư Kiều đang ngồi đối diện nhau trước bàn ăn, ăn mì.

Không thể không nói, Bùi tư nhận làm mì, Tống Dư Kiều lấy làm kinh hãi, cô cho rằng Bùi Tư Nhận này là thiếu gia của gia tộc lớn, nhất định là mười ngón không dính nước, sao lại biết nấu mì? Nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Bùi Hạo Dục bước chân nhỏ ngẩn chạy tới, sượt đến bên người Tống Dư Kiều: "Con cũng muốn ăn mì!"

Bùi Tư nhận nói: "Không còn."

Bùi Hạo Dục ở trong lòng oán thầm, Bùi Tư Nhận khẳng định không phải cha ruột của cậu, sau đó sượt qua chân Tống Dư Kiều: "Kiều Kiều, con cũng muốn ăn!"

Tống Dư Kiều đem hơ phần nửa mì bỏ sang bát nhỏ đưa cho Bùi Hạo Dục, nhìn về mặt Bùi Tư Nhận, cười cợt giải thích: "Dù sao tôi cũng ăn không hết."

Sau một lúc, Bùi Tư Nhận bỗng nhiên lên tiếng: "Tổng trợ lý, cô có từng đi qua Canada?"

Tống Dư Kiều nói: "Mẹ tôi ở Canada, tôi ở Vancouver trong một quãng thời gian."

Bùi Hạo Dục đang dựng thẳng lỗ tai nghe giữa người lớn nói với nhau, nghe thấy Vancouver liền phấn khởi, tay nhỏ chỉ chỉ: "Con cũng từng ở Vancouver! Con cùng ba ba mới vừa về năm ngoái."

Tống Dư Kiều hơi kinh ngạc, cười cợt: "Thật là trùng hợp nhỉ."

Bùi Tư Nhận nhìn Tống Dư Kiều một chút, nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Ừ, trùng hợp rất khéo."

Trong lúc ăn mì, Tống dư kiều trong đầu chuyển động thật nhanh, đang suy tư Bùi Tư Nhận ngày hôm nay rốt cuộc bị gì.

Từ Hoa Uyển đi ra, Tống Dư Kiều cảm thấy tim thật giống quán lấy một tảng màng, cảm giác thờ không thông.

Trực giác cô nhắc nhở, Bùi Tư Nhận là một kẻ nguy hiểm, cô lần sau gặp gỡ tuyệt đối phải đi đường vòng.

Chạy xe ra khỏi ngõ cảnh uyển, dừng xe trước kho thì từ phía sau rào chắn trước mặt có hai bóng người bước ra, một người trên tay có cầm camera nói: Quả thực chính là cô gái này.

Một người khác nói: "Theo Bùi Tư Nhận vài ngày như vậy, phải là cô không sai rồi."

"Vậy thì chỉ chờ tìm thời gian đem sự việc này."

"Chờ Viên quản lý thông báo đi, nếu có thể hoàn thành, vậy cũng không cần làm việc kiểu này rồi."

.....

Đới Lâm Táp lúc nhận đơn từ chức của Tống Dư Kiều, kỳ thực không có chút kinh ngạc nào, kinh ngạc là chiều hôm qua rốt cuộc biết vợ của Tống giám đốc nhà họ Diệp chính là Tống Dư Kiều.

Vào lúc ấy, nếu như trước mặt có một máy chụp hình, nhất định sẽ chụp lại trò hề kia.

Đới Lâm Táp tự cho rằng mình nhìn rõ mọi việc, thế nhưng trong nhà ẩn giấu như một vị đại Phật, đương nhiên bản thân cũng không hay biết, làm cấp trên, chuyện này có điều lừa gạt, tóm lại là lòng có khúc mắc, chỉ có điều với thân phận Tống Dư Kiều, nhất định không thể ra tay với cô.

Cô ta nâng kính lên trên mũi: "Dư kiều, nói thật, nếu như trước đây tôi nhận được đơn từ chức của cô, nhất định sẽ khuyên cô ở lại, hoặc là viết cho cô một lá thư giới thiệu cô với một công ty quảng cáo khác, thế nhưng hiện tại" Cô ta đem thư từ chức đẩy phía trước, "Chuyện này tôi không làm chủ được"

"Chị Đới, tôi biết tôi che giấu là không đúng, thế nhưng tôi thực sự cũng là bất đắc dĩ." Tống Dư Kiều nói, "Tôi lúc đó ký hợp đồng là ba năm, bây giờ còn ba tháng, phí bồi thường vi phạm hợp đồng tôi sẽ....."

"No, no, " tay Đới Lâm Táp dừng lại ở một tư thế, "Hiện tại hồ sơ của cô đã được Tổng Công Ty điều đi rồi, không hề thuộc về phân công ty, vì thế tôi không có quyền lực quyết định cô đi hay ở lại." Đơn từ chức một lần nữa bị Đới Lâm Táp để trở lại trong tay, Tống Dư Kiều nắm bắt mép giấy in, lẻ sách, bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác bất lực nồng đậm.

Diệp Trạch Nam rốt cuộc là muốn làm gì?

Đới Lâm Tạp chú ý tới Tống Dư Kiều trên mặt trống không, hỏi: "Nếu cô có vấn đề với giám đốc Diệp, cần giải quyết và nói rõ ràng, cứ như vậy cũng không thể giải quyết vấn đề. Một lúc sau Tề Mộng Lâm muốn tới ký kết hợp đồng quảng cáo, cô tiếp đón đi."

"Chị Đới....."

Điện thoại trên bàn làm việc Đới Lâm Tạp vang lên, làm hiệu báo Tống Dư Kiều, "Tạm thời cứ như vậy, giờ cô ra ngoài, tôi phải nghe điện thoại."

.....

Trong phòng bên cạnh, Chu Hải Đường mang cho Tống Dư Kiều một chén trà mật ong: "Không thành công chứ gì? Tôi biết mà, bọn họ không dễ dàng tha cho cô như vậy."

Tống Dư Kiều hai tay nâng chén trà mật ong, hơi nước nóng bốc lên làm mờ mắt kính.

Cô hoàn toàn có thể rời đi, một tờ giấy hợp đồng không thể giữ được cô.

Thế nhưng, quan hệ giữa cô và Diệp Trạch Nam vẫn chưa dứt khoát, cô nhất định phải có thời gian yên tĩnh suy nghĩ nên làm thế nào để ly hôn?

Có thể chuẩn bị trước một bước cũng tốt, ngược lại nếu không chọc thủng tầng mây cuối cùng, Đới Lâm Tạp sẽ lại phân công cho cô việc nặng rồi.

Mặc dù thái độ của Chu Hải Đường đối với Tống Dư Kiều so với thường ngày không thay đổi. Thế nhưng, ở trong công ty, mọi người rõ ràng đã nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Có trở nên kính nể, có trở nên xem thường, có trở nên nịnh nọt, nhiều hơn là ở phía sau luôn xì xào bàn tán.

Cô đi vào trong phòng nghỉ lấy một tách cà phê, lúc đi ra có hai nữ đồng nghiệp đang nói chuyện. Khi Tống Dư Kiều đi tới, không hẹn mà cùng ngậm miệng lại, dời ánh mắt chỗ khác.

Chu Hải Đường không vừa mắt, mở miệng cùng hai người kia rùm beng: "Hai cô đang nói chuyện gì?"

Tống Dư Kiều nhìn Chu Hải Đường, lắc lắc đầu.

Công ty cô cũng không muốn ở lại, lập tức muốn rời đi, không cần thiết để Chu Hải Đường vì mình ra mặt mà bị xa lánh.

"Dư Kiều, đừng để trong lòng." Chu Hải Đường nhìn Tống Dư Kiều sắc mặt không tốt.

Tống Dư Kiều nói: "Tôi muốn làm cái gì thì phải làm, cũng không nhẫn nhịn tới bây giờ."

Chu Hải Đường nhìn Tống Dư Kiều bộ dạng nhẹ nhàng bình thản như mây gió, ở trong lòng thở dài một hơi.

Cô không có hỏi Tống Dư Kiều, những người khác đều nói hôn nhân bị em gái của mình chen chân, hơn nữa còn có con, có phải thật vậy hay không, lời này xem ra nên chôn vào trong lòng.

.....

Nửa giờ sau đó, Tề Mộng Lâm đến, so với lần ở trong quán rượu còn xinh đẹp hơn.

Đi theo phía sau là hai trợ lý, người cầm ô, người cầm giỏ xách. Đi thẳng về phía trước, có vài nhân viên nam nhìn trợn cả mắt lên.

Tề Mộng Lâm vốc người kiêu diễm ướt át, mới dễ dàng làm cho đàn ông nổi lên thú tính.

Tống Dư Kiều đem nội dung hợp đồng quảng cáo trình bày cho cô ta, cô ta ngồi ở trên ghế, nâng quai hàm, con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên mặt không có biểu hiện gì, không biết có phải là đang nghe hay không, thỉnh thoảng chỉnh quần áo và nhìn đồng hồ xem thời gian

Thế nhưng, cuối cùng Tề Mộng Lâm vẫn không có dị nghị mà đặt bút xuống kí tên.

Một lần nữa đeo mắt kính vào, Tề Mộng Lâm chuyển ánh mắt đến Tống Dư Kiều đang thu thập tư liệu trên bàn nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau ở quán rượu phải không?"

Tề Mộng Lâm hỏi mơ hồ, có điều biết người làm phát sinh chuyện bất gian kia là người ở trong quán rượu.

Tống Dư Kiều nở nụ cười, nhưng vẫn không nói gì.

"Trợ lý Tống, cô Hoa Tranh từng nói muốn giết chết tôi, là bạn thân của cô?" Tề Mộng Lâm xinh đẹp nở nụ cười một tiếng, vừa hất tóc ra phía sau: "Phiền cô chuyển lời đến cô ta, tôi vẫn đang chờ cô ta giết chết tôi."

Tống Dư Kiều cảm thấy câu nói cuối cùng của Tề Mộng Lâm rõ ràng mang ý thâm sau, cô cảm thấy không phải đơn giản như vậy, liền lôi kéo Chu Hải

Đường bên cạnh hỏi một hỏi.

Chu Hải Đường khó có thể tin hết to: "Không phải chứ! Dư Kiều thật sự không biết? Cô không phải sinh sống ở trong chân không đấy chứ....."

Từ internet Microblogging tìm ra một loạt tin tức, Chu Hải đường nói: "Ày, cô xem một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thực sự là rất kỳ quái

Hóa ra, hai ngày trước Hoa tranh đi du lịch ở châu Âu, tại nhà vệ sinh địa điểm du lịch thì nhỏ đờm, sau khi rời khỏi nhà vệ sinh liền vứt một tấm 1 nhân dân tệ cho người ăn xin, sau đó liền nổi tiếng trên internet.

Tổng Dư Kiều cũng không tin những thứ này là Hoa Tranh làm, nhất định là Hoa Tranh bị người ta gạt bẫy.

Chuyện gì, một khi dính tới tình hình đất nước, thì không thể ngăn cản, coi như là Hoa Tranh tìm quan hệ xã hội cũng là chuyện vô bổ rồi.

Thời gian tuyên bố lột da dán là ở tối ngày hôm qua, vẫn chưa tới mười hai tiếng đã tranh cãi ngất trời rồi. Cô kéo xuống dưới, đã mười mấy vạn cái bình luận đến mấy chục vạn cái chia sẻ, tất cả đều là mắng Hoa Tranh, quả thực là làm mất mặt người Trung Quốc. Lập tức đã có người bắt đầu bôi ra Hoa Tranh, cái gì đại tiểu thư nhà họ Hoa, tiểu thư nhà họ Đường, quen thói xa hoa dâm dật, vốn là mất chó coi thường người khác.

Tổng Dư Kiều là người ngoài cuộc nhìn những câu nói này còn cảm thấy giận không chỗ phát tiết, quả thực khó có thể tưởng tượng cảm xúc Hoa Tranh mất khống chế hay không.

Không thể không nói, Tờ Mộng Lâm cũng thật là tàn nhẫn, vì Bùi Tư Nhận, cũng có thể xuống tay độc ác.

Nghĩ đến Bùi Tư Nhận, Tổng Dư Kiều không khỏi liền nghĩ đến tên nhóc Bùi Hạo Dục kia, dự án quảng cáo của nhà họ Bùi lần này, là Bùi Tư Nhận đề cử Tờ Mộng Lâm, nếu quả thật để người đàn bà độc ác Tờ Mộng Lâm kia làm mẹ kế của cậu bé Bùi Hạo Dục, đúng là không dám tưởng tượng.

Không biết vì sao, Tổng Dư Kiều đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, thật giống Bùi Tư Nhận sẽ tìm người phụ nữ khác làm mẹ kế Bùi Hạo Dục, chuyện này cũng không loại ám chỉ tâm lý, giống như là hai cực Nam Bắc của nam châm, hút nhau tự nhiên như thế.

Thực sự là rất kỳ quái.

.....

Buổi chiều lúc Tổng Dư Kiều tan làm, gọi điện thoại cho Hoa Tranh, không ai nghe máy, cô liền trực tiếp thuê xe đến nhà Hoa Tranh.

Nhà biệt thự của Hoa Tranh ở vùng ngoại thành giữa sườn núi, ở trong một khu biệt thự, khung cảnh thanh tịnh, gần hai năm qua người có tiền đều chuyển về sống ở khu này.

“Chú Lưu! Cháu đến tìm Hoa Tranh!”

Chú Lưu là quản gia nhà Hoa Tranh, cũng thường xuyên gặp Tổng Dư Kiều, nhìn thấy cô liền thở dài một hơi: “Cô đi khuyên nhủ tiểu thư đi, cả ngày không ăn uống gì.”

Tổng Dư Kiều gõ cửa phòng Hoa Tranh, gõ nửa ngày vẫn không có người trả lời, cuối cùng vẫn là chú Lưu lấy chìa khóa dự phòng mở cửa.

Bảo mẫu bưng lên một bát cháo nhỏ, Tổng Dư Kiều nhận lấy.

Trong phòng không bật đèn, đèn thui lụi, Tổng Dư Kiều mò trên tường tìm chỗ bật đèn, bỗng nhiên một mảnh tia sáng, cô dùng tay che trên trán, mở mắt đã nhìn thấy Hoa Tranh nằm thẳng tắp trên giường, một đôi mắt lớn mà trống rỗng nhìn thẳng lên trần nhà.

Tổng Dư Kiều đi tới, kéo Hoa Tranh: “Dậy ăn cơm!”

Hoa Tranh quay đầu, mặt xám trắng, “Cô cũng biết rồi hả?”

“Ừ.”

Hoa Tranh nhắm hai mắt lại.

Tổng Dư Kiều nói: “Ừ, tôi biết rồi, biết cô nói dọa nói muốn chết, hiện tại đang sống dở chết dở nằm ở nơi này tự sống tự chết, cô biết ngày hôm nay ở

công ty quảng cáo nhà họ Bùi chúng tôi nhìn thấy ai không? Chính là Tờ Mộng Lâm, cô ta còn nhờ tôi chuyển lời tới cô, cô ta đang đợi cô đi hại chết cô ta.”

Cô nói những câu nói này, đơn giản chỉ là muốn kích thích Hoa Tranh, bởi vì cô hiểu rõ Hoa Tranh tính tình thẳng thắn, những lời nói suông khách sáo đạo lý kia không thể đánh động tới cô ấy, cô ấy chủ thích hợp dùng phương pháp này.

Quả nhiên, Hoa Tranh đột nhiên mở mắt ra, “Ai nói tôi sống dở chết dở hả? Tôi đây là đang suy nghĩ cách! Tiện nhân chết tiệt, tôi sẽ không tha cho cô ta!”

Bởi vì đã trễ, Tống Dư Kiều ngủ lại cùng Hoa Tranh, hai người nằm ở một chiếc giường lớn đủ cho bốn năm người nằm, cùng Hoa Tranh nghĩ cách.

Mọi ý kiến Tống Dư Kiều đưa ra đều bị từ chối, cuối cùng Hoa Tranh cũng phát điên: “Dư Kiều cô không thích hợp làm những âm mưu quỷ kế, nếu như Đường Đường là tốt rồi, nơi đó phương pháp không chút biến sắc hại chết người đạt được nhiều vàng.”

Nhắc tới Đường Đường, Tống Dư Kiều hỏi một câu: “Tôi vẫn không hiểu nổi, cô ấy không phải thi đậu đại học X, là một trường rất lớn sao? Sao sau khi ra trường lại theo người ta đi làm công?”

Tống Dư Kiều nhớ rõ ràng, Đường Đường là đi Canada, không lâu sau rồi đi Australia.

“Ai biết, cô ấy luôn luôn nói gió đều là bão, “ Hoa Tranh nói xong, bỗng nhiên liền nhỏ giọng, thật giống trong căn phòng này có người thứ ba nghe trộm như thế, “Bất quá tôi nghe nói, cô ấy hình như là sau khi bị người ta cưỡng bức, mới ra nước ngoài.....”

Tống Dư Kiều tròn to hai mắt.

“Cô không biết?” Hoa Tranh bỗng nhiên nghi ngờ hỏi, “Chờ chút, chuyện này không phải cô nói cho tôi sao? Những lời cô đã nói, cô đã quên?”

Huyệt thái dương Tống Dư Kiều đột nhiên nhói đau, nhanh mà mãnh liệt, trên cảnh tượng một chiếc giường ngổn ngang dị thường lập tức xông vào trong đầu, nam nữ trần trụi quần quýt, khắp nơi bừa bộn.

Hoa Tranh phát hiện Tống Dư Kiều bất thường, vội hỏi: “Dư Kiều?”

Tống Dư Kiều hai tay, tần nhẫn đập vào đầu hai cái, tầm mắt mới từ từ khôi phục lại sự trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhà có thể đều là kẻ ngu si

"Không có chuyện gì, có thể là hai ngày nay quá bận rộn, hơi đau đầu. " Tống Dư Kiều nở nụ cười, "Đường Đường bây giờ vẫn còn ở Australia sao?"

Hoa Tranh gật gật đầu: "Hoặc là Australia, hoặc là New Zealand,... hoặc là mấy nước châu Đại Dương, có điều tháng sau sẽ trở lại, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ tụ tập!"

Đến lúc sắp ngủ, Hoa Tranh bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Cậu và Diệp Trạch Nam định như thế nào đây?"

Tống Dư Kiều không chút do dự nói ra hai chữ: "Ly hôn."

Hoa Tranh bỗng nhiên thương xuân Hoài Thu tựa như thở dài một hơi, giọng điệu cường ngạnh: "Ly hôn lúc này đa phần ít tiền, đừng nghĩ cái gì nhà có thể, nhà có thể đều là kẻ ngu si, đem nhà họ Diệp cho cậu một nửa cũng không có gì quá đáng, dù sao cũng đều là cậu đáng nhận được!"

Tống Dư Kiều nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, gió đêm thổi qua, đám mây mỏng manh che mất mặt trăng, chỉ còn lại một mảnh ánh trăng.

Lấy nhiều tiền chút, trong lòng sẽ dễ chịu sao?

"Phụ nữ có thể được mấy cái ba năm?! Thời gian tốt nhất vì anh ta mà cậu phải tạm nghỉ học rồi kết hôn với anh ta, cậu suy nghĩ một chút đi ba năm thanh xuân của cậu đều lãng phí ở trên người anh ta!"

Hoa Tranh nói tiếp, càng nói càng cảm thấy trong lòng có một cỗ khí, hiện tại không phải nói Tống Dư Kiều, mà là chính mình! Cô cũng theo đuổi Bùi Tư Nhận ba, bốn năm, từ nước ngoài tới trong nước, lại đuổi theo đến nước ngoài, tuổi thanh xuân của cô, cũng như thường làm lỡ không nổi!

Tống Dư Kiều biết cô đang nghĩ tới Bùi Tư Nhận, liền nói: "Tớ hiện tại đang cùng nhà họ Bùi hợp tác làm một quảng cáo, gặp Bùi Tư Nhận mấy lần....."

Hoa Tranh cắt ngang lời Tống Dư Kiều, "Quảng cáo này mời ai?"

Tổng Dư Kiều dừng một chút, "Cậu biết rồi sao còn phải hỏi tớ làm gì?"

Hoa Tranh bỗng nhiên nhìn Tổng Dư Kiều, "Dư Kiều, cậu có biết lúc tớ theo anh ấy đến Vancouver từng làm một chuyện, tôi lên kút cho Bùi Tư Nhận uống thuốc..... Sau đó tôi đem thân thể của mình lộ ra hướng về anh ấy sụt, thế nhưng anh ấy đi vào trong phòng tắm ngâm nước lạnh một đêm, cũng không có chạm vào tớ."

Tổng Dư Kiều nghe thấy vậy, há to miệng kinh ngạc.

"Có phải là cảm thấy anh ta rất giống Liễu Hạ Huệ không, bây giờ có thể quần được nửa người dưới của đàn ông thật không nhiều, tớ quyến rũ anh ấy rất nhiều lần, nhưng anh ấy đối với tôi một chút cảm giác cũng không, nếu không phải là bởi vì anh họ tớ, nói không chừng tớ đã sớm bị anh ấy đưa sang Indonesia rồi." Hoa Tranh nói, "Anh ấy luôn nói với tớ, trong lòng anh ấy đã có người khác, tớ cảm thấy chính là người phụ nữ đã sinh cho anh ấy đứa con kia."

Nghe câu nói này của Hoa Tranh, không biết vì lý do gì, Tổng Dư Kiều trong lòng đột nhiên đột nhiên giật một cái, tim tưởng như trong nháy mắt đã nhảy lên cuồng hòng.

"Trương Mộng Lâm cũng chỉ là một ngôi sao nhỏ, có bản lĩnh gì? Chẳng qua một năm này Bùi Tư Nhận muốn chiều cổ cô ta, nhìn cô ta tỏ vẻ tiểu nhân đắc chí!"

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ đi" Tổng Dư Kiều an ủi Hoa Tranh, "Tiền nhân thì sẽ có ngày gặp báo ứng."

"Yên tâm, tớ không dễ kích động như vậy." Hoa Tranh nói, "Đến lúc đó tớ sẽ khiến cho cô ta nói không nổi."

.....

Cùng nhà họ Bùi thảo luận việc làm quảng cáo, không tránh được việc gặp Bùi Tư Nhận, muốn tránh cũng tránh không được.

Tổng Dư Kiều đem một đồng ảnh theo lời của Trương Mộng Lâm cho Bùi Tư Nhận xem qua, Bùi Tư Nhận hình như đang bận gì đó, khoát tay nói: "Cô lựa chọn hai tấm rồi đưa cho bộ phận kế hoạch."

Như thế có nghĩa là tin tưởng con mắt của cô sao?

Tổng Dư Kiều không cảm thấy đây là một việc tốt, thế nhưng nhiệm vụ được giao rất quan trọng, không thể không chấp nhận, liền đem ảnh Trương Mộng Lâm nhìn ba lần, chọn ba bức ảnh: "Bùi tổng, anh thấy thế nào?"

Bùi Tư Nhận không có ngần ngại, tay phải vẫn cầm bút trên giấy viết cái gì đó, chỉ có điều tay trái dơ lên tìm cái gì đó.

Tổng Dư Kiều không do dự, trực tiếp lấy cốc cà phê ở bên tay trái Bùi Tư Nhận đặt vào tay anh.

Bùi Tư Nhận đầu ngón tay vuốt ve cái cốc sứ mát mẻ, ngẩng đầu lên, "Sao cô biết tôi lấy cốc cà phê chứ không phải mấy bức ảnh cô đưa?"

Tổng Dư Kiều nhất thời có chút bối rối.

Cô thấy động tác của Bùi Tư Nhận, theo bản năng chính là đưa tay tìm cốc cà phê, còn cố ý đem bức ảnh từ bên trái sang phải để cho Bùi Tư Nhận thuận tiện cầm cốc cà phê.....

"Xin lỗi." Tổng Dư Kiều hai tay đưa bức ảnh lên, "Tôi không biết anh là muốn mấy tấm ảnh....."

Một câu nói còn chưa nói hết, Bùi Tư Nhận đã một tay cầm cốc cà phê đặt ở bên môi, tựa về phía sau, nhẹ nhàng trượt ghế về sau, gõ nổi lên hai chân: "Cô có lỗi gì? Tôi quả thực chính là tìm cốc cà phê, cảm ơn, trợ lý Tổng, cô thật sự đối mọi hành động với tôi đều hiểu rõ."

Đây là lần thứ hai Tổng Dư Kiều nghe từ miệng Bùi Tư Nhận những lời như vậy, nghe được trong tai có không thoải mái, thật giống ở ngoài sáng bên trong ngấm chỉ cái gì như thế.

Có điều, Bùi Tư Nhận nói chuyện xưa nay đều nói cụ thể, để cho cô hiểu, cũng không nói gì nữa, nhìn bức ảnh Tổng Dư Kiều chọn, nói: "Lấy hai tấm này đi." Anh ấn điện thoại, "Ngô Na, cô đưa ảnh mẫu tới cho quản lý Phương."

Cộc cộc cộc ba tiếng vang lên, Ngô Na mở cửa đi vào, nhìn mấy bức ảnh, quay sang Tổng Dư Kiều đứng ở một bên ánh mắt lóe lên một cái, nhận bức ảnh sau khi liếc mắt nhìn, nhất thời cảm thấy hơi kinh ngạc.

Tổng giám đốc Bùi từ lúc nào lại thích loại quần áo màu sắc lòe loẹt này, anh ấy không phải luôn luôn yêu thích màu trắng sao?

"Giám đốc Bùi, Viên Bằng của Phong Đảng chờ ở bên ngoài đã lâu rồi."

Bùi Tư Nhận nói: "Nói tôi không ở đây."

Tổng Dư Kiều: "....."

Ngô Na đã quen với phong cách tùy hứng của Bùi Tư Nhận, nói một tiếng "Vâng" liền lui ra ngoài, Tống Dư Kiều ở đáy lòng đối với Lê Bắc Đò và Ngô Na, thật sự rất thông cảm.

Đơn giản, Bùi Tư Nhận đối với Tống Dư Kiều không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ nói cô ngày mai đến nhà họ Bùi, muốn cùng đi khảo sát thị trường.

Tống Dư Kiều ra khỏi phòng làm việc của Bùi Tư Nhận, đúng lúc Trương Mộng Lâm tiến đến, âm thanh đặc biệt yếu điệu: "Tam Thiếu, anh cuối cùng cũng rảnh rồi."

Bùi Tư Nhận vẫn cứ cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt, chỉ có điều Tống Dư Kiều có thể nghe thấy tiếng thở dài của anh.

Trương Mộng Lâm nhìn ánh mắt Tống Dư Kiều, cười rất đắc ý. Tống Dư Kiều không quan tâm cô ta, loại người này rất yêu thích dùng thủ đoạn bỉ ổi của phụ nữ, giống với Từ Uyển Ly, cô đều rất căm ghét.

Tống Dư Kiều tới hành lang bên cạnh, ấn thang máy xuống, nghe được cách đó không xa có một người đàn ông đang nói rất lớn tiếng. "Tôi đã từng gặp mặt Tống giám đốc Bùi! Cũng không phải là thú dữ! Sợ cái gì?"

Người đàn ông này nhìn có chút cao sang vạm vỡ, giọng thật là lớn.

Tống Dư Kiều nhìn về phía người đàn ông này, đồng thời, anh ta cũng nhìn về phía cô, tại đây người đàn ông bên người đứng chính là mới vừa từ phòng làm việc của Bùi Tư Thừa mà Ngô Na nói chuyện, cô nhất thời liền biết, người này chính là người Bùi Tư Nhận không gặp, Viên Bằng Phi.

Ngược lại với cô càng không có quan hệ gì, Tống Dư Kiều cũng chỉ là hướng về Ngô Na khẽ xoa cằm, một chân bước vào thang máy.

Đúng lúc điện thoại di động có tin nhắn, cô vừa lấy điện thoại di động trong túi ra liếc mắt nhìn màn hình, vừa nhấn thang máy xuống tầng một, thế nhưng đang nhìn đến trên màn hình điện thoại di động nội dung tin nhắn, lại vội vàng mở ra cửa thang máy, vội vàng vàng chạy về văn phòng Bùi Tư Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cô hôn tôi!

Ngô Na đối với hành động của Tống Dư Kiều có chút ngạc nhiên, Viên Bằng Phi cũng ngạc nhiên nhìn.

Cô gái này, như thế nào mấy ngày trước còn dưới quyền người khác... trợ lý kia nhìn cô gái này?

Ngô Na quay về nhìn Viên Bằng Phi không còn kiên nhẫn, có điều Bùi Tư Nhận đã dặn người này trong tay có một hợp đồng vô cùng quan trọng, vẫn nên khách khí một chút, liền nói: "Viên quản lý, chờ giám đốc có thời gian, nhất định sẽ tự mình điện thoại cho anh. Chúng ta chung quy không thể so với Tam Gia? Dù sao mảnh đất phía đông kia có rất nhiều người đề mắt đến, là miếng mồi béo bở....."

Viên Bằng Phi nói: "Tôi biết rồi, cô giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến giám đốc Bùi."

Anh ta nói xong, liền đem hợp đồng bỏ vào trong cặp văn kiện, đi vào thang máy.

Ngô Na nhú nhú mày, hiện tại sao lại thoải mái như vậy, trước đó mắt công nói nửa tiếng đồng hồ, thực sự là mẩn nảo ruột già.

Viên Bằng Phi vào thang máy, liền gọi đó bện cho trợ lý dưới quyền: "Mấy bức ảnh lần trước các cậu theo dõi Bùi Tư Nhận với cô gái kia, tìm Trương Chánh phát tán lên cho tôi."

Nên biết điều một phút, Viên Bằng Phi rõ ràng đang muốn khiêu chiến.

Quả thực, vừa ở cửa thang máy nhìn thấy cô gái kia.

Chẳng trách tầng ba mười sáu của Bùi Tư Nhận mà dám ra ra vào vào, quả là có thân phận, cô gái này tuyệt đối không đơn giản. Nếu lúc đầu chỉ là suy đoán thì hiện tại có thể khẳng định, cô ấy chính là "Người yêu" của Bùi Tư Nhận!

Xem ra, hợp đồng trên tay mình có hi vọng rồi.

Chỉ cần một chút chất xúc tác.

Khà khà, thang máy chậm chạp. Cửa mở, anh ta lúc này khuôn mặt tươi cười bước ra ngoài.

.....

Tổng Dư Kiều ở cửa thang máy, nhận được tin nhắn của Hoa Tranh —— "Tôi bây giờ đang ở đại sảnh Bùi thị, cô còn đang cùng Bùi Tư Nhận bàn công việc sao?"

Cô cơ hồ trong nháy mắt liền nhớ lại, Trương Mộng Lâm còn đang ở văn phòng Bùi Tư Nhận!

Hai người này nếu như gặp mặt như vậy, kiểu gì cũng xé bức tình cảnh, Hoa Tranh tính khí lại táo bạo, Trương Mộng Lâm lại một bụng đầy chiêu nham hiểm. Cô ta cũng không để chuyện bất gian ở quán rượu lần trước xảy ra một lần nữa.

Cho nên phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy đến văn phòng Bùi Tư Nhận.

Còn chưa kịp gõ, tay Tổng Dư Kiều vừa chạm tay vào cửa đã mở ra.

Có điều, cô theo bản năng nhắm mắt lại, thực sự là sợ nhìn thấy những cái không nên thấy.

Tổng Dư Kiều hé mắt, chỉ nhìn thấy Bùi Tư Nhận đang ngồi ở sau bàn làm việc, thế nhưng phía buồng tắm, bên trong mơ hồ thật giống có tiếng nước.

Trương Mộng Lâm chẳng lẽ đang tắm?

Anh ta và Trương Mộng Lâm rốt cuộc là quan hệ gì?

Có điều Tổng Dư Kiều hiện tại cũng không có dư thừa sức lực đi truy cứu quan hệ của Bùi Tư Nhận với Trương Mộng Lâm, cô tính toán thời gian, Hoa Tranh xem chừng sắp lên đây, liền một bước xa tiến lên: "Giám đốc Bùi, Hoa Tranh tới tìm anh rồi."

Bùi Tư Nhận vô cùng bình tĩnh trả lời: "Ừ."

Tổng Dư Kiều trong đầu lập tức nhớ lại hai tháng trước tại khách sạn bất gian, Bùi Tư Nhận cũng chính là như thế một tư thế lạnh nhạt. Nhìn Trương Mộng Lâm cùng Hoa Tranh, hai người phụ nữ đánh nhau.

"Tổng giám đốc Bùi, coi như là anh giúp tôi một chuyện, bây giờ đi xuống ngăn Hoa Tranh được không!"

Bùi Tư Nhận nhướng người lên trước, hai cánh tay chống đỡ ở trên mặt bàn, hơi chọn khóe mắt: "Có ích lợi gì?"

Đường đường là tổng giám đốc Bùi thị, sao lại hỏi một trợ lý nhỏ như Tổng Dư Kiều câu này.

Được rồi.

Tổng giám đốc lúc này chính là tùy hứng.

Tổng Dư Kiều xem tình hình hỏi: "Anh muốn như thế nào?"

Bùi Tư Nhận hai tay chống lên bàn: "Cô hôn tôi!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Người giám hộ

Tổng Dư Kiều liền tròn to hai mắt, tâm tình vào giờ khắc này đúng là khó có thể dùng lời nói để diễn tả rồi.

Lúc này, ở ngoài cửa phòng làm việc đã nghe được âm thanh của Ngô Na: "Hoa tiểu thư, cô bây giờ không thể đi vào, trong phòng làm việc tổng giám đốc đang có khách....."

Trong đầu Tổng Dư Kiều trống rỗng, trong lúc nhất thời không nghĩ tới phương pháp tốt hơn, chỉ có Bùi Tư Nhận có thể cứu. Liền trực tiếp khom lưng lướt qua nửa bàn làm việc, bám vào vai Bùi Tư Nhận hôn lên môi anh, thật giống lông chim bình thường nhẹ nhàng xẹt qua, cô vẫn cảm thấy trên môi một tia man mát, tim đột nhiên co rút lại, như vậy một sát na, máu như ngưng chảy.

Ánh mắt Bùi Tư Nhận sâu, một giây sau đã cầm lấy Âu phục, com lê áo khoác đứng lên, như gió lướt qua người Tổng Dư Kiều, chỉ có điều trước khi đi nói với Tổng Dư Kiều một câu: "Ồ đây chờ!"

.....

Ngô Na quả thực đã thành con kiến trên chảo nóng rồi.

Vừa nãy một Trương Mộng Lâm, thêm một Tống dư kiều, hiện tại lại là một Hoa Tranh, đúng là ba người phụ nữ thật thích đùa, Bùi Tư Nhận tập hợp đủ một bàn mặt chược rồi.

Hoa Tranh đã đến cửa, cô vội chắn trước mặt Hoa Tranh, “Hoa tiểu thư, xin hãy cho tôi.....”

Cửa phòng làm việc liền từ bên trong mở ra.

.....

Tống Dư Kiều nghe âm thanh ngoài cửa phòng làm việc dần dần đi xa, sờ sờ thấy gò má của mình nóng bỏng.

Vừa nãy thật sự không nên hôn Bùi Tư Nhận, thế nhưng, Tống Dư Kiều hiểu rõ Bùi Tư Nhận, anh ta đã nói ra điều gì tuyệt đối sẽ không thu hồi, vì lẽ đó, nếu như lần này cô không nghe theo, chỉ sợ là Hoa Tranh và Trương Mộng Lâm trong lúc đó khó có thể thoát thân.

Thế nhưng, Bùi Tư Nhận nói “Ồ đây chờ”, là nói ai?

Là cô, hay Trương Mộng Lâm vẫn đang ở trong phòng tắm?

Tống Dư Kiều đương nhiên không có ngu như vậy, cô đến trước cửa sổ nhìn xe Bùi Tư Nhận lái đi, đang chuẩn bị quay lưng rời đi, tiếng nước trong phòng tắm bỗng nhiên ngừng.

Trương Mộng Lâm mở buồng tắm ra một cái khe: “Anh rể, anh có thể đưa băng vệ sinh tới cho em được không?”

Tống Dư Kiều nghe thấy cách xưng hô này, lập tức ngây dại.

Anh rể.....

Bùi Tư Nhận là anh rể của Trương Mộng Lâm.....

Lẽ nào Bùi Tư Nhận đã kết hôn?!

Trương Mộng Lâm không nghe thấy tiếng trả lời, liền mở cửa phòng tắm, chỉ có điều dùng khăn tắm quấn quanh người từ ngực trở xuống, còn quần hết sức thấp, đủ để lộ ra bộ ngực, mái tóc ướt nhẹp tán ở trên đầu vai.

Thế nhưng, bên ngoài phòng làm việc không có bất kỳ ai.

Cô ta đầu tiên là nhẹ giọng kêu một tiếng “Anh rể”, không ai trả lời.

“Bùi Tư Nhận!” Trương Mộng Lâm đi về phía trước, bỗng nhiên nước hoa cầm trong tay lập tức rơi xuống đất, vỡ tan nát.

.....

Bùi Tư Nhận cùng Hoa Tranh đi dạo phố, Hoa Tranh cầm hai cái quần áo hỏi ý kiến của anh, anh tiện tay chỉ một cái.

“Lấy cái này đi.”

Hoa Tranh cười mím nép vào người: “Được, lấy cái này.”

Cô trước đây cũng gọi Bùi Tư Nhận cùng với cô đi mua quần áo, thế nhưng anh xưa nay đều từ chối vì không có thời gian, ngày hôm nay đúng là phá lệ lần đầu, mà chiều ý của cô!

Lúc cô ở phòng thay quần áo thử đồ, lấy điện thoại đi động ra gọi cho Tống Dư Kiều.

.....

Bùi Tư Nhận chờ ở bên ngoài, ngẩng đầu thấy một cái váy một bên trắng một bên xanh nhạt, tay áo măng sét trước ngực có đính trăn châu, trước mắt anh liền hiện lên hình ảnh Tống Dư Kiều mặc bộ váy này lên người.

“Gói cái váy này lại, “ anh dùng ngón tay chỉ, “ size M.”

Nhân viên bán hàng mắt lập tức sáng lên!

Bán hai bộ như thế, mức bán hàng của cô thế là khỏi lo! Thật là khách hàng lớn!

Bùi Tư Nhận nhanh chóng quẹt thẻ, đưa cho một cái địa chỉ: “Chiều nay năm giờ rưỡi, đưa đến địa chỉ này.”

Trong cửa hàng hiện tại không còn hàng, mặc dù phải giao hàng đi nơi khác nhưng nhân viên vẫn rất vui vẻ: “Ngài yên tâm, nhất định sẽ giao!”

.....

Ngơ ngác ngác, từ nhà họ Bùi đi ra, Tống Dư Kiều ngồi ở ghế đá giữa quảng trường, nhìn trụ nước đột ngột phun cao.

Vừa nãy cô nghe được Trương Mộng Lâm gọi một tiếng “Anh rể”, trong lòng có chút không thoải mái, sau đó cảm giác không thoải mái vẫn kéo dài đến bây giờ.

Cô cũng không biết cảm giác không thoải mái kia bắt nguồn từ đâu, có thể là bởi vì Trương Mộng Lâm gọi Bùi Tư Nhận là “Anh rể”, thật sự là anh rể sao?

Cô dùng di động lên mạng tìm một chút thông tin về chị gái của Trương Mộng Lâm, sau đó hiện ra một loại giới thiệu về Trương Mộng Lâm.

Khi thấy dòng tuổi tác của Trương Mộng Lâm hiện lên “17”, cô lập tức ngây người!

Xem ra cô đúng là như Chu Hải Đường nói không quan tâm chút gì đến thế giới giải trí, nếu không thì sao cô lại không biết Bùi Tư Nhận và Trương Mộng Lâm không phải người yêu cũng không phải người theo đuổi mà là quan hệ người giám hộ!

Trương Mộng Lâm mười sáu tuổi mà thôi, vì lẽ đó trước mười tám tuổi, cho dù là hợp đồng gì cần kí tên đều tới tìm Bùi Tư Nhận, ngay cả Trương Mộng Lâm thuộc công ty giải trí, đều là dưới quyền Bùi thị.

Về phần Bùi Tư Nhận tại sao phải làm người giám hộ cho Trương Mộng Lâm, internet có đôi lời đồn đại: “Chị của Trương Mộng Lâm, Trương Mộng Tuyết bởi vì một.....” hàng trăm tấm ảnh thế nhưng điểm quan trọng sau cùng lại ko có trang web nào nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chụp trộm

Vừa lúc đó, chuông điện thoại di động vang lên, là Hoa Tranh gọi tới.

Tống Dư Kiều bắt máy, trong loa truyền đến âm thanh dè dặt của Hoa Tranh: “Cô bây giờ ở chỗ nào vậy?! Dành thời gian lại đây giúp tôi! Chụp trộm hai tấm hình.”

“.....”

“Tôi chóng đờ không được bao lâu!” Hoa Tranh nói, “Mang theo bản đồ loại chuyên nghiệp! Mau mau! Sau mười phút ở cửa nhà vệ sinh nữ!”

Nói xong, Hoa Tranh liền báo địa chỉ, trực tiếp cúp điện thoại.

Tống Dư Kiều sững sờ nửa phút, dùng sức vỗ vỗ gò má của mình, nhắc túi lên liền hướng Đại Thương cách đó không xa đi đến.

.....

Ở phía trước cửa phòng toilet, Tống Dư Kiều cẩn thận ôm cây đợi thỏ.

Cô cố ý tìm một nơi khá là bí mật, phía trước có một thùng rác, bên trên còn có một túi lớn màu đen, vừa vặn có thể che cho cô.

Điện thoại di động đã chuyển sang trạng thái máy ảnh, chỉ còn chờ Hoa Tranh tới.

Có điều sau một lúc, Tống Dư Kiều liền từ giữa khe hở thấy được Bùi Tư Nhận và Hoa Tranh từ từ đến gần, bởi vì Tống Dư Kiều đem nơi mình ẩn nấp nói cho Hoa Tranh, vì lẽ đó Hoa Tranh liếc mắt nhìn thấy cái túi rác to lớn màu đen kia, liền cố ý thay đổi góc độ, đưa sự chú ý của Bùi Tư Nhận tới một hướng khác.

Bỗng nhiên, Hoa Tranh trượt chân, Bùi Tư Nhận đỡ lấy cô, cô thuận thế liền đem nửa người kẻ sát trên người Bùi Tư Nhận, Tống Dư Kiều tay run lên, chụp liên tiếp.

Hoa Tranh đứng lên, đạt đích, một chân đi cà nhấc hai tay đã khoác lên trên cổ Bùi Tư Nhận, nghiêng thân lên trước một cm, cái tư thế này cực kỳ ám muội, tuy rằng chỉ có mấy giây Bùi Tư Nhận liền lui ra một khoảng cách an toàn, Tống Dư Kiều vẫn chụp hình được.

Kĩ thuật chụp ảnh của cô thật sự không hề tốt đẹp gì, thế nhưng bây giờ nhìn vài bức ảnh, góc độ tuy rằng xảo quyết chút, giá trị tốt xấu cũng xứng đáng

đạt loại cao, đền bù khuyết điểm này.

Ngay sau đó, Hoa Tranh tiến vào toilet nữ, Bùi Tư Nhận đứng trước bồn rửa tay quay lại.

Tổng Dư Kiều đưa điện thoại di động cất vào trong núp ở mặt sau thùng rác, trong nháy mắt nhìn Bùi Tư Nhận cúi đầu, khom người từ phía sau bò ra ngoài, vừa định trốn cẩn thận, liền nghe thấy âm thanh từ phía sau của Bùi tư Nhận

“Chụp trộm xong liền đi?”

“.....”

Tổng Dư Kiều chưa có quay người, đưa lưng về phía Bùi Tư Nhận, thế nhưng cô có thể cảm giác rõ ràng được luồng không khí kia của Bùi Tư Nhận, từng bước từng bước đến gần, khoảng cách cô càng ngày càng gần, luồng không khí nguy hiểm kia càng ngày càng dày đặc, chặt chội khiến cô thực sự không thờ kịp.

.....

“Đã đổi nghề làm thợ săn ảnh rồi hả?”

Bùi Tư Nhận nói câu này Tổng Dư Kiều cũng không biết nên nói lại làm sao, đơn giản liền ngậm miệng không nói lời nào.

Tổng Dư Kiều trước sai sau sai, lùi lại hai bước, đi phía sau Bùi Tư Nhận ra khỏi cửa.

Bùi Tư Nhận ném chiếc chìa khóa xe cho Tổng Dư Kiều: “Đi lấy xe giúp tôi, tôi gọi điện thoại.”

“Được.”

Bùi Tư Nhận gọi điện thoại cho hai người, một là gọi cho anh trai của Hoa Tranh Đường Thất Thiếu, để anh ta đưa Hoa Tranh về.

Đường Thất Thiếu hỏi: “Con bé kia lại đi quẩn quít lấy anh? Tôi nói này cha Bùi, năm năm rồi anh cũng không tìm mẹ cho con trai, không bằng liền để cho em gái của tôi đi.....”

“Làm sao anh biết tôi không tìm được mẹ cho con trai của tôi?”

Đường Thất thiếu ngừng lại: “Tìm được rồi hả? Tôi nhớ đây là lần thứ bốn không là lần thứ năm anh nói tìm được rồi.....”

Bùi Tư Nhận vừa nghe thế đem điện thoại cúp luôn.

Thứ hai là gọi điện thoại cho Lê Bắc: “Buổi tối đón Bùi Hạo Dục tan học, trực tiếp đưa đến nhà họ Bùi.”

“Vâng.”

“Phu nhân muốn gặp cháu.”

Lê Bắc oán thăm: ông chủ, anh không cần giải thích, giải thích chính là che giấu.

Gọi điện thoại xong, Bùi Tư Nhận đi chưa xa, đã nhìn thấy Tổng Dư Kiều lái chiếc xe màu đen, trên người mặc áo sơ mi công sở màu trắng ở trước ngực ghì lại, vẽ ra một đường cong hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Beloved

Tổng Dư Kiều vốn dĩ đang cúi đầu xem ngón tay của mình, mãi đến khi phía trước xuất hiện một chiếc xe đi đến, cô đột nhiên đứng lên.

Bùi Tư Nhận hình như không có dừng lại ở trước mặt Tổng Dư Kiều, lập tức mở cửa xe ra, thốt ra hai chữ: “Lên xe”

Tổng Dư Kiều lên ghế phụ, hỏi: “Bùi tổng, muốn đi đâu ạ?”

Bùi Tư Nhận không nói gì, bỗng nhiên nghiêng mình tới gần Tổng Dư Kiều, hô hấp của cô lập tức ngừng lại, nghiêng người về phía sau, bị Bùi Tư Nhận

đề vai xuống, cánh tay dài duỗi ra đem dây an toàn thắt lại cho cô: “Trên đường kiểm tra nghiêm ngặt, vẫn phải thắt dây an toàn”.

“Ach.....” Ở trong một không gian chật chội, khoảng cách gần như vậy, Tống Dư Kiều cảm thấy rất không dễ chịu, đầu lưỡi có chút cứng nhắc, “Ừ, được, tôi tự mình làm”

Nhẹ nhàng một tiếng cách, dây an toàn đã được cài, gò má của Bùi Tư Nhận như có như không sượt đến trước ngực Tống Dư Kiều, mặt cô lập tức đỏ lên, có điều nhìn về phía Bùi Tư Nhận, thật sự giống như chỉ là không để ý lúc kéo dây an toàn, mặt không biến sắc xoay qua chỗ khác nhìn kính chắn gió, vô cùng lạnh nhạt đập chân ga.

Để giảm bớt không khí ngột ngạt, Tống Dư Kiều lại hỏi một câu: “Muốn đi nơi nào?”

Bùi Tư Nhận nói: “Đi xem phòng ốc.”

Tống Dư Kiều cho rằng lời mà Bùi Tư Nhận nói là đi xem nhà, chính là đi Thành Đông xem mảnh đất mới thi công kia, cũng không phản đối nói lại, lẳng lặng mà ngồi ở ghế kế bên tài xế, con mắt nhìn về phía ngoài cửa xe.

Không bao lâu, điện thoại Tống Dư Kiều vang lên, cô xem màn hình điện thoại di động, không ngoài dự đoán, là Hoa Tranh. Cô phản xạ liếc mắt nhìn Bùi Tư Nhận, mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia điện thoại đặc biệt làm phiền, còn có một chút tạp âm rất to, Hoa Tranh lắm bầm một câu nói, Tống Dư Kiều đều không nghe rõ.

“Hoa Tranh?”

“Ừ, là tôi. Dư Kiều! Tôi bây giờ đang ở chỗ tạp chí đây! Cô bây giờ gửi cho tôi bức ảnh đi! Tranh thù ngày mai lên đầu đề!”

Giọng Hoa Tranh bỗng nhiên nâng cao, gần như là la to lên, Tống Dư Kiều đem điện thoại di động rời lỗ tai 2 cm, còn có thể nghe thấy.

“Vội vã như vậy sao?” Tống Dư Kiều hỏi.

“Đương nhiên! Nhanh lên một chút A Chánh đang biên chữ đây!”

Tống Dư Kiều còn chưa kịp nói gì, bên kia điện thoại liền dập máy, cô nhất thời có chút quẫn, cảm thấy ngồi bên một toà núi lớn, mà dưới móng cô tất cả đều là bàn chông.

Bùi Tư Nhận dừng ở ven đường đến khi xe dừng lại, hướng về Tống Dư Kiều đưa tay ra: “Lấy ra đây cho tôi xem một chút.”

Trước mặt là người có liên quan đến việc chụp trộm của Tống Dư Kiều, vì lẽ đó liền đem điện thoại di động đưa cho Bùi Tư Nhận, cùng lắm thì đến lúc Hoa Tranh hỏi tới thì nói thật, dù sao Tống Dư Kiều cũng đã bị phải đi giao tiếp cùng nhà họ Bùi.

Bùi Tư Nhận đem vài bức ảnh lần lượt xem qua, không nghĩ là có thể xem cả ảnh của cô, là một tấm ảnh Tống Dư Kiều tự chụp, không những một tấm mà nhiều hơn nữa, là một tấm ảnh bóng lưng Tống Dư Kiều, sau lại là bức ảnh lúc Tống Dư Kiều cúi người ở bên cửa sổ, có thể là người khác chụp hình.

Tống Dư Kiều xem ngón tay Bùi Tư Nhận gát gát, không nhận được nhắc nhở một câu: “Phía trước chỉ có năm tấm.”

Bùi Tư Nhận nói: “Tôi biết.”

Tống Dư Kiều nhìn Bùi Tư Nhận cầm điện thoại di động của cô và điện thoại di động của anh không biết làm sao mà mân mê một lúc, còn đem điện thoại di động của cô ném tới, vừa coi vừa nhìn, năm bức ảnh mà cô chụp hình Hoa Tranh đã bị xóa toàn bộ rồi.

Tống Dư Kiều: “.....”

Bùi Tư Nhận nhú mày: “Cô có ý kiến?”

Tống Dư Kiều mím mím môi, “Không có.”

Lần này, làm sao cô giao cho Hoa Tranh?

Có điều, sau đó ở bên trong xe, Tống Dư Kiều cũng không có nhận được điện thoại Hoa Tranh giục đến lấy bức ảnh.

Cuối cùng, xe đi qua cầu vượt, dừng ở một ngõ bên ngoài đen thui lù, một con đường chỉ có hai ngọn đèn đường treo ở đầu tường, ngọn đèn sáng vàng.

Tống Dư Kiều ở trong xe do dự một chút, mới theo Bùi Tư Nhận xuống xe.

Đầu phố có chút đen tối, thế nhưng đi tới bên trong có thể nhìn thấy bầu trời cầu vồng lấp lánh, trên bảng hiệu viết một kiểu chữ hoa bằng tiếng Anh -- “Beloved”

Bùi Tư Nhận đẩy cửa ra, bên trong truyền đến âm thanh DJ vô cùng mạnh mẽ, Tống Dư Kiều còn nhìn thấy bên trong có ánh sáng óng ánh của sàn

nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muôn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Vợ !?!

Edit: Nguyệt Hà

Beta: Thạch Anh

"Không phải chúng ta đi xem nhà sao?"

Giọng của Tống Dư Kiều gần như bị tiếng nhạc đinh tai nhức óc át đi, nhưng Bùi Tư Nhận có vẻ đã nghe thấy, kéo Tống Dư Kiều lại, cúi người đến gần rồi ở bên tai cô nói:

"Trước tiên theo tôi một lúc"

Âm thanh nương theo chất rượu vi huân, cảm giác như cả bầu không khí đều nhuộm say rồi. Hay là âm nhạc quá mức lớn tiếng, bằng không vì sao trái tim của cô lại có chút run rẩy như thế này?

Bùi Tư Nhận cùng cô đi tới góc ghế dài. Một người phục vụ đi tới:

"Ông chủ, vẫn như cũ sao?"

"Không, lần này đổi thành rượu trái cây."

"Quán bar này là anh mở?" Tống Dư Kiều có chút ngạc nhiên.

"Ừ" Bùi Tư Nhận gật đầu.

Tống Dư Kiều gần như ngay lập tức nghĩ đến tên quán bar này, "Beloved" tức yêu thương. Cô có thể cảm nhận được rằng nơi này là do một người phụ nữ mở, mà người đó thì có thể là mẹ của Bùi Hạo Dục.

Không lâu sau, người phục vụ đưa rượu tới, nhãn hiệu cùng thông tin gắn tại mặt trên của chai đều là tiếng Anh, Tống Dư Kiều xem không hiểu. Bùi Tư Nhận rót cho Tống Dư Kiều một ly rượu, Tống Dư Kiều định đưa tay tỏ ý không muốn, anh liền nói:

"Tôi là vì cô mà gọi rượu trái cây, độ không cao, dù từ lượng của cô không tốt cũng uống được một ít."

Đã đến nước này, Tống Dư Kiều không muốn cũng phải nhận rượu. Ngồi an phận tại một góc ghế dài bên này, so với sân khấu chính kia bớt đi rất nhiều tạp âm, hơn nữa phía trước có thêm một lớp cửa kính, tiếng ồn được giảm đi đáng kể. Tống Dư Kiều nhìn về phía sân nhảy, ánh đèn với đủ loại màu sắc chiếu rọi xuống uốn lượn tựa những con rắn nước, cũng giống như những người trẻ tuổi kia. Bỗng nhiên cơ thể có chút ngứa ngáy thúc dục, cũng muốn chen vào mà liêu mạng khiêu vũ vượn vẹo vòng eo, cũng muốn đi tới sân khấu thay người ta chơi bộ gõ khung trống Newbie kia, thế nhưng tất cả cũng chỉ là con gió nhẹ lướt qua tâm trí, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích. Cô đột nhiên thấy mình đã già đi rồi.

Bùi Tư Nhận thấy Tống Dư Kiều mang ánh mắt khát cầu hướng về phía sân nhảy cùng khung trống, lay động ly rượu trái cây trong tay một chút: "Tống tiểu thư cũng thích gõ khung trống kia sao?"

"Cũng" ư?

"Khi còn bé học được mấy năm, đều là học lung tung cho vui."

Bùi Tư Nhận nhếch khóe miệng nói: "Vợ tôi cũng thích gõ khung trống, trên sân nhảy có lúc nhảy liền hai giờ."

Vợ?!

Tống Dư Kiều trong nháy mắt liền nhớ lại khi Trương Mộng Lâm gọi người này một tiếng "Anh rể" Lễ nào Bùi Tư Nhận thực sự đã kết hôn cùng chị của Trương Mộng Lâm? Thế nhưng Bùi Hạo Dục lại nói mẹ cùng người đàn ông khác chạy trốn. Mà Bùi Tư Nhận...

"Vợ tôi mất rồi."

Tống Dư Kiều im lặng.

Hương rượu chạm đến từng góc ngách trong quán bar này làm bầu không khí nhuộm mùi phần ám muội, như thể việc duy nhất ở đây chỉ là uống rượu, nếu từ lượng không cao, cũng không thể kim lòng được mà uống nhiều một ít. Mặc dù Bùi Tư Nhận nói loại rượu trái cây này số độ không cao, lại khen uống vị quả thực rất ngọt, nhưng uống một ngụm quá lớn, Tổng Dư Kiều uống một chút liền ngây ngây ngất ngất, lúc về đi thành hình chữ S.

Bùi Tư Nhận đi sau Tổng Dư Kiều nửa bước, nhìn người phía trước đi bảy bước vịn vịn tám bước vịn vịn, thậm chí cười. Bỗng nhiên Tổng Dư Kiều vấp chân một cái, anh ngay lập tức đỡ lấy cô.

Tổng Dư Kiều cười đùa: "Cảm ơn tổng giám đốc Bùi, tôi nhận ra anh, tổng giám đốc Bùi" Cô nàng này chỉ là một chút rượu thôi cũng không thể chịu được, nhìn dáng dấp là biết có chút say rồi.

Đưa Tổng Dư Kiều đến dưới nhà khu trọ nhỏ Kim Thủy, cô không tháo dây an toàn mà mở cửa xe định lao ra, kết quả là bị ghim lại một cách "tàn nhẫn".

"Ai trói tôi rồi hả?"

Bùi Tư Nhận hoàn toàn chịu thua. Thấy Tổng Dư Kiều loay hoay mãi vẫn không cởi được dây an toàn, Bùi Tư Nhận đưa tay qua giúp cô, Dư Kiều ngẩng đầu, đôi mắt cười cong lên như vàng trắng khuyết:

"Bùi Tư Nhận, tôi nhận ra anh."

"Cô mới nhận ra tôi chừng nào?"

"Anh chính là cha Bùi Hạo Dục, quân gạt người!"

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Bữa tiệc dành riêng để gặp mặt

Bùi Tư Nhận vẫn nhìn Tổng Dư Kiều tiến vào nhà trọ một lúc lâu, mới lái xe đi.

Trên đường, nhận một cuộc điện thoại của chủ biên tập tạp chí.

"Bùi tổng, cái kia..... Hoa tiêu thư này, có muốn phát hay không?"

Bùi Tư Nhận liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, "Sáng ngày mai phát, đợi hai ngày nữa, đăng một tin xin lỗi, nói bức ảnh là Photoshop."

Chủ biên: "....."

.....

Tổng Dư Kiều cầm chùm chìa khóa vào thang máy, cửa thang máy này mới vừa đóng lại, một cái cửa thang máy khác liền mở ra, từ bên trong một bóng người màu đen lao ra, đó chính là Diệp Trạch Nam!

Lúc anh ta lao ra bước chân lao đảo mắt một hồi, hai mắt bốc lửa, bộ âu phục trên người, áo khoác com lê cũng nhăn nhúm.

Do ngày hôm nay anh ta uống rượu, quỹ xui thần khiến thế nào mà lái xe tới đến nơi Tổng Dư Kiều thuê phòng, dựa vào tường, bóng tối đưa anh ta che khuất, tim của anh ta cũng từ từ lạnh xuống như băng.

Cuối hành lang có một cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh dưới lầu.

Diệp Trạch Nam nhìn thấy một chiếc xe riêng màu đen chậm rãi lái tới, anh ta cảm điện thoại di động, vừa nghĩ gọi điện thoại cho cô, đã nhìn thấy ở bên trong chiếc xe, có một người phụ nữ đi xuống!

Vậy mà lại là Tổng Dư Kiều!

Vốn dĩ tâm anh ta đã từ từ tĩnh lặng lập tức cáu kỉnh, hóa ra đây chính là lý do cô quyết tâm cùng anh ta ly hôn! Thậm chí ngay cả nhà dưới cũng tìm được rồi!

Diệp Trạch Nam tàn nhẫn mà nhấn mở cửa thang máy, lòng như lửa đốt, quyết tâm nhất định phải đem gian phu kia bắt lại! Thế nhưng đợi được anh ta xuống tới dưới lầu, chiếc xe riêng màu đen kia cũng đã đi mất.

Trong đêm tối, đưa tay không thấy được năm ngón, dường như chỉ còn lại một đôi mắt lóe lên lửa đỏ của anh ta, thật giống một con sói ác độc.

.....

Rửa mặt ở trong phòng tắm, Tống Dư Kiều mới có chút tỉnh táo lại, lần này uống rượu say không đến nỗi mất ý thức, cô còn có thể mơ hồ nhớ lại những câu đã nói cùng Bùi Tư Nhận.

Trên mặt không khỏi có chút ảo não.

Đến cùng thật là hại chết người mà, Tống Dư Kiều xin thề trong lòng, sau này không phải thời điểm bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dùng tư lượng một ly làm tiền đặt cược.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa từng từng từng, lúc Tống Dư Kiều từ phòng tắm đi ra, tiếng gõ cửa đã thành tiếng đập cửa.

"Tống Dư Kiều! Cô mở cửa ra cho tôi!"

Là tiếng của Diệp Trạch Nam.

Đêm hôm, anh ta tới đây làm gì?

Tống Dư Kiều đứng lại không động đậy, ở thời gian hiện tại, cô tuyệt đối sẽ không ngó ngàng mà đi mở cửa cho Diệp Trạch Nam.

"Tống Dư Kiều! Tôi cho cô biết, tôi sẽ không ly hôn! Cô dẹp bỏ cái ý định này đi!"

Diệp Trạch Nam kêu la càng ngày càng quá thể, Tống Dư Kiều cau mày, bấm điện thoại gọi phòng an ninh của khu trọ.

Kỳ thực, nếu như Tống Dư Kiều không gọi điện thoại, hàng xóm xung quanh cũng sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát. Ngoài cửa từng tiếng bước chân hỗn loạn, còn kèm theo Diệp Trạch Nam tiếng chửi rủa: "Người ở trong này chính là vợ tôi! Máy người dựa vào cái gì bắt tôi đi!"

Tống Dư Kiều dựa trên cửa phòng, nhắm hai mắt lại.

Cô có thể tưởng tượng được, ngày mai hàng xóm sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì.

Lại là một đêm chưa chợp mắt.

Tống Dư Kiều cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô chỉ sợ bản thân muốn suy nhược thần kinh luôn rồi.

Ra cửa đi làm, ở trong thang máy gặp một bác gái hàng xóm, Tống Dư Kiều cười cợt, nói một tiếng: "Chào buổi sáng."

Bác gái nói: "Người trẻ tuổi hôm qua tới là chồng cô thật à?"

Tống Dư Kiều gật gật đầu: "Vâng."

"Người còn trẻ tức giận là chuyện thường xảy ra, không qua điểm mấu chốt là không có gì."

Tống Dư Kiều cười khổ một cái: "Có Tiểu Tam mang bụng bầu tìm tới cửa, cái này thì không có qua điểm mấu chốt sao? Mẹ chồng ghét bỏ vì tôi không thể sinh con, cái này không qua điểm mấu chốt được sao? Tiểu Tam là con của mẹ kế của tôi, cái này không qua điểm mấu chốt sao?"

"Cái, cái gì?"

Thang máy ding một tiếng mở ra, Tống Dư Kiều vẫn cất bước tiếp tục đi, "Thật là cảm ơn bác gái, có chút chuyện không chạm đến mấu chốt là có thể đi qua, có chút chuyện không qua được."

Đã ba năm, cô sẽ không bởi vì trong đáy lòng đã từng có chút ân cần, sẽ chấp nhận đi xuống, không bao giờ.

.....

Buổi sáng, Bùi Tư Nhận giúp Lê Bắc Đô gọi điện thoại đến, nói là ba giờ chiều Bùi Tư Nhận đi công trường thi công xem phòng, hỏi xem có thời gian hay không.

Tống Dư Kiều nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thời gian."

Hiện tại cô trên đang ở trạng thái bị động, bất cứ lúc nào cũng vì Bùi Tư Nhận phục vụ, dù sao trên người buộc vào một hiệp ước mấy triệu, nào dám thất lễ, xem như là ba tháng cuối cùng trước khi cô rời đi nhà họ Diệp, làm cái cống hiến cuối cùng cho công ty đi.

Thời gian rảnh rồi, Tống Dư Kiều căn cứ chính xác theo Diệp Trạch Nam sửa sang lại quá trốn một hồi, gửi đến hộp thư củ mình một bưu kiện mã hóa sau đó ghi chép bỏ tất cả trong máy vi tính, nghĩ thầm đây chính là bức thư cuối cùng.

Thế nhưng, cô không muốn vì chuyện ly hôn mà phải lên tòa án, như vậy nhà họ Tống cùng nhà họ Diệp sợ là cũng không biện pháp cho gió êm sóng

lặng.

Sắp tới thời gian ăn cơm trưa, Chu Hải Đường lập tức ngồi vào chỗ đối diện bàn Tống Dư Kiều, "Cậu cảm thấy hiện tại trạng thái của tớ thế nào?"

Chu Hải Đường đã bởi vì buổi trưa muốn đi gặp mặt mà khản trương nguyên cả buổi sáng, đến mức có thể xem trà giảm cân là cà phê hòa tan đem tới cho chủ quán, loại sai lầm này cũng chỉ có Chu Hải Đường có thể phạm vào.

Tống Dư Kiều nhìn Chu Hải Đường bởi vì căng thẳng mà cười cứng ngắc, nhún vai, hỏi: "Cậu muốn nghe nói thật hay là nói dối?"

Chu Hải Đường lập tức ịu xù: "Làm sao bây giờ, tâm tớ cứ cáu kỉnh bất an." Cô lập tức ngồi xuống, kéo tay Tống Dư Kiều lại, "Cậu theo tớ cùng đi gặp mặt được không? Dư Kiều... chị Kiều...đi Tống... Tống giám đốc phu nhân....."

Tống Dư Kiều: "..... Cậu kêu tớ là tổ tông cũng không được."

Chu Hải Đường trên cơ bản là bản thân không sở trường, tướng mạo bình thường, năng lực bình thường, học lực bình thường, duy chỉ có một bản lĩnh là có thể nhõng nhẽo đòi hỏi, cuối cùng Tống Dư Kiều lên tiếng: "Được, thế nhưng trước hai giờ phải trở về, tớ còn muốn đi công trường ở thành đông."

Thế nhưng, khi Tống Dư Kiều theo Chu Hải Đường đến quán cơm Gặp mặt, liền hối hận rồi.

Bởi vì... Cơ bản đây không phải là gặp mặt xem mặt một với một, mà là một bữa tiệc dành riêng để xem mặt

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sắp tới kỳ

Ed: Mít

Beta: ThuThaoMail 706 + ChuChuDu

Tống Dư Kiều đang muốn đi, lại bị Chu Hải Đường kéo lại: "'Dư Kiều, lỡ đến rồi.'"

Nhân viên đem hai danh sách thứ tự người đăng kí đưa cho Tống Dư Kiều cùng Chu Hải Đường, dặn hai cô kiểm tra số người xem các bài đăng.

Tống Dư Kiều nói với Chu Hải Đường: "Cô chắc hẳn sẽ không thành thật, tốt nhất ngồi yên đừng quấy rầy."

Chu Hải Đường nói: "Cô cho rằng tôi không muốn ư, tôi muốn báo danh, không muốn tuyển chọn."

Tống Dư Kiều: "....."

Bởi vì không có ý định gia nhập, Tống Dư Kiều cúi đầu xem điện thoại, lướt qua Microblog.

(*Microblog: là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến các trang mạng khác, giống Facebook nhưng phần mềm có hạn chế rất thấp về kích thước nội dung để khuyến khích người viết đăng bài thường xuyên.

Mới vừa mở ra Microblog, sắc mặt cô trở nên kinh sợ.)

Đứng đầu Microblog là cái gì?!

Đó chính là tấm hình cô chụp trộm ở cửa toilet nữ sao? Không phải đã bị Bùi Tư Nhận xóa rồi sao? Tại sao lại có thể xuất hiện công khai như vậy!

Tống Dư Kiều nhìn thời gian đăng trên Microblogging, là năm giờ sáng hôm nay, cách đây bảy tiếng dĩ nhiên so với những lời chửi bới Hoa Tranh thì lượng đánh giá còn cao hơn, thậm chí có người cùng nghề trả lời Trương Mộng Lâm.

Chẳng lẽ do Bùi Tư Nhận bảo Hoa Tranh gửi tới à?

Chả trách tới qua Hoa Tranh không có gọi cho cô về việc muốn bức ảnh.

"'Ôi, đây không phải chị gái sao? Chị làm sao lại có thể tới nơi này?'"

Tống Dư Kiều nghe thấy lời nói này, chợt ngẩng đầu lên.

Từ Uyển Ly mặc một bộ vàng nhạt, quần rộng, tóc tai gọn gàng đội vương miện, trên mặt trang điểm, đeo dây chuyền lấp lánh, điểm duy nhất không

hoàn hảo chính là không có đi giày cao gót mà đi giày bệt.

Chu Hải Đường thấy cô gái này khí chất có chút kì quái, nhũn mảy.

Đây không phải là tiểu tam lần trước tới công ty khiêu khích hay sao, là em gái của Tống Dư Kiều? Không hề giống, một gia đình nhỏ như vậy, tuy rằng nhìn qua thấy có vẻ hạnh phúc, nhưng điểm khác biệt với Tống Dư Kiều chỉ cần nhìn qua một cái là thấy.

Tống Dư Kiều lạnh giọng hỏi Từ Uyển Ly: "Sao cô lại tới đây?"

Từ Uyển Ly nói: "Em làm hoạt động mới nên được mời tới làm khách, em là đại diện anh rể tới."

Cô thực không nghĩ đến loại hoạt động này, thế nhưng thật sự là người nịnh bợ cô thấy nhiều lắm, có mấy người trực tiếp đưa tiền, thấy bên ngoài bọc túi giấy đỏ cũng không biết, thực ngốc.

Bất quá xem ra bây giờ, vẫn có thu hoạch. Từ Uyển Ly cười cợt: "Chị, thực sự là đã lâu không gặp, di Bùi nói rất nhớ chị."

"Thật không" Tống Dư Kiều cười lạnh một tiếng: "Cô gọi là di Bùi, nhưng tôi gọi là mẹ, Từ Uyển Ly, tôi cho cô biết, mặc kệ là cái gì, mặc kệ là ở đâu, mẹ cô chính là người thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác, cô cũng vậy!"

Chu Hải Đường lần này đã hiểu, nguyên nhân là trong công ty đồn, người mang thai con của Diệp tổng là tiểu tam, chính là em gái Tống Dư Kiều! Không cần hỏi, lời đồn kia chính là thật!

Từ Uyển Ly cuối cùng cũng thôi làm bộ mặt giả nhân giả nghĩa, nói: "'Tống Dư Kiều, chúng ta bây giờ hãy nhìn hiện tại, hiện tại chính là cô bị đuổi khỏi nhà họ Diệp, còn tôi ở lại nhà họ Diệp dưỡng thai. Cô không phải từ trước vẫn luôn so đo việc tôi được đối xử tốt sao, cô so với tôi xinh đẹp hơn, nhiều người theo đuổi hơn, hiện tại không phải tìm Diệp Trạch Nam cũng không giữ được sao?'"

Chu Hải Đường thật sự là không thể để một tiểu tam làm loạn như vậy được, không đợi Tống Dư Kiều mở miệng, liền bước đến cho Từ Uyển Ly một bạt tai: "'Tôi lớn như vậy rồi mà chưa bao giờ gặp một tiểu tam cuồng như vậy! Có thể coi là hiểu được trên đời này cái gì gọi là tiện nhân rồi...'"

Từ Uyển Ly kỳ thực không có cơ hội né tránh, thế nhưng cô cũng không có trốn, cố tình ăn đủ cái bạt tai này, bởi vì cô thấy bóng dáng Diệp Trạch Nam đang bước tới.

Tống Dư Kiều hiện tại vô cùng bình tĩnh, mà Diệp Trạch Nam so với Tống Dư Kiều càng bình tĩnh hơn, Chu Hải Đường lúc này thật giống với người cố ý làm loạn.

Tống Dư Kiều nhìn về phía Diệp Trạch Nam, mặt đã hoàn toàn không có chút biểu cảm.

Cô sẽ không lại giống như là một người cuồng loạn, cũng sẽ không làm bộ dạng đau lòng muốn chết, cô chỉ đứng lẳng lặng mà nhìn.

Từ Uyển Ly ôm mặt, rung rung muốn khóc, làm ra vào lúc này mới thấy Diệp Trạch Nam, liền lập tức nhào tới: "'Trạch Nam...'"

Thực sự là gọi đến phát tím.

Bởi vì thân phận Tống Dư Kiều từ xưa đến nay chưa từng công khai, coi như là hồi trước ở trong công ty quảng cáo có vài người biết lập tức liền được Đới Lâm Tập xử phạt những người gây chuyện thị phi kia, vì lẽ tin đó vẫn áp chế, không có lan ra, hiện tại đều xem như là một trò vui.

Chu Hải Đường nhìn thấy Diệp Trạch Nam không đẩy tiểu tam ra, hoàn toàn nổi giận, tại sao lại có người đàn ông không biết xấu hổ như thế! Cô cũng không quản, lúi Tống Dư Kiều ở phía sau, tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "'Hai người các người thật là xứng vô cùng, tiện nhân xứng tiện nam, thiên trường địa cửu! Dư Kiều, chúng ta đi!'"

Đi ra bên ngoài hít thở không khí mới mẻ một chút, Chu Hải Đường đột nhiên đông cứng lại.

Cô vừa nãy nghe thấy trưởng phòng nói cái gì?!

Tiện nhân xứng tiện nam?!

Trời ạ, cô đúng là không muốn làm nữa! Thật sự là kích động thấy ma quỷ luôn! Đây thực sự là muốn chết sớm ạ.

Tống Dư Kiều nhìn về mặt Chu Hải Đường bây giờ, biết cô đã hoàn toàn hoàn hồn: "'Căn bản là không cần phải cùng cô ta so đo đúng sai, trái lại là hạ thấp bản thân mình, tôi sớm đã nghĩ thông suốt. Khi thấy cô làm việc bên này, tôi sẽ cùng...'"

Chu Hải Đường cắt lời Tống Dư Kiều: "'Không có việc gì, không phải là bị đuổi sao, tôi sớm đã muốn đổi nghề, ngược lại tôi liền kí hợp đồng, ký liền một lúc hợp đồng ba năm đi.'"

Tống Dư Kiều không lên tiếng.

Ba năm, không chỉ là hợp đồng sắp đến kỳ, mà hôn nhân cũng sắp đến kỳ rồi.

Chương 51: Kén chọn, khó hầu hạ

Diệp Trạch Nam nắm chặt tay của Từ Uyển Ly đang tựa ở bên cạnh mình, kéo đến bên trong phòng riêng, lập tức đẩy ra: "Tránh ra! Sau này nếu để cho tôi nhìn thấy cô tìm cô ấy gây phiền phức, thì cô không thể tiếp tục sống ở thành phố này nữa đâu."

Từ Uyển Ly che bụng dưới: "Trạch Nam, anh làm sao có thể.....".

"Ai cho phép cô gọi thẳng tên tôi?" Diệp Trạch Nam âm thanh lạnh lùng, nghiêm nghị.

Từ Uyển Ly cắn răng, đổi giọng nói: "Anh rồ, em còn mang thai con trai của anh...."

"Ai cho cô kêu tôi là anh rồ? Cô với vợ của tôi thì có quan hệ thế nào? Tôi không biết vợ tôi lúc nào có một người em gái, cô ấy chỉ có chị gái với em trai, " Diệp Trạch Nam cười lạnh, "Từ Uyển Ly, cô cũng nói, cô mang thai con của tôi, vì lẽ đó mẹ tôi che chở cô, thế nhưng, mẹ của tôi chẳng qua là nghĩ đến là đứa bé trong bụng cô, mà cô lại muốn đặt chân vào cửa nhà họ Diệp, coi lại suy nghĩ của cô một chút đi."

Từ Uyển Ly sắc mặt trắng bệch.

"Rút lại tất cả lời nói, coi như không có đứa bé trong bụng cô, dù cho Tống Dư Kiều không thể sinh con, thì cũng không tới lượt cô!"

Nói xong, Diệp Trạch Nam rời đi, cửa phòng nghi sầm một tiếng rồi đóng lại.

Từ Uyển Ly khóc nên mắt có chút sưng đỏ, lúc này khóc, tuyệt đối không phải là diễn trò, cô là thật sự lo lắng.

Diệp Trạch Nam, chưa bao giờ thiếu phụ nữ sinh con cho anh ta, coi như là Tống Dư Kiều thật sự không thể sinh con, huống chi, Tống Dư Kiều không thể mang thai là giả, không biết lúc nào sẽ bị vạch trần.

Mà Bùi Ngọc Linh bây giờ đối với cô hỏi han ân cần, chỉ vì trong bụng của cô có cái thai này, một khi cái thai này không còn, cô cũng không còn cơ hội. Cửa phòng nghi nhẹ mở ra, Tống Khiết Nhu vừa nhìn Từ Uyển Ly ngồi trên đất khóc, đi nhanh lên tới đỡ cô dậy: "Ly ly mau đứng lên, trên đất rất lạnh, con ở đây ngồi trên mặt đất là không cần đứa bé nữa phải không?"

Tống Khiết Nhu đỡ tay Từ Uyển Ly đứng lên, cô ta liền nằm nhào vào bả vai của Tống Khiết Nhu khóc, "Cô, con cảm thấy con sắp không nắm được Diệp Trạch Nam rồi."

Tống Khiết Nhu trong lòng nghĩ, đàn ông đều không đáng tin, ai cũng không giữ được! Thế nhưng bà không nỡ tổn thương Từ Uyển Ly, liền nói: "Nhất định có thể giữ được, chờ Tống Dư Kiều cùng Diệp Trạch Nam ly hôn, con lại mang thai đứa nhỏ, ai cũng không phải là đối thủ của con."

Bất kỳ người phụ nữ nào cũng không phải đối thủ, chỉ có trái tim người đàn ông mới là sự cản trở cuối cùng.

Tống Khiết Nhu có thể nhìn ra được, Diệp Trạch Nam kỳ thực vẫn yêu Tống Dư Kiều, chỉ có điều trong lòng trước sau vẫn có một vướng mắc, mãi không giải được, vẫn đợi được giải thoát, thế thì tất cả đều rất chậm. Vì lẽ đó, bà nhất định phải tìm ra vướng mắc kia trước, để Diệp Trạch Nam cùng Tống Dư Kiều ly hôn, không có...nửa độ khả năng thay đổi!

Xem ra, bà phải đi tìm Tống Dư Kiều một lần rồi

.....

Tống Dư Kiều trở lại văn phòng, nghỉ ngơi một chút, chưa tới hai giờ liền đi công ty nhà họ Bùi.

Nguyên tắc của cô là tuyệt đối không thể tới trễ, không thể để cho người khác chờ, vì thế trên đường cô dành đủ thời gian để phòng có chuyện xảy ra, lúc đến Bùi thị, mới hai giờ 15.

Trên người mặc đồ màu lam nhạt của nhân viên Ngô Na vì thấy Tống Dư Kiều mở cửa phòng làm việc, nói: "Tổng giám đốc Bùi bảo cô ở đây chờ một lát, lát nữa anh ấy lập tức tới ngay."

Tống Dư Kiều gật đầu: "Được, cảm ơn."

Ngô Na do dự một chút, vẫn nói: "Tổng tiểu thư, Bùi tổng bởi vì ở thành phố S có một nhóm hàng có vấn đề, từ ba giờ sáng tới bây giờ vẫn không có chọn mắt, cô thông cảm một chút."

Tống Dư Kiều sùng sốt một chút, "Không ăn cái gì luôn sao?"

Ngô Na lắc đầu: "Bùi tổng rất xoi mói, anh ấy nói thức ăn bên ngoài không sạch sẽ."

Thực sự là tên nhóc Bùi Hạo Dục kia cũng như thế, kén chọn, khó hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cơm rang trứng

Tổng Dư Kiều đi vào văn phòng, nhìn thấy trên khay trà có một túi đựng đồ ăn, đĩa để ở một bên, thức ăn bên trong có lẽ là gạo, nằm rải rác ở trong túi. Văn phòng Bùi Tư Nhận bố trí theo phong cách phương Tây rất đơn giản, mang tới cảm giác lạnh lạnh, nằm tại tầng cao của tòa nhà. Thế nhưng, đặc biệt ở chỗ bên trong phòng làm việc của anh ta còn có một gian bếp nhỏ. Tổng Dư Kiều trầm ngâm một chút, đằng nào cũng phải chờ, làm một món ngon còn có thể nịnh bợ vị này để Đới Lâm Tập luôn giao cho những vị khách tốt. Nghĩ vậy, cô liền đi rửa tay, mở tủ lạnh nhìn qua một lượt thức ăn bên trong, nguyên liệu gồm cà tím và trứng gà, cô định làm cơm rang trứng, tuy rằng không phải sơn hào hải vị gì, quan trọng là Bùi Tư Nhận khen cô làm bếp sạch sẽ.

Chỉ trong mười phút, món cơm đã xong, đặt trong lò để giữ ấm. Tổng Dư Kiều từ trong phòng bếp đi ra, tới bên cửa sổ sát đất, nhìn dòng xe tấp nập qua lại phía dưới. Cửa phòng làm việc nhẹ nhàng mở ra, cô quay lại.

"Tổng giám đốc Bùi!"

Bùi Tư Nhận xem ra quả thực nhìn rất uể oải, anh ta xoa xoa thái dương, ánh mắt liếc qua Tổng Dư Kiều, ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức. Tổng Dư Kiều giải thích:

"Vừa nãy thư ký Ngô nói anh chưa ăn cơm, bên ngoài đồ ăn thức uống lại không được sạch, tôi liền mượn nhà bếp một lúc, làm một phần cơm rang trứng."

Ngô Na đứng đằng sau Bùi Tư Nhận yên lặng nắm chặt hai tay với nhau, cô nói thêm một câu như vậy, vẫn may là... May ư?

Bùi Tư Nhận hỏi Ngô Na: "Tôi còn bao lâu?"

Ngô Na liếc nhìn đồng hồ: "Anh còn 40 phút."

Bùi Tư Nhận không nói thêm gì. Vậy là đủ rồi. Bùi Tư Nhận thầm cảm ơn Tổng Dư Kiều.

Cô mang cơm rang trứng để trong bát sứ màu trắng ra, màu vàng của trứng kết hợp với màu đỏ của cà tím (không biết tại sao tẻ ghi cà tím có màu đỏ nữa), nhìn qua rất chi là ngon mắt. Tổng Dư Kiều thấy Bùi Tư Nhận chưa cầm đũa lên, vội nói: "Tôi không dám nói đĩa cơm có ngon hay không nhưng đảm bảo sạch sẽ tuyệt đối, tổng giám đốc yên tâm."

Bùi Tư Nhận "Ừ" một tiếng, nói: "Trên bàn tôi có một sấp tài liệu, phiền cô giúp tôi đi đóng dấu 20 tập." Tổng Dư Kiều sững sốt một chút. Những việc như vậy từ lúc nào đã đến phiên cô làm rồi? Có điều nếu Bùi Tư Nhận đã mở miệng, Tổng Dư Kiều đi tìm tập tài liệu ngay. "Là phân hợp đồng chi tiết với công ty Bông Tê Tê này ư?" "Ừ." Bùi Tư Nhận lạnh nhạt nói. Đợi Tổng Dư Kiều cầm sấp tài liệu đi ra ngoài, Bùi Tư Nhận từ từ lấy điện thoại đi động ra, quay ra chụp món "cao sơn mỹ vị" cơm rang trứng kia một tấm, còn có ý nhìn ngắm một hồi, thông thả nhả nhả vào đi động nhỏ của Bùi Hạo Dục, sau đó mới bắt đầu ăn.

Trong phòng làm việc, Bùi Tư Nhận đang ăn cơm, Tổng Dư Kiều đứng bên cửa sổ sát đất, trong tay cầm một tách cà phê, thông thả uống từng ngụm từng ngụm một. Đạo gần đây buổi tối cô ngủ rất ít, mỗi ngày đều uống hai tách cà phê. Bùi Tư Nhận nhìn thấy dáng vẻ vâng lời của Tổng Dư Kiều, trong lòng giống như có lông chim lướt qua, có chút ngứa ngáy.

"Dư Kiều."

"Vâng thưa tổng giám đốc?" Tổng Dư Kiều định thần lại.

"Cô và tôi không tính là cấp trên cấp dưới, không cần gọi tôi là tổng giám đốc nữa." Bùi Tư Nhận thông thả ngả người trên ghế salông.

"À" Tổng Dư Kiều hơi ngập ngừng "Vậy gọi là ngài Bùi? Hay ông Bùi?" Cô để ý thấy sắc mặt Bùi Tư Nhận đen lại, cảm thấy phải thay đổi không khí ngột ngạt bí bách này, thuận miệng nói: "Anh Bùi thì sao nhỉ? Ha ha, tôi đùa thôi."

Bùi Tư Nhận nghe thấy hai chữ "anh Bùi" mềm mại, cảm thấy miệng lưỡi hơi khô, nói lòng ca-ra-vat, đứng dậy: "Đi thôi."

Vừa mới từ tòa cao ốc của nhà họ Bùi đi ra, phóng viên đang chờ ở ngoài như ong vỡ tổ xông tới. Những phóng viên này đều canh ở ngoài tòa nhà từ sáng sớm, ai cũng muốn được trực tiếp phỏng vấn, mặc dù Bùi Tư Nhận không phải ngôi sao màn bạc nhưng tiếng tăm vang xa không thua gì Thiên

vuong Vincent.

"Tổng giám đốc Bùi, xin hỏi quan hệ giữa anh cùng tiểu thư họ Hoa có đúng vậy không?"

"Thiếu gia Bùi, bức ảnh hơi mờ, có người nói là đã qua chỉnh sửa, anh nghĩ sao về ý kiến này?"

"Anh và Tờ Mộng Lâm thực sự chỉ qua lại với tư cách người giám hộ thôi sao?"

Câu hỏi này xong lại một câu hỏi khác, tình cảnh nhất thời gần như mất kiểm soát, có rất nhiều người vây quanh bên trong ba tầng và ở ngoài ba tầng, nhưng số ít là phóng viên, còn lại đều là những thành phần hiếu kỳ. Cũng may Tổng Dư Kiều từng ứng phó với tình cảnh này, đứng vững, tiến lên một bước che trước Bùi Tư Nhận: "Tổng giám đốc Bùi hiện tại không nhận bất kỳ phỏng vấn nào, xin mọi người tránh ra." Nhóm người chen chúc đẩy mạnh Tổng Dư Kiều một cái, vì mang giày cao gót nên đi đứng lại càng khó, lúc bước xuống bị hụt một bậc. Bùi Tư Nhận rất nhanh ôm lấy eo cô, ánh mắt lạnh đi ba phần hướng về đám phóng viên, rất nhanh trong phạm vi hơn ba mét yên lặng cả ba giây đồng hồ. Bảo vệ bên cạnh nhanh chóng cản phóng viên lại, cuối cùng cũng lên được xe, may mắn coi như là bị kính sợ nhưng không gặp nguy hiểm gì.

Tổng Dư Kiều sửa sang lại mái tóc hơi rối, đối diện với Bùi Tư Nhận nói: "Thật cảm ơn... tổng giám đốc." Vẫn gọi là Bùi tổng, có lẽ là quen miệng rồi. Thú thật, Tổng Dư Kiều không hiểu tại sao ban nãy Bùi Tư Nhận lại hành động như vậy, biết rõ nếu khoảnh khắc ấy bị phát tán đi sẽ ảnh hưởng tới anh ta như thế nào, nhưng nó chắc chắn sẽ bị lan truyền. Chẳng lẽ là vì không muốn ảnh hưởng đến tình bạn giữa cô cùng cô bạn Hoa Tranh? Tổng Dư Kiều lắc đầu quyết liệt, định ninh bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đi theo tôi

Đến phía đông khu vực thi công của công trường, Ngô Na đi tìm người phụ trách công trình, đầu tiên là đi báo cáo cho Bùi Tư Nhận tình hình tiến độ.

Người phụ trách nói: "Mấy ngày trước có mấy hộ không chịu dời đi tới quá rối, có điều đã giải quyết."

Bùi Tư Nhận nói với Ngô Na: "Cô sắp xếp một chút, để Tổng Công Ty Trương Tiến đến đây biết tiến độ này, mỗi ngày đều phải báo cáo với tôi."

Ngô Na nói: "Vâng."

"Tôi bây giờ đi lên xem một chút" Bùi Tư Nhận quay sang người phụ trách nói, "Lấy hai cái nón an toàn lại đây."

Tổng Dư Kiều đang muốn đi theo Ngô Na cùng người tổng phụ trách đi tìm hiểu tình hình, Bùi Tư Nhận đem nón an toàn đội ở trên đầu cô.

"Đi theo tôi."

Nón an toàn hơi lớn, nên mũ che khuất một chút con mắt, liền kéo ra phía sau, đem dây thun thắt ở phía dưới cằm.

Công trình đang thi công nên khắp nơi đều truyền đến âm thanh rầm rầm ầm ầm, lúc đi qua giàn giáo, Bùi Tư Nhận đổi vị trí cho Tổng Dư Kiều, để cho cô đi bên ngoài, cánh tay đỡ lấy vai của cô.

Ở trong mắt Tổng Dư Kiều, động tác như thế quả thực quá mập mờ, nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt, liền nghiêng người muốn tránh thoát.

Bùi Tư Nhận bỗng nhiên kéo cánh tay của cô kéo về phía mình, phía sau một túi cát đất lớn đã trút xuống, trùng hợp chỗ Tổng dư Kiều mới vừa đứng.

Tổng Dư Kiều nâng nón an toàn che mắt lên, lúc mở ra hông đã ở bên tay của Bùi Tư Nhận, dường như bị truyền đến một cảm giác nóng: "Cảm ơn."

Bùi Tư Nhận như không có gì thu tay về: "Khách sáo."

Cách đó không xa, âm thanh chụp ảnh rắc rắc đã bị tiếng ầm ầm của khối bê tông lấn áp.

Một người vẽ mặt dữ tợn núp ở sau máy ảnh, nón an toàn đối với cái đầu to lớn của anh ta hơi nhỏ, đội ở trên đầu rất là buồn cười, trong lòng anh ta vui cười hơn hờ.

Quả thực không chỉ là suy đoán, đây đúng là ván đã đóng thành thuyền!

Người phụ nữ này quả nhiên không đơn giản đối với Bùi Tư Nhận!

Viên Bằng Phi lần này tự mình đi theo dõi, cuối cùng cũng thu hoạch không nhỏ, hiện tại cũng chỉ chờ tới thời điểm dùng đến thủ đoạn là đem hợp đồng ra quyết định.

.....

Bùi Hạo Dục buổi tối tan học, mới lấy điện thoại di động nhỏ của mình ra liếc nhìn, liền nhìn thấy có một tin nhắn của cha gửi tới.

A?

Đây là cái gì?

Cậu bé mở tin nhắn liền nhìn thấy một bát com rang trứng, con mắt đều trừng thẳng, đặc biệt ở phía dưới ghi chú hai chữ: Rất ngon!

Bùi Hạo Dục: "....."

Kiều Kiều dĩ nhiên gạt cậu đi tới làm com cho cha cậu!

Phía sau Mộ Tiểu Đông đi tới, nằm nhoài bên người Bùi Hạo Dục: "Cậu đang ở đây nhìn cái gì?"

Bùi Hạo Dục đứng đứng đem điện thoại di động nhỏ ném vào trong bọc sách rồi đóng lại: "Nhìn trộm việc riêng tư của người khác! Cậu còn nhỏ đúng là không hiểu chuyện!"

Mộ Tiểu Đông: "....."

Theo lẽ thường thì Lê Bắc đến trường học đón Bùi Hạo Dục, Bùi Hạo Dục lắc lắc eo mấp, bò lên trên chỗ ngồi phía sau xe, liền nói Lê Bắc: "Chú Lê! Con muốn ăn com rang!"

Lê Bắc trước đây cũng đưa Bùi Hạo Dục theo đi ăn com, bây giờ cậu ta thêm ăn, nên đưa cậu tới một quán com riêng tư, có thể là một quán ăn tương đối sạch sẽ.

Bùi Hạo Dục ngồi vào trên ghế liền bắt đầu lật một quyển menu thực đơn dày đặc, từ từ thứ nhất lật tới trang cuối cùng, đập đập chân ngắn, đem thực đơn nặng nề thả xuống: "Ồ nơi này có com rang không?!"

Nhân viên phục vụ nói: "Có, com rang trứng, com rang cá mực, com rang cà ri thịt bò, com rang cà ri thịt gà, anh bạn nhỏ cậu muốn loại nào?"

Bùi Hạo Dục: "....."

Hớ ra có nhiều com rang như vậy a!

"Cho cháu mỗi loại đều một phần!"

Lê Bắc: "Con có thể ăn hết sao?"

Bùi Hạo Dục trừng mắt: "Chú không tin con có thể ăn được, ăn không hết con đóng gói."

Lê Bắc: "..... Được rồi."

Đội được bốn phần màu sắc không giống nhau, khẩu vị com rang khác nhau đặt song song trước mặt Bùi Hạo Dục, cậu ta lấy điện thoại di động của mình ra, mỗi một phần com rang đều chụp một tấm hình, sau đó gửi tin nhắn cho cha mình, điện thoại di động đặt lên bàn, chờ cha gửi tin trả lời.

Nếu mình không thể thắng về chất lượng, vậy thì về số lượng phải thắng! Hừ hừ, ngược lại là cậu ta thắng.

Qua hai phút, điện thoại di động nhỏ của Bùi Hạo Dục không có vang, mà điện thoại di động Lê Bắc vang lên.

Lê Bắc bắt máy, là điện thoại đến từ ông chủ của mình.

Bùi Hạo Dục mở to đôi con mắt đen như mực xoay tròn chuyển, nhìn chăm chăm Lê Bắc nhận điện thoại, vênh tai lên nghe Lê Bắc "Ừ, a, được, tôi hiểu" những từ này hoàn toàn nghe không biết được đối phương đang nói cái gì, trong miệng ăn một miếng com rang trứng.

Lê Bắc cúp điện thoại, cười cợt Bùi Hạo Dục: "Ba ba con vừa gọi điện thoại cho chú."

Bùi Hạo Dục uốn éo cái miệng, cong miệng ăn một miếng com rang: "Ừ, nói cái gì?"

Lê Bắc nói tiếp: "Con đã ăn no, buổi tối cùng Tổng tiểu thư đi nhà thượng ăn hải sản tươi sẽ không cho con đi, để chú đưa con đến nhà họ Bùi....."

Bùi Hạo Dục ăn com rang tất cả đều phun ra ngoài.

Dĩ nhiên lại muốn đi thế giới riêng của hai người, đem cậu tới chỗ bà nội! Không được! Cậu lập tức nhảy lên trên ghế, nói: "Những com rang này đều đóng gói! Con muốn đi ăn hải sản tươi!"

Chương 54: Ăn hải sản tươi

Kỳ thực, thứ hải sản tươi này rất đắt, quan trọng là ăn không đủ no.

Tổng dư Kiều cho rằng Bùi Tư Nhận lái xe là muốn ăn hải sản tươi ở quán Đại Lâu ở gần đây, thế nhưng đợi được xe chạy êm dịu đã đi tới tam hoàn, hướng phía đông đi lên đường cao tốc, cô không khỏi nghi ngờ, hỏi một câu: "Đây là muốn đi chỗ nào?"

Bùi Tư Nhận một tay đỡ bánh lái, vô lăng, liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, nói: "Cảng X."

Từ thành phố C qua cảng X có ba, bốn trăm km, chỉ có điều vừa đến vùng biển, Bùi Tư Nhận nhận được tin tức, vào lúc này vừa nhận hàng hóa vận chuyển thuyền suốt đêm chờ tới đây, tất cả đều nhảy nhót tung bừng, muốn ăn hải sản tươi, chính là mùi vị đồ tươi sống.

Bùi Hạo Dục đã ngủ gật ở phía sau chỗ ngồi, Tổng Dư Kiều im lặng không lên tiếng mà đem một cái chăn đắp ở trên người cậu bé.

Nói thật, lúc Bùi Tư Nhận mời cô ăn hải sản tươi, cô không có nhận lời.

Về công về tư, bữa cơm này cô đều không nên ăn.

Bùi Tư Nhận nói: "Đây là tôi cảm ơn cô hai ngày trước giúp tôi chăm sóc Bùi Hạo Dục, nếu như cô không cảm kích, là tôi vẫn thiếu ân tình đối với cô sao?"

Để Bùi công tử nợ ân tình, rất nhiều người cầu còn không được.

Thế nhưng Tổng Dư Kiều nếu nhận định đây là một quả bom nguy hiểm, sẽ không cảm thấy là một chuyện tốt, ước gì mau mau thanh toán rồi xong.

Cô luôn luôn đến đâu thì hay đến đó, thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, nếu đã lên thuyền, dĩ nhiên là phải mua vé tàu rồi.

Chờ đến nơi, sắc trời đã tối xuống, ở bến tàu một chiếc du thuyền rất lớn ngừng, nghề hồng trên khoang tàu sáng lên, sóng lớn trên mặt biển hiện ra đường viền mờ mờ.

Bùi Hạo Dục đã ngủ thiếp đi, Bùi Tư Nhận gọi cậu xuống xe, cậu rất không tình nguyện mà dịch cái mông, từ trên xe nhảy xuống, mí mắt sụp xuống, tinh thần không ăn thua đáng đáp, miễn cưỡng theo ở phía sau, thỉnh thoảng xoa xoa một hồi con mắt, phía trước một cái tay kéo quần áo Tổng Dư Kiều.

Vào giờ phút này, chỗ ngồi phòng khách trên du thuyền không còn chỗ.

Theo cầu thang máy đi lên tới đỉnh khoang boong tàu, một người mặc áo sơ mi trắng đen cùng người phục vụ đi tới, hướng về Bùi Tư Nhận hơi khom người chào: "Lão đại đêm nay có việc xã giao, để cho tôi tới chiều đãi ngài, mời tới bên này."

Đối với hải sản tươi, Tổng Dư Kiều vốn không thích, đơn giản là không có ghế ngồi, có thể dựa vào lan can, xem lúc này mặt trời nhô lên, biển được nhuộm màu nắng, từ chân trời, từng ánh nắng kéo đến tỏa ra khắp bầu trời, chiếu xuống mặt biển yên tĩnh. (Chỗ này có vẻ sai sai ____)

Người phục vụ bưng lên hải sản tươi rất nhiều loại, tôm hùm, bào ngư, hải con cùng các loại loại cá, Tổng Dư Kiều không uống rượu, có điều có thêm một nhiệm vụ, chính là lột tôm cho Bùi Hạo Dục, tôm bóc vỏ tron bóng, chấm lên nước tương, đặc biệt ngon.

Bùi Hạo Dục trong miệng chất đầy tôm, còn liên tiếp nói muốn thêm, mắt to hướng tới cha, dùng ánh mắt nói cha xem một chút, Kiều Kiều lột tôm cho con ăn, cha sẽ không có, ha ha ha.

Bùi Tư Nhận cũng không có nhân rồi, anh ta dùng công cụ đập bể vỏ cua, đem thịt cua bên trong chấm lên mù-tạc, lại xối lên trên một ít nước chanh, đặt ở trước mặt Tổng Dư Kiều: "Như vậy hương vị sẽ ngon hơn."

"Cảm ơn."

Có điều sau đó, Bùi Hạo Dục ăn đủ rồi, chạy tới chạy lui ngay ở trên boong thuyền, đưa đầu ra từ mép nhỏ lan can trên thuyền, hướng về phía dưới gọi: "Chú Cố!"

Cố Thanh thành dọc theo cầu thang máy đi lên, "Ăn xong rồi sao?"

Bùi Hạo Dục gật đầu: "Ăn xong."

Cố Thanh thành đi tới, Tổng Dư Kiều gật đầu với anh, cô cũng nghe Bùi Tư Nhận nhắc qua, nói ông chủ cái du thuyền này chính là Cố Thanh thành.

"Lý mộ ở dưới lầu, có cần cùng ăn hay không?" Cố Thanh thành sau khi ngồi xuống cầm một điều thuốc.

Lý mộ.....

Bùi Hạo Dục vừa nghe thấy cái tên này liền kinh ngạc: "Cái thằng nhóc con Tây Tây kia sẽ không tới chứ?"

Lần trước lúc tắm ở trung tâm, đứa bé trai kia găm cổ của cậu ta đau đớn thê thảm còn sờ sờ ở trước mắt.

Cố Thanh thành nở nụ cười: "Tây Tây chưa có tới."

Bùi Hạo Dục thở phào nhẹ nhõm, vỗ về ngực nhỏ của mình.

Tổng Dư Kiều nhận ra được Cố Thanh thành tìm Bùi Tư Nhận là có chuyện muốn nói, liền đứng dậy, lời Bùi Hạo Dục đi: "Chúng ta đi phía dưới xem."

Chờ Tổng Dư Kiều đi xa Bùi Hạo Dục, Cố Thanh thành nói: "Con trai của cậu xem ra rất yêu thích cô ấy."

Bùi Tư Nhận giống Cố Thanh thành cũng bật lửa châm một điều thuốc, đẩy mâm thức ăn trước mặt một cái lên phía trước, khuỷu tay đặt ở bên cạnh bàn, "Đồ đâu?"

Cố Thanh thành lấy ra một bao phong thư xi măng ra: "Tổng cộng là hai phần báo cáo, một phần là so với tóc, một phần là so với máu."

Bùi Tư Nhận nhú mày.

Cố Thanh thành nói: "Tổng Dư Kiều có từng lưu lại mẫu máu ở trong bệnh viện, tôi liền để đem ra dùng."

Bùi Tư Nhận rút ra một tờ giấy rồi chà xát một hồi trong lòng bàn tay, mới mở bao phong thư xi măng ra, rút ra bên trong hai tấm kiểm nghiệm báo cáo rồi nhìn lướt qua, lại gấp lại vào.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Con tin hay không tin?

Sau khi ăn uống no đủ, từ cảng X trở về thành phố C, bởi vì Bùi Tư Nhận uống rượu, vì lẽ đó mà Tổng Dư Kiều lái xe.

Bùi Hạo Dục có thể vừa nãy trên đường tới ngủ no rồi, bây giờ đi trên đường về đặc biệt hưng phấn, một mực tràn đầy phấn khởi sát bên Tổng Dư Kiều nói tới Mộ Tiểu Đông ở trên lớp ngốc thế nào.

Tổng Dư Kiều vô cùng kiên trì, "Mộ Tiểu Đông là bạn tốt của con sao?"

Bùi Hạo Dục nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Coi như thế đi, ngày mai đi tới đón con đi, con giới thiệu Mộ Tiểu Đông cho đi biết!"

Kỳ thực, cậu muốn nói là, đưa đi giới thiệu cho Mộ Tiểu Đông biết!

Tổng Dư Kiều không đành lòng từ chối cậu bé, nói: "Được."

Bùi Hạo Dục còn muốn lôi kéo Tổng Dư Kiều nói cái gì, bị Bùi Tư Nhận lôi cổ áo ngồi xuống, dùng ánh mắt nhắc nhở: "Ngồi im, không được nói chuyện."

Tổng Dư Kiều trước tiên đưa hai cha con này đến hoa uyển, Bùi Tư Nhận đi tới ôm Bùi Hạo Dục bỏ Tổng Dư Kiều lại trên xe, sau đó cúi người nói: "Xe cô lái đi."

Tổng Dư Kiều mau mau từ chối: "Không cần, tôi bắt xe."

"Một mình cô bắt xe không an toàn, " Bùi Tư Nhận nở nụ cười, "Không cần sốt sắng, xe này cũng không phải cho cô."

Bùi Hạo Dục nhón chân, mũi chân nằm úp sấp cửa sổ của xe: "Kiều Kiều, đi lái đi đi, cha con còn vài chiếc xe đây."

Hai cha con nhìn xe lái đi, đối diện nhìn nhau một chút, người trước đi trước, người sau bước chân ngấn hự hự theo sát, phong thái tự tin nói: "Cha, cha không sánh bằng con."

Lúc chờ thang máy, Bùi Tư Nhận ôm lấy cánh tay, mắt nhìn về tự đắc của Bùi Hạo Dục: "Kiều Kiều, buổi tối ngày mai tuyệt đối sẽ không đi đón con,

con tin hay không tin?"

Bùi Hạo Dục lắc lắc đầu nhỏ như là trống lắc như thế: "Không tin, Kiều Kiều đã đồng ý."

Bùi Tư Nhận đứng ở thang máy, ánh ánh mắt rơi trên con số màu đỏ, không nói gì.

Cô lúc đó còn đã đồng ý phải gả cho anh đấy, có điều chưa kịp đảo mắt thì đã kết hôn cùng cháu ngoại anh rồi, chuyện này tính thế nào.

.....

Tống Dư Kiều lái xe trở lại nhà trọ kim thủy, nhìn thấy xa xa ở dưới lầu thấp thoáng một bóng người, cô lúc đầu không có chú ý, rồi lái xe đi, lúc này đi qua trong nháy mắt mới trợn to hai mắt.

Người phụ nữ này là Tống Khiết Nhu!

Tống Khiết Nhu chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Tống Dư Kiều từ bên trong một chiếc xe màu đen Cayenne đi ra, cũng là giật mình há to miệng, miệng giống như quả trứng gà rồi.

Đây chính là Tống Dư Kiều bị nhà họ Diệp đuổi ra khỏi cửa? ! Không có tiền không quyền không tình yêu? Có thể lái nổi xe sang này? ! Chẳng lẽ là Tống Dư lại cho Tống Dư Kiều tiền?

Đang nghĩ như vậy, Tống Dư Kiều chạy tới trước mặt Tống Khiết Nhu.

Tống Khiết Nhu là cô ruột Tống Dư Kiều, thế nhưng, từ khi cô ba năm trước gả vào nhà họ Diệp, quan hệ bị rạn nứt với nhà họ Tống, xem như là ba năm không có thấy.

Mặc dù trong trí nhớ Tống Dư Kiều, người cô này cũng không thích cô, thế nhưng cô vẫn là khách sáo kêu một tiếng: "Cô, đi vào ngồi một chút đi."

"Đây là nhà con?" Vào phòng, Tống Khiết Nhu hỏi.

Tống Dư Kiều từ trong phòng bếp bưng tới hai chén nước mật ong, đặt ở trên khay trà: "Không phải, là nhà con thuê."

Tống Khiết Nhu nhìn trang trí trong phòng này, cũng không đặc biệt như có tiền, bình thường đơn giản, nếu đã lưu lạc ở ngôi nhà như này, như thế nào lại đi xe sang đây? Lại nhìn sắc mặt Tống Dư Kiều, trên mặt trắng nõn hiện tại mang chút đỏ ửng, làm sao cũng không giống bộ dạng bị ghét bỏ, đúng thật là kỳ quái rồi.

Cô ta cười cợt, cầm nước mật ong trên bàn lên uống một hớp, mới chậm rãi mở miệng: "Cô nghe nói Lily tới tìm con?"

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tâm rất loạn, rất loạn

Tống Dư Kiều không có ngẩng mặt, gật gật đầu.

Nói đến cô, người cô này cũng thật sự là kỳ quái, bày đặt cô ta với cháu gái ruột lại không yêu thích, một mực là yêu thích con ghê Từ Uyển Ly của mẹ kế.

Tống Khiết Nhu nói: "Con cùng Trạch Nam kết hôn ba năm nay, tình hình cô cũng nghe nói, con nói xem tính không yêu hôn nhân không thể hạnh phúc sao?"

Tống Dư Kiều ngẩng đầu lên: "Làm sao cô biết là không tính không yêu?"

Tống Khiết Nhu cũng trợn to hai mắt: "Con không biết sao? Chỉ cần là biết con kết hôn với nhà họ Diệp, liền đều biết, mấy ngày trước con còn nghe nói, nói là nhà họ Diệp chuẩn bị làm cái tiệc rượu, chính là làm cho người thừa kế tương lai nhà họ Diệp."

"Cô à, cô hơn nửa đêm đến chỗ tôi, chỉ là muốn nói cho tôi biết sự kiện này sao?" Tống Dư Kiều lạnh lùng nhìn cô mình, nhưng cảm thấy trong lòng một

phần lạnh lẽo.

Tổng Khiết Nhu thờ dài một hơi, "Đương nhiên không phải, cô tới chỗ này là vì cha con, cha con bị suy thận, cần làm giải phẫu đổi thận....."

"Cái gì?!" Tổng Dư Kiều giật mình tròn to hai mắt.

"Không có chuyện gì, hiện tại đã ở trong bệnh viện, bệnh tình ổn định, người trong nhà cũng đã từng làm kiểm tra, cũng không được, không thể làm gì khác hơn là chờ thận thích hợp rồi." Tổng Khiết Nhu nói, "Cô đây là gat cha con mới tới được, chuyện này anh ấy không biết, anh ấy biết lúc trước đối xử với con cùng mẹ con cũng không tốt, đã làm nát mặt già nua rồi....."

Tổng Dư Kiều trong lúc nhất thời có chút mơ hồ, trong lòng thật giống như một con thuyền, đang phiêu đảng trên đại dương mênh mông, không có quy luật.

Cô hận cha cô, ngoại tình bên ngoài quá trớn, lúc đó cô hận không thể giết chết ông, thế nhưng hiện tại, nghe được từ miệng Tổng Khiết Nhu nói tin tức này, đáy lòng cô hơi mênh mông, không biết nên làm như thế nào.

"Ồi....."

Tổng Khiết Nhu bỗng nhiên từ trên ghế sa lông lăn lông lốc xuống, mí mắt hướng lên trên, một tay ôm ngực: "Thuốc, thuốc....."

Tổng Dư Kiều biết, nhà họ Tổng đều có tính di truyền tâm luật không đồng đều, trên người bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị thuốc cứu sống nhanh, liền đề ngửa tình huống như thế phát sinh, cô vội vội vàng vàng liền tìm trong túi xách của Tổng Khiết Nhu, đồ vật bên trong đều đồ ra, cũng không có, cô vội vàng hướng về phòng ngủ chạy đi, lấy thuốc nhanh từ bên trong thùng cấp cứu.

Chờ Tổng Dư Kiều xoay mặt một cái, Tổng Khiết Nhu vẫn rên rĩ, ánh mắt đã khôi phục lại sự trong sáng, từ trong túi tiền lấy ra một máy quay phim nhỏ như lỗ kim, cố định một hồi ở dưới bàn trà.

Tổng Dư Kiều cho Tổng Khiết Nhu uống thuốc, nghỉ ngơi một lúc nàng mới đứng dậy rời đi.

Lúc gần đi, Tổng Khiết Nhu nói: "Cô cũng có hai ba năm không trở lại nhìn cha cô, coi như là con không đi làm kiểm tra thận, cũng nên trở lại thăm, dù sao ông ấy cũng là cha ruột người sinh ra con, nuôi con!"

Tổng Khiết Nhu cũng không tin, nói đến phần trên, Tổng Dư Kiều có thể không trở lại nhìn một chút.

Coi như là Tổng Dư Kiều không có một tia cảm tình đối với nhà họ Tổng, ngược lại máy quay phim đã an bài, vì Lily, bà ta nhất định phải nắm lấy nhược điểm của Tổng Dư Kiều, tàn nhẫn mà đá cô văng ra khỏi Diệp Trạch Nam.

Chỉ có lần trước ở khách sạn những bức ảnh mơ hồ kia căn bản không đủ, cô tuyệt đối phải bắt được một tình cảnh để Diệp Trạch Nam mất thấy là thật, coi như là không có, cũng phải chế tạo ra!

.....

Ngày hôm sau đi làm, Tổng Dư Kiều tinh thần có chút không tốt, buổi sáng họp lúc đó chỉ ghi chép, cũng chỉ là những con số liệu, dữ liệu liền nhớ lộn vài cái, Đới Lâm Tạp gọi cô vào văn phòng, không khách sáo một chút nào liền phê bình một phen.

"Dư Kiều, tôi biết cô là Tôn Đại Phật, tòa miếu nhỏ này không phải cho cô, thế nhưng nếu ở đây làm một ngày, thì phải làm một ngày thật tốt, dù cho đúng là một ngày làm hòa thượng ở đây, cô cũng phải làm cho thật tốt!"

Đới Lâm Tạp mặc dù bình thường nói chuyện có hơi chanh chua một chút, thế nhưng cũng có một chút gọi là đúng, chưa bao giờ nịnh nọt hay nịnh bợ, làm việc rất có phong cách của chính mình.

Tổng Dư Kiều nói: "Rõ ả."

Đới Lâm Tạp nâng mắt kính lên nói: "Cô gọi cho người phụ trách của nhà họ Bùi, báo tình hình tiến độ của công trình."

Người phụ trách?

Tổng Dư Kiều dường như sụp đổ, cô vẫn liên lạc với Bùi Tư Nhận, sao lại có cái gọi là người phụ trách của Bùi Thị?

Cô hỏi: "Có thể cho tôi lại số điện thoại của người phụ trách hay không, số điện thoại tôi lưu đã xóa rồi."

"Làm sao lại không cẩn thận như vậy, " Đới Lâm Tạp từ tấm kính dày phía dưới rút ra một tấm danh thiếp, "Cô nhớ một chút đi."

Tổng Dư Kiều nhìn trên danh thiếp viết "Quảng cáo mới quản lý Mai", trong lòng thỉnh thoảng đột nhiên nhảy lên, nói như vậy, cô nên cùng người này liên hệ, thế nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Con trai của anh gọi điện thoại cho tôi

Sắp tới buổi trưa, Tống Dư Kiều nhận được từ Chu Hải Đường một cái bao: "Đã đến hai ngày rồi tại sao cô không đi lấy, cô mua món đồ gì?"

Tống Dư Kiều ngơ vờ: "Tôi không có mua gì cả mà."

Mở ra nhìn, thì ra là một cái váy, cô không có phản ứng gì, Chu Hải Đường đã kêu lên sợ hãi: "Dư Kiều cô thật là có tiền a! Đây là hàng mới nhất, phải 10 ngàn hai một cái!"

Tống Dư Kiều: "..... Chắc là đã gửi nhầm rồi."

Thế nhưng, Tống Dư Kiều gọi điện cho cửa hàng xác nhận liền nói không có sai sót, nhìn bộ này có giá trị không nhỏ cũng thật là hao tổn tâm trí, nhân viên cửa hàng nói: "Số điện thoại đã lưu là một vị tên Bùi tiên sinh."

Bùi..... Tiên sinh.

Tống Dư Kiều biết Bùi tiên sinh, chỉ có một vị, Bùi Tư Nhận.

.....

Mãi cho đến buổi chiều, Tống Dư Kiều vẫn là không yên lòng, liền gọi điện thoại cho Tống quản gia, hỏi dò cha Tống Dực tình hình như thế nào.

Lão quản gia trước đó đã được Tống Khiết Nhu dặn dò, dĩ nhiên là dựa theo mấy câu nói của Tống Khiết Nhu.

Tống Dư Kiều cúp điện thoại ngay ở trước một tấm phiếu ở Cao Sắt, sau đó đến văn phòng Đới Lâm Táp xin nghỉ một ngày.

Đới Lâm Táp hỏi: "Rất gấp sao?"

Tống Dư Kiều gật đầu: "Là nhà tôi có việc gấp."

.....

Cao Sắt là sáu giờ rưỡi, đúng lúc là giờ cao điểm, cô đứng ở đường vẫy tay phải gần nửa giờ, cũng không có được một chiếc taxi.

Liếc nhìn thấy thời gian tới rồi, trước mặt cô bỗng nhiên dừng lại một chiếc xe riêng màu đen, chính là chiếc Cayenne cô đã trả lại hồi sáng sớm cho Bùi Tư Nhận.

Cửa sổ xe hạ xuống, Lê Bắc cười nói: "Tổng tiểu thư, muốn đi đâu hả?"

"Trạm Cao Sắt."

Lê Bắc nói: "Lên xe đi, tôi tiện đường đưa cô đi."

"Được."

Bởi vì thật sự bất không được xe, bằng không Tống Dư Kiều cũng sẽ không ở trên xe trợ lý Bùi Tư Nhận, hơn nữa càng khiến người ta không thể nói gì chính là, ghế đằng sau..... chính là Bùi Tư Nhận vẫn đang ngồi.

Hối hận phát điên, không hiểu vì sao cô lại cho rằng trong xe chỉ có Lê Bắc.

Tống Dư Kiều vô cùng khách sáo kêu một tiếng: "Bùi tổng, phiền toái."

Bùi Tư Nhận đeo mắt kính, thấy không rõ lắm con mắt và vẻ mặt, nhưng ngoắc ngoắc môi: "Không phiền, tôi cũng muốn đi trạm Cao Sắt."

Lê Bắc ở trong lòng kêu rên ông chủ, chúng ta rõ ràng là muốn đi sân bay?

.....

Lúc Bùi Tư Nhận cùng Tống Dư Kiều cùng đứng ở cửa soát vé, Tống Dư Kiều mới biết, không chỉ là tiện đường đi trạm Cao Sắt, hơn nữa còn muốn đi, chính là đi thành phố S.

Hai người một trước một sau cộng thêm người đằng trước kỳ đà cản mũi Lê Bắc, kiểm phiếu rồi vào sau đó, phía sau cách đó không xa xuất hiện ba cái

bóng người —— Viên Bằng Phi cùng hai người thuộc hạ.

Thuộc hạ A nói: "Xem về mặt ba Búi, rõ ràng là không ăn được trong miệng a."

Viên Bằng Phi một cái tát đập tới: "Nếu như ăn vào thì còn cần chúng làm gì?! Ngớ ngẩn! Nửa tháng này không phải là đã nhìn chăm chú."

Thuộc hạ B lấy lòng đưa thông tin trong điện thoại di động cho Viên Bằng Phi xem qua: "Giám đốc, người xem lịch trình của Búi Tư Nhận ở thành phố S."

Viên Bằng Phi liếc mắt nhìn: "Phí lời, xem lịch trình làm gì, các người đều thật là ngớ ngẩn! Buổi tối hai ngày tới! Điều tra xem anh ta ở cái khách sạn nào!"

.....

Trên xe, tựa hồ là đến thành phố S, trong lòng Tống Dư Kiều thì càng thấp thòm bất an, đây là một loại cảm giác thế nào đây? Gần hương tình e sợ sao? Tống Dư Kiều phủ nhận thứ tình cảm này.

Cô đối với người cha Tống Dư này, từ khi ông và mẹ cô ly hôn, đến ông ta cũng mãnh liệt ngăn cản cô gả cho Diệp Trạch Nam mà trở nên gay gắt.

Cô còn nhớ, ba năm trước, cô một lòng phải gả cho Diệp Trạch Nam, Tống Dư cho cô một bạt tay: "Con bây giờ! Con cùng Diệp gia kết hôn sẽ không hạnh phúc!"

Tống Dư là một người cha coi như thế nào cũng không hợp, không có một chút xú gì gọi là tình thân, nhưng vẫn có một chút nói đúng, cô cùng Diệp Trạch Nam hôn nhân cũng sẽ không lâu dài.

Một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ sự trầm tư của Tống Dư Kiều, cô lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, là điện Búi Hạo Dục gọi.

Búi Tư Nhận ngồi bên cạnh đang cầm iPad liếc mắt nhìn, nói: "Con trai của anh gọi điện thoại cho tôi."

Búi Tư Nhận khoe miệng cong lên nói "Cô tiếp là được rồi, gọi cho cô cũng không phải gọi cho tôi."

Ngồi nghiêng phía trước cLê Bắc nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng vô cùng cầu kinh có muốn ân ái hay không? Rõ ràng như thế a, tình cảnh thế này đã thấy nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cha, chúng ta hợp tác đi!

Tống Dư Kiều vừa nhận điện thoại, bên kia lập tức truyền đến tiếng gào của Búi Hạo Dục: "Kiều Kiều, đi lừa con! Di là một phụ nữ không biết giữ lời! Con không muốn chơi với di nữa!"

"Ồi chào, ai ôi..."

Tống Dư Kiều chưa nói câu nào, bên kia đã đập máy.

Nhắc cô mới giật mình, ngày hôm qua trên đường trở về sau bữa hải sản tươi, Búi Hạo Dục đúng là nói muốn cô ngày hôm nay đón đi học, nó muốn thiệu bạn tốt Mộ Tiểu Đông của mình với Tống Dư Kiều.

Lần này, phiền toái rồi đây!

Cô biết rõ việc người lớn không giữ lời hứa sẽ ảnh hưởng thế nào tới trẻ con, chắc chắn sẽ là một tấm gương xấu, trẻ con trong lòng đặc biệt ghi nhớ.

Tống Dư Kiều vội vàng gọi lại cho Búi Hạo Dục, liền một lúc ba cuộc, lần nào máy cũng bận, hiểu ngay rằng đứa nhỏ kia đã đem số điện thoại di động của cô cho vào danh sách đen rồi.

Lúc này, tiếng Búi Tư Nhận không nhanh không chậm truyền đến: "Không thể thất hứa với trẻ nhỏ, nhất là người lớn, chúng sẽ nhớ rất rõ."

Má Tống Dư Kiều nóng lên, muốn mở miệng biện minh, nhưng khổ nỗi anh ta nói đúng quá, không tìm được lý do gì, đành trừng mắt dọa Búi Tư Nhận một lát, trong lòng thầm day nghiến, đây là con anh, tôi đã mở lòng giúp đưa đón lại còn ý kiến.

Thế nhưng không rõ tại làm sao, cô cứ cảm thấy cắn dứ không yên, cứ nghĩ có lẽ phải xin lỗi thằng bé vì sự việc này.

"Tổng giám đốc Búi, ngài có thể cho tôi nói chuyện với Búi Hạo Dục một chút không?"

"Sao cơ?"

"Cho tôi gọi nhờ điện thoại nói chuyện với nó một chút, hình như số của tôi bị lưu vào danh sách đen rồi."

Bùi Tur Nhận giống như suy tư: "Được."

Lê Bắc lúng túng nghiêng đầu, đây thực sự là sợ muốn chết, Tổng tiểu thư bị ông chủ bắt bẻ gặt gao, mỗi nước đi đều nắm trong bàn tay, thật chẳng khác nào từng bước từng bước hóa giải, cuối cùng lại vào bụng sỏi, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ, may là anh ta cùng phe với ông chủ.

Bùi Tur Nhận liếc Lê Bắc một cái, Lê Bắc yên lặng đứng dậy: "Tôi đi xuống dưới rửa tay."

Ngay sau đó, Bùi Tur Nhận bấm số điện thoại của cậu ta, không chờ bên kia lên tiếng, ngay lập tức nói: "Con để di Kiều nói chuyện một lát, không nên tức giận, hôm nay đi phải đi theo cha nên mới sơ ý quên đón con."

Lời này đối với Bùi Hạo Dục không khác gì thêm dầu vào lửa, nói nhanh mấy câu, lập tức cúp máy.

Bùi Tur Nhận nghe bên tai mấy tiếng "Tút tut tut" khó chịu, tiếp tục không nhanh không chậm nói: "Tốt lắm, con không muốn gây sự, cha sẽ giúp con chăm sóc cô Kiều thật tốt!"

Tổng Dư Kiều nghe bốn chữ "chăm sóc cô Kiều", xác định là do Bùi Hạo Dục nói ra, chờ Bùi Tur Nhận tắt điện thoại, nói một câu: "Cảm ơn."

Tổng Dư Kiều cảm điện thoại lướt web, Bùi Tur Nhận cảm lấy tai nghe cắm vào, một bên mình đeo một bên đưa cô, Dư Kiều lúc đầu còn ngại, lúc sau cũng đeo vào, cảm giác như mình từng trải qua tình huống này rồi, cũng có cảm giác ảm áp.

Ngay lúc xuống xe, Bùi Tur Nhận nhận được một tin nhắn đến của con trai: "Cha, chúng ta hợp tác đi!"

Khoé miệng Bùi Tur Nhận vẽ thành một đường cong hờ.

.....

Kỳ thực Bùi Hạo Dục lúc gửi đi tin nhắn này, thực sự chưa thật lòng, vẫn còn chút giận dữ. Cô Kiều cùng cha đi hưởng tuần trăng mật, đem nó để qua sau đầu quên không còn một mống, nếu như không phải cậu ta gọi điện thoại, chỉ e cô vẫn sẽ không nghĩ đến cậu ta.

Cậu ta cong móng lên, đầu chạm chán, hai tay nắm thành hai quả đấm nhỏ đánh xuống giường hai cái, trẻ con quả thực không đấu lại được người lớn, haiz, chấp nhận đi.

Có điều, cậu ta phụng phịu lăn lộn trên giường một lúc, bỗng nhiên phát hiện, nếu như cậu ta đấu không lại cha cậu ta, vậy cha cậu ta khẳng định cũng đấu không lại ông nội!

Bùi Hạo Dục nghĩ tới nghĩ lui, lập tức từ trên giường lăn xuống, vội đến giày cũng không xỏ, bạch bạch bạch chạy ngay ra ngoài, "Bà nội bà nội! Ông nội đã về chưa ạ?"

Bà Bùi đang ở dưới tầng học đánh Thái Cực theo TV, người mặc đồng phục của Thái Cực ghi Tiên Phong Đạo Cốt. Hạo Dục trong lòng nghĩ bà mình vẫn chưa hợp với loại vận động dành cho người già, bà ở tuổi này vẫn có thể luyện yoga được.

Thấy cháu đích tôn từ trên tầng chạy sầm sập xuống, bà cuống lên: "Chậm một chút cháu tôi ơi, ngã là chết đấy!"

Bùi Hạo Dục hỏi: "Ông đâu ạ?"

Bà Bùi nói: "Ông cháu đang ở Nghiễm Châu, ngày mai mới trở về."

Bùi Hạo Dục bĩu môi, coi bộ rất không hài lòng, nhanh như bóng ma thoát cái chạy lên phòng.

Bà Bùi gọi lại: "Chuyện gì vậy, nói cho bà nghe một chút."

Bùi Hạo Dục đã không thấy người đâu, chỉ thấy tiếng: "Nói với bà không có tác dụng gì cả."

Bà nội Bùi trợn mắt, trong đầu nảy dựng lên: "Bà cháu mà không có ích ư?! Xem thử ông lão kia có bằng gốc nào của bà không

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Trợ lý tạm thời

Đến S thị đã là hơn chín giờ tối, Bùi Tư Nhận nhờ Lê Bắc đặt trước hai phòng. Tổng Dư Kiều từ chối không được, nghĩ ngày hôm nay trời cũng quá chậm, cô dằng dặc như vậy trở lại Tổng gia tuyệt đối sẽ gây nên chuyện không nhỏ, vẫn là nên để ngày mai chọn giờ về.

Bùi Tư Nhận nhận một cú điện thoại, là liên quan đến chất lượng hàng hóa ở công ty chi nhánh, bởi vì liên quan đến uy tín, anh nhất định phải lập tức chạy tới xử lý, xe của công ty đã chờ ở bên đường, thế nhưng Lê Bắc đi khách sạn đặt phòng, bên cạnh anh thiếu mất một trợ lý.....

Tổng Dư Kiều nói: “Bùi tổng, tôi có thể đi cùng ngài.” Bùi Tư Nhận nhủ mảy.

Tổng Dư Kiều cho rằng Bùi Tư Nhận là hoài nghi cô có giúp được gì hay không, liền giải thích nói: “Tôi ở trong công ty đã làm trợ lý cho Đới Lâm Tập ba năm, mọi hoàn cảnh đều đã từng trải qua, sẽ không có vấn đề gì.”

Bùi Tư Nhận nói: “Vậy thì làm phiền thư kí Tổng rồi.”

Tổng Dư Kiều thẹn đỏ mặt nở nụ cười, bộ dạng phục tùng trong nháy mắt, một lần nữa đem tóc rối vén lên cài sau tai.

Chỉ là một động tác lơ đãng của Tổng Dư Kiều, thế nhưng ở trong mắt Bùi Tư Nhận là sự ngượng ngùng.

Bùi Tư Nhận nở nụ cười, nhanh chóng mở cửa xe ra, vô cùng thân mật nói “Xin mời”.

Tổng Dư Kiều giật mình, bỗng nhiên nghĩ đến ở trên mạng đã từng thấy -- có mười động tác đàn ông có thể làm phụ nữ động lòng trong nháy mắt, một trong số đó chính là giúp họ mở cửa xe, sẽ làm cho phụ nữ cảm thấy mình như được nâng niu trong bàn tay. Cô nói: “Cảm ơn.”

Tài xế được công ty phân tới nhìn thấy Tổng giám đốc mở cửa xe cho người khác, vô cùng kinh ngạc, anh ta hoàn toàn không nghĩ tới, đây chính là giám đốc luôn ăn thịt người như vắn đôn, nụ cười quả thực ấm áp hơn cả gió xuân.

Anh ta nhanh ý thức được, kỳ thực Bùi Tư Nhận đang cười, đối với người kia là như gió xuân ấm áp, còn đối với những người khác thật đáng sợ. Gằn như kinh sợ

.....

Trong phòng tổng giám đốc của công ty chi nhánh. Bùi Tư Nhận cười lạnh một tiếng, đem một phần báo cáo để trước mặt Tổng giám đốc: “Đây chính là lời ông nói luôn kiểm soát kĩ sao? Cũng thật là để tôi mở mang tầm mắt rồi.”

Tổng giám đốc nghe được hai câu nói trên trán đỏ mồ hôi, nói: “Trước đúng là luôn mãi kiểm tra, thế nhưng..... Ở giữa có một vài hợp đồng số liệu không đúng, vì lẽ đó tài chính vận chuyển không đúng chỗ, dẫn đến..... Sản sinh trong quá trình..... Vì để tiết kiệm tài chính, đã ăn bớt nguyên vật liệu rồi.”

Bùi Tư Nhận nói lỏng cổ áo sơ mi ra, ngồi xuống, tiện tay cầm chiếc nghiên mực cổ trên bàn lên xem, hai cái tay cầm giữ thưởng thức, giọng điệu lạnh nhạt hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Tổng giám đốc nhìn những động tác kia của Bùi Tư Nhận, nói quanh co nói: “Rất nhiều khách hàng phát hiện..... vấn đề, đã yêu cầu..... trả hàng, internet.....” Bùi Tư Nhận thật sự là nghe không vào, Tổng giám đốc áp a áp ứng như vậy, giờ tay ra hiệu, Tổng Dư Kiều lập tức tiến lên, lấy một phần báo cáo trong tay thư kí của tổng giám đốc. “Chọn những con số quan trọng đọc cho tôi nghe.”

“Vâng.”

Tổng Dư Kiều từ ba năm trước đã làm thư kí, khả năng đọc được luyện nhanh như gió, chỉ dùng không tới một phút, đã xem xong 5 bản báo cáo, sau đó đem tổng số vốn, tổng lượng tiêu thụ, tổng giá trị, cùng với tổng lợi nhuận không có một chút nào sai sót nói ra.

Bùi Tư Nhận hỏi: “Nếu như trả hàng, hao tổn là bao nhiêu?”

Tổng Dư Kiều lấy ra máy tính, sau khi bấm một chuỗi các con số, nói: “Tính toán cẩn thận, 130 triệu.”

Tổng giám đốc nghe thấy con số này, sợ hãi đến cả người run lên. Bùi Tư Nhận xoa xoa trán, một ngón tay liên tục gõ lên mặt bàn, như đang trầm tư.

Mà Tổng Dư Kiều liền yên lặng mà đứng ở bên cạnh anh, một câu lời thừa thãi đều không có.

Tổng giám đốc chi nhánh và trợ lý của mình, hiện tại đều đứng ngồi không yên, mồ hôi như mưa, cảm như hén tường chừng không thờ nổi.

130 triệu, bán bọn họ đi cũng không đền nổi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Sinh nhật của cô?

Mới chỉ khoảng 3 phút, Bùi Tư Nhận bỗng nhiên nhấc tay lên, Tổng giám đốc cho rằng anh định đứng lên làm gì, Tổng Dư Kiều đã bước lên trước, đem cặp đựng giấy tờ đưa tới.

Anh nhìn Tổng Dư Kiều một chút, nói: “Bên trong này phân ra theo các mảng, đem 80% đổi thành 100%, trước tiên in thành 3 bản.”

“Vâng.”

Tổng Dư Kiều đối với việc này hết sức quen thuộc, cô đã đem USB có chứa công văn cắm vào máy tính, chỉ có điều bởi vì là máy tính riêng của Bùi Tư Nhận, lúc nhập password cô phải dừng lại, quay về phía Bùi Tư Nhận dò hỏi.

Bùi Tư Nhận nói: “1108.”

Tổng Dư Kiều ngẩn ngơ một hồi, 1108, đây không phải sinh nhật của cô sao?

Thế nhưng không có thời gian dư thừa để suy nghĩ, cô lập tức nhập password, mở một công văn, chỉ cần không tới một phút, liền chỉnh sửa đóng dấu xong xuôi, liền tiếp làm động tác nước chảy mây trôi.

Mà vào lúc này, Lê Bắc mới vừa từ khách sạn chạy tới, nhìn thấy tình cảnh như vậy, yên lặng mà lui ra.

Tổng tiểu thư này tuyệt đối không đơn giản, dĩ nhiên có thể cùng ông chủ ăn khớp cao như vậy, chỉ một động tác chỉ thị nhỏ theo thói quen của Bùi Tư Nhận, người phụ nữ này không cần thời gian phản ứng đã có động tác tiếp theo, nếu như là không có nửa năm tiếp xúc trở lên quen thuộc lẫn nhau, thật sự không thể hiểu được.

Quả thực là một trợ lý cao cấp cũng không sánh được! Quả thực không thể nhẫn nhịn!

.....

Cuối cùng, quyết định chính là khách hàng mua một nhóm sản phẩm này, có thể trả tiền lại hết hoặc là lựa chọn lấy sản phẩm cũ thay đổi bằng một sản phẩm quý mới sắp ra.

Tổng Dư Kiều ở trong lòng âm thầm khen ngợi quyết định của Bùi Tư Nhận, như vậy mặc dù nói là hao tổn một số tiền lớn, thế nhưng nhất định sẽ ở trong xã hội đều khen ngợi, không cần phải nói, danh tiếng không giảm ngược lại còn được nâng cao.

Lúc trở về, đã là rạng sáng, hai người đều không có ăn cơm, Tổng Dư Kiều tối hôm qua vì chuyện bố cô mà ngủ không ngon, lại bận đến bây giờ, cũng có chút mệt mỏi.

Bùi Tư Nhận đem một tấm phiếu phòng đưa cho Tổng Dư Kiều, “Cô đi lên trước, tôi đi mua chút đồ ăn khuya.”

Tổng Dư Kiều tinh thần quá độ tập trung, hiện tại có chút mệt mỏi, nên cái gì cũng không nói, nhận phiếu phòng liền đi đến trước thang máy, có điều không nghĩ tới, đợi được thang máy tới, phía sau tiến tới lại có một bóng người màu đen, cô kinh ngạc đang muốn phản kháng, một chiếc khăn mặt bịt mũi miệng của cô lại, mắt cô tối sầm lại, trong chốc lát đã không còn ý thức.

“Ông chủ, nhìn phiếu phòng của cô là số mấy?” Phía sau một người lấm la lấm lét nói.

Một người mặc quần áo màu đen có hơi mập lầy tấm thẻ phòng trong tay cô, liếc mắt nhìn: “2322, đi, đi tới.”

Người này.....

Không phải Viên Bằng Phi thì là ai?!

Bởi vì đã mua được người quản lý phòng, vì lẽ đó Viên Bằng Phi dọc theo đường đi kéo Tổng Dư Kiều đã không cảm giác chút nào, không kiêng kị mà trực tiếp cầm phiếu phòng mở cửa đi vào.

Viên Bằng Phi cùng tay chân của hắn đem Tổng Dư Kiều vào chiếc giường trong phòng, sau đó rót hết một bình chất lỏng màu phấn hồng cho nàng.

Đúng, đầy cả bình. Thế nhưng Tiểu Cá Từ nhớ tới thời điểm cùng Ngọc Diện Lang chính là thuộc hạ đi mua loại thuốc này, nói rất đúng một phần ba lượng.

“Loại này liều lượng có ảnh hưởng quá lớn không?” Tiểu Cá Từ hỏi.

“Lớn hơn mới có thể làm củi khô bốc lửa” Viên Bằng Phi tát một cái, “Lúc nào đến phiên ngươi nghỉ ngơi quyết định của ta rồi hả?! Nói thêm nữa liền trừ tiền!”

Ông chủ, có thể dạy bảo, đánh lại càng ngu ngốc ạ!

Tiểu Cá Từ xoa xoa đầu, mau mau ngậm chặt miệng, một câu nói không nói nhiều.

Cho Tổng Dư Kiều uống thuốc xong, Viên Bằng Phi cùng Tiểu Cá Từ hai người cởi áo khoác cùng quần áo của Tổng Dư Kiều ra, ném xuống đất, Tiểu Cá Từ đang chuẩn bị cởi móc áo lót phía sau của Tổng Dư Kiều, bị Viên Bằng Phi ngăn cản.

“Cứ như vậy đi, muốn nói ngừng mới tốt, đi

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tôi báo cáo!

Bùi Tư Nhận không phải đi mua đồ ăn khuya, mà là mượn một chiếc xe thuộc chi nhánh của công ty, dành ra nửa giờ đến một trong những cửa hàng yêu thích của mình, mua một chiếc bánh bao tôm ngọc bích và hai cái bánh mặn.

Bởi vì anh biết rõ khẩu vị của Tổng Dư Kiều, đây cũng là món mà cô rất thích ăn, mặc dù họ đã ăn hầu hết các món ăn Trung Quốc ở Vancouver trong khu phố Tàu.

Bởi vì dọc đường đã bị chậm trễ không ít thời gian,

anh không dám khẳng định Tổng Dư Kiều có phải là đã ngủ hay không, vì là muốn xác nhận anh liền ấn vào chuông cửa, thế nhưng phát hiện thấy cửa phòng của Tổng Dư Kiều đang khép hờ.

Anh hơi nhíu mày, đẩy cửa ra, bên trong đen kịt một màu, đèn không bật.

Thế nhưng, trong bóng tối, tiếng thở dốc của người con gái ấy có vẻ đặc biệt rõ ràng, quá rõ ràng rồi.

“Tổng Dư Kiều?”

“Ừ.....”

Một tiếng “Ừ” này, yếu ớt tựa như không, Bùi Tư Nhận cảm thấy bụng dưới có một cỗ máy lửa phát cò liên chạy trốn tới đây.

Bùi Tư Nhận đang mò tay mở công tắc, bỗng nhiên nhận ra có bóng người đập vào trong ngực của anh, anh giang hai cánh tay ra, tuy là đèn vẫn chưa bật, thế nhưng đôi mắt đã thích nghi với bóng tối nên có thể vẫn nhìn thấy được, nhưng có thể thấy rõ sự xuất hiện của một người phụ nữ, thậm chí chỉ mặc đồ lót, chỗ cài áo ngực đã mở ra hai cái, sẵn sàng để đi ra. Mặt sau móc áo lót đã mở ra hai cái, vô cùng gợi cảm.

Thứ thuốc kia được nửa giờ cũng đã có tác dụng, hiện tại chính là đang đốt hết sự tỉnh táo của cô, trong cơ thể cô kêu gào lên tất cả sự trống vắng, khát vọng lạnh lẽo.

Mà người Bùi Tư Nhận hiện tại rất là mát, vừa lúc rất dễ chịu, cô không ý thức được mà đưa tay lên vạt áo sơ mi của Bùi Tư Nhận, vuốt ve cơ thể của anh.

Con người của Bùi Tư Nhận càng ngày càng sâu, trực tiếp ném Tổng Dư Kiều trên giường, lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Thanh Thành.

Cố Thanh Thành ba năm trước đúng là quan hệ trai gái không đứng đắn, bắt đầu chính là từ lúc lập ra S thị, có thể nói loại thuốc kia quả thực rất hiệu quả trên thị trường C thị cùng S thị, có thể nói 8% đều đã đi qua trong tay anh.

Bên kia điện thoại vừa kết nối, Bùi Tư Nhận liền nói: “Gọi thuốc hạ của S thị cho tôi thuốc giải.”

“Cái gì thuốc giải?”

Bùi Tư Nhận một bên bị Tổng Dư Kiều sờ loạn trên người anh, cắn răng nói: “Anh nói cái gì thuốc giải? Tổng Dư Kiều bị người khác bỏ thuốc rồi.”

Cố Thanh Thành vừa nghe nhất thời sẽ hiểu, thật dài “Ừ” một tiếng, “Không có thuốc giải.”

“Đừng nói nhảm, anh ở chỗ ấy mà không có thuốc giải?!”

Cố Thanh Thành chợt cười to: “Trong tình huống này, đàn ông chính là thuốc giải tốt nhất rồi, Bùi tam, mau mau cởi ra hết đi, tôi đây là giúp anh hoàn thành ước nguyện.”

Bùi Tư Nhận nghe những lời nói đó xong, lập tức đem điện thoại di động ném lên đầu giường, trở mình đè lên, cặp mắt đen đã bị nhiễm một lớp màu đỏ.

“Tổng Dư Kiều, cô xem cho rõ, tôi là ai?”

Tổng Dư Kiều mông lung tròn tròn mắt, hoàn toàn không có suy nghĩ, chỉ một mực muốn, điên cuồng muốn, lần trước từng có cái cảm giác này là thời điểm nào?

Trong đầu liền có một suy nghĩ xuất hiện, môi đỏ hé mở, như có như không liền nói: “Bùi ca ca.....”

Phía dưới Bùi Tư Nhận liền căng thẳng.

Ngay đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh phá cửa ầm ầm.

Hoa Tranh nổi giận đùng đùng liền hô lớn: “Bùi Tư Nhận! Tôi biết anh đang ở đây bên trong! Mở cửa ra nhanh!”

Cô sáng nay liền thấy blog của Trương Mộng Lâm, dĩ nhiên thành đôi lại bị S thị chơi đùa, khổ nạn! Trương Mộng Lâm cái tên tiểu tiện nhân! Tuyệt đối không thể để cho cô ta thực hiện được!

.....

Mà cùng lúc đó, Diệp Trạch Nam cũng đi công tác với S thị cũng nhận được một cuộc điện thoại ẩn danh, người đó nói là ở khách sạn XX phòng 2322, Tổng Dư Kiều đang cùng một người đàn ông khác, nhanh đi bắt kẻ gian dâm.

Ánh mắt anh nhắm lại: “Anh là ai? Tôi dựa vào cái gì phải tin?”

“Không nhớ bức ảnh lần trước sao? Chính là tôi đã gửi đi.”

Diệp Trạch Nam đang muốn nói thêm, điện thoại liền đã dập máy, anh liền mang áo khoác, lao xuống lầu.

.....

Sở dĩ Tổng Khiết Nhu chọn ngày đó nói dối Tổng Dư bị suy thận cho Tổng Dư Kiều, là bởi vì biết Diệp Trạch Nam ngày hôm sau cũng đi S thị đi công tác, cô nhân cơ hội này tạo một hiện trường, bỏ thuốc Tổng Dư Kiều, sau đó đưa đến quán ăn đêm, để Diệp Trạch Nam nhìn thấy Tổng Dư Kiều hư hỏng như thế nào, sự việc cũng là thành công một nửa.

Chỉ có điều cô ta không nghĩ tới, sẽ có một nhóm người đã ra tay trước cô ta rồi.

Vừa lúc, cô ta cũng có thể ngồi yên thu lợi rồi.

Tổng Khiết Nhu ngồi ở khách sạn đối diện doanh nghiệp trong quán cà phê, vị trí sát cửa sổ, vừa có thể nhìn rõ ràng chuyện đã xảy ra, cô không nghe máy điện thoại, Diệp Trạch Nam liền gọi 110.

“Cảnh sát sao? Tôi báo cáo! Ở khách sạn XX phòng 2322 có người nói, bán, dâm, chơi gái.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tâm sự của đàn ông, đừng đoán mò!

Một thời gian không lâu sau, rất nhiều người nhớ tới chuyện này, đều cho rằng buổi tối hôm đó đúng là chuyện cực kỳ kinh thiên động địa.

Duy chỉ có Tổng Dư Kiều mà nói, bị hạ thuốc lại bị ôm đến ngạt thở, thật không dễ chịu, đương nhiên, Bùi Tư Nhận bị Tổng Dư Kiều sờ lui sờ tới trên người quả cũng có chút khó chịu.

Bỗng suy nghĩ trong đầu Tổng Dư Kiều liền xuất hiện, kêu lên một tiếng "Bùi ca ca", dường như làm cho Bùi Tư Nhận cảm lòng không được.

Ôn hướng nguyện ngọc cách xa năm năm rốt cục lại nằm trong ngực, Bùi Tư Nhận giờ phút này nhìn Tổng Dư Kiều dưới tác dụng của thuốc mà hai má hồng lên, nhìn không được đưa tay nhéo má cô một cái.

"Bùi Tư Nhận! Anh mở cửa cho tôi! Tôi biết anh đang ở bên trong cùng con tiện nhân kia!"

Lúc này, âm thanh bên ngoài phát ra từ Hoa Tranh, lập tức về dịu dàng kiêu diễm của anh tôi lập tức bị thổi tan.

Chân mày của Bùi Tư Nhận liền nheo lại đến mức có thể giết chết một con bọ, Tống Dư Kiều thậm chí còn chưa hiểu chuyện, vẫn ngu ngốc đưa tay đến giúp anh vuốt lên một chút, trong bụng anh lập tức nóng lên, anh như muốn chạy trốn khỏi đó, mãnh liệt mà thiêu đốt.

Anh hung hăng kéo Tống Dư Kiều đứng ở trước mặt. Như một con hổ đói hôn lên môi của cô, cắn lên đôi môi đầy quyến rũ, sau đó tách ra, hít sâu áp chế ngọn lửa trong cơ thể, lấy áo khoác của mình khoác lên người Tống Dư Kiều, lấy hai cánh tay của cô xiết vào trong ngực, một bên gọi điện thoại.

"Cậu hiện tại đi nói cấp dưới liên hệ cho Cố Thanh Thành, mượn một sợi dây thừng..... Không, hai sợi."

.....

Ngoài cửa phòng khách sạn, Hoa Tranh dùng giày cao gót của chính mình hung hăng đá vào cánh cửa, bàn tay gỗ cửa cũng đã tê rần. Người quản lý khách sạn đứng ở một bên, nhìn cô không chớp mắt.

Hoa Tranh nói: "Anh mở cửa cho tôi!"

Người quản lý có phần khó xử, vẫn lịch sự nói: "Hay là cô hãy thử gọi điện thoại vào bên trong? Như vậy chúng tôi mới có thể dàn xếp."

Hoa Tranh gắt gao trừng mắt nhìn người quản lý: "Ốc heo! Nếu tôi có thể gọi thì còn cần đến anh sao?"

Cô hiện tại đã hoàn toàn mất lý trí, như có thể ăn thịt người. Giây phút này có thể tiếp theo cô sẽ cắn tên quản lý này một cái, tay cô cầm lấy điện thoại di động của mình, gần như bị bóp nát! Hai giờ trước, cô xem weibo của Trương Mộng Lâm, lập tức mua vé máy bay, tới S thị. Mà 10 phút trước, cô nhận một bức ảnh của chính thám tử mình thuê, ảnh chụp trên là Bùi Tư Nhận cùng một phụ nữ mười phần rõ ràng, sau lưng chính là cửa khách sạn này.

Một phụ nữ khóc lóc om sòm trên hành lang khách sạn, không bận tâm đến hình tượng của chính mình, thậm chí có người còn lấy di động ra chụp ảnh.

Hiện tại Hoa Tranh căn bản không sợ bị chụp, cô hận không thể để cho tất cả mọi người biết rằng cô đang theo đuổi Bùi Tư Nhận, cô cùng Bùi Tư Nhận chụp ảnh cùng nhau, đăng lên trên mạng cho tiểu tiện nhân Trương Mộng Lâm tức chết.

Không phải là nhỏ hơn cô mấy tuổi sao? Một ngày nào đó thành thiếu phụ luống tuổi có chồng!

Gần 10 phút trôi qua. Cửa phòng vẫn như cũ là không chút sứt mẻ, Hoa Tranh tức giận trực tiếp đập người quản lý một cú: "Lỡ có người chết bên trong! Nếu đúng, đã xảy ra chuyện như vậy, anh có đủ khả năng chịu trách nhiệm sao?"

Người quản lý cũng suy nghĩ, này đều đã 10 phút trôi qua, người thế nào còn không ra, liền run rẩy lấy thẻ ra, mở cửa.

Hoa Tranh liền kéo quản lý lại, sau đó sải chân về phía trước: "Bùi Tư Nhận!"

Thế nhưng, trong phòng trống trơn, một bóng người cũng không có, trong phòng tắm cũng không có, ban công cũng không có, chẳng qua, ở ban công có hai sợi dây thừng.

Hoa Tranh nhìn thấy sợi dây thừng, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Là cô đói Bùi Tư Nhận bức chặt đến thế sao? Chạy trốn? Làm sao có thể ngay cả thứ này cũng dùng tới.

Nhưng đủ để hiểu một điều, người phụ nữ lần này hoàn toàn không bình thường, ít nhất không phải loại phụ nữ như Trương Mộng Lâm, nhỏ mọn, ngu dốt, nông cạn, vì Bùi Tư Nhận quản lý rất kỹ.

Cũng may mắn phòng này là lầu hai, cho dù thế giới mệnh mông như thế nào..... Hoa Tranh vẫn vô cùng sợ hãi, có vẻ như, muốn chọn một thời gian để có thể có một cuộc trò chuyện với Bùi Tư Nhận, nhưng ba năm qua từ Vancouver để theo đuổi anh ta, cũng là mơ tưởng của riêng cô, Bùi Tư Nhận không chỉ từ chối cô một lần, cô sợ rằng mười lần cũng có thể có.

Trên đường bỗng nhiên có một xe cảnh sát chạy lại đây rất nhanh, còi xe cảnh sát rú inh ỏi một đường mà đến, vừa vặn đứng ở cửa khách sạn.

Hoa Tranh kỳ quái: "Trong khách sạn xảy ra chuyện gì sao?"

Đột nhiên bên đường có một chiếc xe cảnh sát, còi báo động kêu inh ỏi tất cả các ngõ đường chỉ dừng lại ở lối vào khách sạn.

Hoa Tranh tự hỏi: "Tình hình khách sạn như nào?"

Người quản lý thăm nghĩ chắc có chuyện không tốt, một buổi tối lo lắng, đề phòng, không thể sống yên ổn một lúc, sao lại thế này chứ? Tiếp được cuộc gọi: "Quản lý, cảnh sát đến chống mại dâm! Anh nhanh xuống dưới!"

.....

Một chiếc xe ở đường cái chạy nhanh ra.

Bùi Tư Nhận đã là lần thứ ba hít sâu đến áp chế cơ thể đi từ từ hướng về phía trước, thuốc trong người Tống Dư Kiều đã hoàn toàn phát tác, trong cơ

thể như có một ngọn lửa, từ bụng, nhìn không được liền um một tiếng, bắt đầu la hét nóng, cổ áo bị lộ ra, hơn phân nửa bộ ngực trắng nõn, cạ vằn của xe đến lạnh lẽo mới thoải mái mà hừ một tiếng.

Tổng Dư Kiều rên rỉ, bàn tay không hề ý thức theo cơ ngực anh hướng về phía trước sờ, Bùi Tư Nhận thật sự là cả người khô nóng, hận không thể ở trong xe xử lý cô.

Ở phía trước lái xe Lê Bắc cố gắng làm cho mặt không biến sắc, nhưng mà!

Bây giờ ở xe chật chội, làm sao có thể chứ?! Anh cũng là một người đàn ông bình thường mà! Nhưng nhìn đến ánh mắt Bùi Tư Nhận ở ghế phía sau rõ ràng chính là nói: cô dám có phản ứng liền sẽ đem cô quăng đến sông Hoàng Phố cho cả!

Qua một cái ngã tư đường chờ đèn đỏ, liền thấy chiếc xe không hề... giảm tốc độ, trực tiếp vượt qua đèn đỏ, hướng chạy đúng là hướng về khách sạn.

Bùi Tư Nhận nhìn qua cửa kính xe, một tay đỡ cánh tay Tổng Dư Kiều, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, thấy được Diệp Trạch Nam.

Nhưng con người không có một tia dao động.

Bởi vì xe màu trắng xe vượt đèn đỏ, Lê Bắc tự nhiên cũng chú ý liếc mắt một cái, cửa kính xe mở một nửa có thể nhìn đến bên trong khuôn mặt của một người, không phải rất rõ ràng, nhìn có nét như là..... Cháu trai của ông chủ?

Không phải bị hoa mắt chứ, vị Tổng tiểu thư này không phải là Diệp gia thiếu phu nhân sao?

Anh còn nghĩ như vậy hoàn, chợt nghe âm thanh của Bùi Tư Nhận từ sau: "Quay đầu, quay về khách sạn XX."

Lê Bắc: "..... Vâng"

Đợi ở cửa khách sạn, Lê Bắc tìm một chỗ tốt, dễ dàng xem cuộc vui, sau đó đang chuẩn bị xuống xe chuẩn đi, bị Bùi Tư Nhận gọi lại.

"Thuốc giải đâu?"

Lê Bắc cố ý giả bộ hồ đồ: "Thuốc giải gì?"

Bùi Tư Nhận tay nắm đồng hồ "Bùi thị vừa mới mở một cái mỏ dầu ở Trung Đông, vừa hay đang thiếu quản lí."

Lê Bắc run lên đầu..... Anh chạy nhanh lấy trong túi tiền áo khoác lấy ra bọc nhỏ màu trắng bột phấn: "Tên kia nói, thứ này tốt nhất không nên dùng, giống như hít thuốc phiện vậy, dùng một chút không có chuyện gì, nhưng cũng có thể có chuyện."

Bùi Tư Nhận đem bọc nhỏ bột phấn nắm ở trong lòng bàn tay suy nghĩ một chút, giương mắt nhìn như cũ ngồi nhìn Lê Bắc: "Còn không đi?"

Lê Bắc nhanh đã đi xuống xe.

Tổng Dư Kiều hiện tại như trước chỉ mặc nội y quần lót, chẳng qua Bùi Tư Nhận lấy áo khoác khá lớn che đi.

Bùi Tư Nhận thắt dây an toàn cho Tổng Dư Kiều, một tay cầm hai tay cổ tay của cô, nhớ tới lời Lê Bắc vừa nói, liền lại gọi Cố Thanh Thành.

Thứ thuốc kia đối thân thể thực sự sẽ bị thương tổn?"

Cố Thanh Thành bên kia cũng nổi giận, hơn nửa đêm lại nhiều lần quấy rầy đến chuyện tốt người khác: "Bùi Tam! Chừng nào cậu thì mới hết ám tôi? Đầu tiên bị đốt lửa, lại dùng thuốc giải để tắt lửa, cậu nói có đau hay không?"

Sắc mặt Bùi Tư Nhận có điểm âm trầm, không đợi Cố Thanh Thành bên kia tiếp tục nói, đã cúp điện thoại, di động trực tiếp quăng ra phía trước chỗ ngồi.

Tổng Dư Kiều hiện tại không hề ý thức, bị thắt dây an toàn liền hướng cửa kính xe mà ngủ, bị Bùi Tư Nhận ôm lấy liền hướng Bùi Tư Nhận mà ngủ, hai tay bị nắm dùng thân thể cạ, buông lỏng tay ra mà bắt đầu sờ loạn.

Bùi Tư Nhận đem Tổng Dư Kiều ôm lấy mặt đối mặt làm cho cô ngồi ở bắp đùi của mình, một tay nâng lên người của cô, khiến cho cô nhìn anh, tay còn lại cầm một bao màu trắng bột phấn, nghiêm trang hỏi: "Dư Kiều, tôi hiện tại cho cô lựa chọn, nói, muốn tôi, hay là muốn nó?"

Hiện tại Tổng Dư Kiều làm sao nghe hiểu được tiếng người, hai mắt mê say, hai gò má hồng, tóc đã xõa hai vai, thời gian dài bị thuốc tra tấn trên trán có một nếp nhăn, sợi tóc dính vào trên mặt, thoát nhìn gọi cảm mà lại quấy rầy.

Kết quả, có thể nghĩ.

Tổng Dư Kiều không nói gì, chính là liên tiếp hướng người Bùi Tư Nhận mà cạ, dùng hành động nói cô muốn cái gì.

Bùi Tư Nhận trực tiếp vứt bỏ thuốc bột, cũng bất chấp bây giờ là ở trên xe, lập tức đem Tổng Dư Kiều đặt ở dưới thân.

.....

Mà cùng lúc đó, trong khách sạn, đang ở trình diễn một hồi trò hay.

Cảnh sát điều tra, cũng không phát hiện có bán dâm, phiêu xướng, như điện thoại nói.

"Tôi không có báo giả dối tin tức! Tôi đúng là nhìn thấy"

"Theo lời của anh cái phòng kia người nào cũng không có!"

"Xem camera theo dõi!"

Cảnh sát nhìn nhau liếc mắt một cái, đi tới tầng giám sát, yêu cầu xem băng ghi hình.

Nhân viên phòng giám sát là người quen của Viên Bằng Phi, tất nhiên cũng đã đem kia đoạn băng ghi hình trong thang máy làm giả, cảnh sát vốn dĩ đã không có cái gọi là kiên nhẫn, liền xem như Tống Khiết Nhu báo động giả, bọn họ đến hơn nửa đêm chấp hành công vụ, mà một người phụ nữ mà phải uống cà phê, ấn tượng đầu tiên liền quyết định bọn họ đối chuyện này không có khả năng truy cứu.

Tống Khiết Nhu xem cảnh sát dường như đã tức giận, đã nói: "Xem danh sách đăng kí thuê phòng của khách sạn!"

Bởi vì cảnh sát ở đây, cho nên ở quầy tiếp tân dễ dàng lấy được danh sách mượn phòng, nhưng mà chứng minh thư của người này là..... Có Thanh Thành?!

Ở S thị, cho dù là cảnh sát, cũng muốn có kỳ Có Thanh Thành ba phần, hiện tại vừa thấy tên của anh, đều hai mặt nhìn nhau, thẳng đến phía trước đội trưởng nói: "Cô theo chúng tôi trở về lấy khẩu cung một chút."

Tống Khiết Nhu không rõ vì sao cảnh sát vừa nhìn quá danh sách đăng kí thuê phòng liền bắt đầu thay đổi?

Bà hô to: "Để cho tôi gọi điện thoại! Tôi là em gái Tống Dực!"

Tống Dực.....

Tỉnh trưởng tỉnh X tiền nhiệm, mặc dù năm năm trước đã già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang hoàn toàn rời khỏi vòng luẩn quẩn chính trị, lực ảnh hưởng ở S thị vẫn không thể khinh thường.

Mấy người cảnh sát đồng thời đều sùng sốt.

Khách sạn đại đường quản lí vừa mới đưa tôn đại Phật Hoa Tranh đi, chợt nghe thấy tên này, xem ra hôm nay thật xui xẻo, chắc hôm nay trở về phải xem lại hoàng đạo để khai trương lại thôi

Ở S thị, có hai người không thể đắc tội, thứ nhất chính là hắc bạch đều ăn - Có Thanh Thành, thứ hai chính là Tống cự tỉnh trưởng, hiện tại chủ tịch Tống thị.

Tống Dực nghe nói Tống Khiết Nhu ở đó báo động giả, trực tiếp nói với cảnh đội: "Nên làm cái gì bây giờ thì làm cái đó, chuyện này cũng xin ý kiến của tôi sao? Tôi đã mặc kệ chuyện này rất nhiều năm"

Cảnh đội lau mồ hôi trên trán: "Hiểu được, quấy rầy ngài."

Cúp điện thoại, đội trưởng nói: "Mang đi, nhân chứng đều đi cảnh cục lý lấy khẩu hết!"

.....

Xe cảnh sát còn chưa kịp di chuyển, Diệp Trạch Nam đã đến.

Anh xuống xe liền vội vàng quỳnh lên đem chìa khóa xe ném cho bảo vệ phía trước khách sạn phụ trách dừng xe, vừa rồi bởi vì quá mức vội vàng, áo khoác bị mặc trái, nhìn qua phản chiếu trên kính trong thang máy anh mới nhìn thấy mình chật vật.

Một đầu tóc ngắn lộn xộn, áo khoác tây trang cũng mặc trái, vừa rồi tốc độ xe bao nhiêu, vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, anh đã hoàn toàn không nhớ rõ.

Là vì Tống Dư Kiều sao?

Dưới đáy lòng anh vốn là không thừa nhận đáp án này. Gần như hiện tại... đáp án này xuất hiện trong nháy mắt, liền lập tức đem nó ép xuống dưới.

Đi tới phòng mà được một số điện thoại nặc danh thông báo, cửa không có khóa, có thể là có người ở qua nhưng còn không có quét dọn, Diệp Trạch Nam đẩy cửa ra, bên trong có một chút hỗn độn, chăn trên giường chăn cũng đã lộn xộn, ban công cửa sổ không có khóa.

Trong phòng đã không có người, cảm xúc Diệp Trạch Nam cũng bình phục một ít, tâm anh vẫn nhấc lên cao, hiện tại rốt cục cũng thả xuống dưới.

Anh ở trong phòng đi qua lại đi lại một chút, vốn tưởng rằng cái số điện thoại nặc danh kia là giả, lúc ra ngoài, lại ở bên trên giường thấy được một cái vòng tay rơi ra!

Cái vòng này là cái mà Tống Dư Kiều vẫn mang ở cổ tay, bởi vì năm nay là năm tuổi của cô, lúc đầu năm cô tự mua cho mình một cái vòng hạt châu đôi vận, nói là muốn xua đuổi xui xẻo trong năm nay, Diệp Trạch Nam vốn dĩ không thèm để ý, nhưng là nhiều lần thấy trên cổ tay cô có một cái tục khí như vậy, cho nên cũng nhớ rõ.

Diệp Trạch Nam xoay người nhặt chuỗi châu đôi vận lên, nắm ở trong tay gần như muốn bóp nát.

Quả nhiên là Tống Dư Kiều!

Trong lòng bất giác xẹt qua một đạo cảm giác đau đớn, vốn dĩ chỉ đoán, là lúc này đây thành sự thật, chính là phản bội!

.....

Diệp Trạch Nam đi rồi không bao lâu, trong phòng 2232 của khách sạn, nghênh đón đêm nay trừ bỏ vài người khách ở ngoài, người thứ ba đến kiểm tra phòng —— Viên Bằng Phi.

"Làm sao lại không có ai?"

Con người Viên Bằng Phi nháy ánh mắt, theo vệ tắm đang lúc nhìn đến dưới sàn, lại nhìn... nửa tủ quần áo, thật sự là trăm tư khó giải.

Rõ ràng là ở cửa khách sạn theo dõi, khách sạn không phải có một cái cửa chính thôi sao, chẳng qua thật sự còn có cửa sau, nhưng Bùi Tư Nhận làm ra vẻ, ôn hương nhuyễn ngọc không đi hưởng thụ, lại ép buộc cái gì chứ? Thế nhưng ngay cả đây thừng quần dụng đều dùng tới.

Mấy tên đàn em của Viên Bằng Phi đi phía sau đại ca của mình, thở mạnh cũng không dám, sợ lại bị một cái bàn tay đánh tới mắng ngu ngốc.

Chẳng qua may mắn Bùi Tư Nhận cũng đi rồi, nếu thực bị cảnh sát phát hiện chỉ sợ toàn bộ S thị phải khiếp sợ, nổi danh lưng lầy C thị - Bùi gia Tam thiếu đi vào S thị đến mua dâm, chỉ sợ sau này đến một cộc hợp đồng cũng ký không được, đến bản thân anh cũng bị tổn thất thảm.

.....

Tuy rằng Bùi Tư Nhận cùng Tống Dư Kiều ở bên trong xe, không có biết bên ngoài vừa xảy ra chuyện hay ho gì, chẳng qua Lê Bắc là một thư ký rất tận tình, chụp toàn bộ quá trình lại, chụp đến nơi nào, đều mượn danh của Cố Thanh Thành, đến phòng giám sát thì phải đưa tiền nhiều hơn, để cho 7 người theo dõi trong phòng giám sát đi ra ngoài, sau khi đợi Bùi Tư Nhận tận hưởng xong, hai tay đem băng ghi hình đưa cho anh.

Nhưng mà vì sao thời gian dài như vậy còn không có tin tức, đã qua ba giờ rồi? Chẳng lẽ sinh lực hai người đều tốt như vậy sao? Lê Bắc ngồi ở phía sau vườn hoa khách sạn, nhìn thời gian thoáng qua, lại nhìn qua cái bóng xe ở bãi, nghĩ rằng chắc không còn chiến tranh nóng đầu, gió đêm thổi lạnh buốt, anh cũng không muốn nằm vùng ở nơi này qua một buổi tối.

Có nên gọi điện thoại hỏi một chút không?

Khẳng định không cần, khẳng định sẽ bị la mắng, giống như ruồi bọ chen ngang.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã đến rạng sáng, mắt thấy chân trời tối đang bị mặt trời xâm chiếm.

Bùi Tư Nhận đang đã hoàn toàn kiệt sức vì cô gái trong lòng lau mồ hôi, rửa sạch sẽ, dùng áo khoác của mình đem đắp cho cô, giờ phút này dấu hôn lộ ra khắp cổ, mắt cá chân lộ ra, vừa thấy khiến cho anh lại bắt đầu bùng lên khí nóng.

Nhưng giờ này, tác dụng của thuốc trong cơ thể cô cũng giảm không ít lắm, quả thực gây sức ép lớn.

Anh sợ chính mình lại không cẩn thận, liền mở cửa xuống xe, dựa vào cửa xe hút một điếu thuốc. Hình dáng Bùi Tư Nhận cao to, áo sơ mi trên người đã bị chà đạp không chỉnh tề, lại rõ ràng làm cho người trông kinh ngạc, nút cúc áo somi chỉ gài lại hai cúc ở giữa, lộ ra làn da màu mật ong rõ ràng ở ngực. Một tay vò đầu, tay còn lại tùy ý kẹp một điếu thuốc, làn khói xanh trắng lượn lờ, trong ánh mắt tất cả đều là dịu dàng lưu luyến.

Thình thoảng người ven đường đi qua, đến bên này hai mắt đều liếc qua.

Lê Bắc ở ven đường ngủ gật vừa mở mắt liền thấy ông chủ mình đã ở xe ngoài chờ, vội vàng chạy qua.

Bùi Tư Nhận lạnh lạnh liếc anh một cái. "Sao không mượn phòng ngủ một đêm?"

Lê Bắc làm sao dám a, người khác không biết Bùi Tư Nhận có thủ đoạn chính chết người, anh xem như đi theo Bùi Tư Nhận đã lâu, tuyệt đối là trong lòng biết rõ ràng.

"Ông chủ, trước mắt đây là băng ghi hình." Bùi Tư Nhận nhận lấy, ánh chùng ở trong lòng bàn tay, dùng điều khiển để mở cửa xe, để lại một câu: "Đặt một phòng nghỉ để ngủ đi, hôm nay hình như cậu mệt mỏi rồi."

Bởi vì sự hiểu biết của anh đối với người ở trong xe đã kiệt sức, như vậy tình trạng kiệt sức sẽ giảm, không ngủ đến ngày mai, chỉ sợ là không tỉnh.....

Quả nhiên, mãi cho đến hơn bảy giờ sáng ngày thứ hai, Tống Dư Kiều mới tỉnh lại, trong cơ thể cô như bị trút hết sinh khí, phần eo dưới giống như bị xe nghiền, động một chút đều cảm thấy đau.

Cô mờ to mắt, chú ý tới đây là khách sạn.

Hà, là khách sạn không biết là chuyện quái gì, bởi vì cô nhớ rõ, đêm qua chính là ở trong quán rượu.....

Đợi chút.....

Đêm qua, hình như tiến vào thang máy đã bị cánh tay người phía sau, sau đó..... Không có ý thức.

Trong nháy mắt, cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, bởi vì cô rõ ràng cảm giác được, trên người mình không có gì! Thậm chí ngay cả nội y quần lót áo ngủ đều không có mặc, chỉ quần trên người một cái chặn.

Cô xoay người ngồi xuống, phần dưới cơ thể lập tức đau như hút một hơi khí lạnh.

Chặn theo trên người đi xuống, lộ ra trước ngực loạt dẫu hôn, cô vội vàng ngăn chính mình sắp hét lên tiếng hét chói tai.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Tống Dư Kiều hoàn toàn ngu ngơ, nhưng là chung quanh không có quần áo cô, cô chỉ có thể bọc chặn, đi động? Di động đâu?

Ngay tại lúc Tống Dư Kiều xoay người tìm đi động, cửa phòng tắm lập tức mở ra.

Tống Dư Kiều đã từng bị vết xe đổ này, trực tiếp liền nhắm hai mắt lại, quả nhiên, lúc mờ to mắt, nhìn thấy đúng là Bùi Tư Nhận đang thắt nút áo somi, chỉ là chẳng qua hôm nay anh thay đổi mặc áo somi trắng, càng thêm hiện ra mặt như ngọc, thân hình cao to.

"Bùi....." Bùi Tư Nhận nâng mắt, trong ánh mắt hơi ý cười, chọn cao âm cuối: "Uh?"

"Này..... Anh, tôi..... Có phải hay không.....?" Tống Dư Kiều cảm thấy chính mình hiện tại trong đầu một mảnh hoang loạn, đầu lưỡi bắt đầu cứng lại, nói không rõ ràng lắm.

Bùi Tư Nhận từng bước một đi tới, cúi người trước Tống Dư Kiều.

Tống Dư Kiều vừa mới hướng về phía trước kéo chặn bị trượt xuống dưới lại, trực tiếp lộ ra trước ngực dẫu hôn, dường như cho dù là Bùi Tư Nhận có thừa nhận hay không, đã rõ mọi thứ.

Tống Dư Kiều lập tức ngừng hô hấp.

Bùi Tư Nhận vươn tay ra giúp Tống Dư Kiều cầm chặn lên nhẹ nhàng kéo một chút, hắn đã nhìn thấu cô muốn hỏi cái gì, nói: "Lần trước thật sự không có gì phát sinh, lần này mọi việc đã xảy ra."

Đầu của anh ướt sũng, không biết là đàn ông đều có thói quen tắm rồi sau đó lau khô đầu hay không, anh tiến đến trước mặt Tống Dư Kiều, trên tóc giọt nước lạnh như băng dừng ở trên vai Tống Dư Kiều, làn da cô bỗng chốc giống như bị bỏng lửa.

Tống Dư Kiều hoàn toàn cứng lại.

Đây là cái ý gì?

Bùi Tư Nhận đã muốn thừa nhận, lần trước ở trong quán bar A Đại, cô uống rượu, chính là Bùi Tư Nhận đưa cô đến khách sạn, như vậy thì dây đeo đồ ngủ ren đâu? Cũng là anh cho cô mặc vào sao?

Nhưng mà lúc đó có phải hay không anh thay cho cô đã không quan trọng, quan trọng là hiện tại, hiện tại làm cũng đã làm, còn nói thay quần áo cái gì?

Đầu óc cô hoàn toàn trở thành một đồng hồ loạn, ngày trước mỗi lần đều nói Diệp Trạch Nam ở bên ngoài cùng đàn bà khác làm loạn, dẫu hôn lộ bên ngoài, hiện tại chính cô thì sao? Lúc này chẳng phải vết hôn lộ bên ngoài sao?

Loại chuyện này một khi làm là chạm đến đạo đức luân lý, cũng nên lo lắng.

Ngay khi Tống Dư Kiều ngây người, Bùi Tư Nhận đã hoàn toàn như không có việc gì đứng dậy, đem áo somi cài lại, nhân tiện anh đưa áo, khoác lên người Tống Dư Kiều, tuy rằng động tác không có do dự, nhưng trong miệng lại nói: "Có muốn đi tắm một chút hay không? Hôm trước tôi chỉ đơn giản thay cho cô một chút."

Tống Dư Kiều hoàn hồn, nghe thấy trong lời nói Bùi Tư Nhận mười phần mập mờ, mặt như bị đốt nóng đứng đững lên.

Cái gì gọi là..... Đơn, giản, thay một chút?!

"Bùi tổng, tôi cảm thấy tôi....."

Bùi Tư Nhận đứng ở trên vai Tống Dư Kiều độ mạnh yếu nặng một ít: "Cô cảm thấy có thể nói chuyện thành khẩn về nó như vậy sao?"

Tống Dư Kiều cắn môi dưới.

"Cốc cốc Cốc" ba tiếng đập cửa, Bùi Tư Nhận đi tới mở cửa.

Lê Bắc đến đưa y phục đến. "Ông chủ, tôi dựa theo số đo anh nói để mua, nhưng là kiểu dáng này tôi thật sự không chọn "

Lê Bắc đang cầm ba cái túi to, tiếp tục nói, "Tôi cứ chỉ theo nhân viên cửa hàng giới thiệu, mua ba bộ."

Nháy mắt quả thực tự tin đã bị phá vỡ, mà ngay cả nhân viên cửa hàng đều nhìn hắn bằng ánh mắt giống như ánh mắt của tổng giám đốc bá đạo, chẳng qua không phải mình.

Bùi Tư Nhận lấy gói to, nói: "Đặt hai phần bữa sáng đưa lên."

Lê Bắc: "..... Vâng"

Lần này thực dễ cho Ngô Na tới cùng, ông chủ thật là càng ngày càng khó hầu hạ.

Bùi Tư Nhận đem ba bộ quần áo từ túi con lấy ra, đặt trên giường một bộ, trong tay mình cầm hai cái, hỏi Tống Dư Kiều: "Cô cảm thấy cái nào đẹp hơn?"

Kỳ thật, lúc anh lấy quần áo ra, ở đáy lòng đã thật sự kinh thường thẩm mỹ của Lê Bắc, ba bộ quần áo miễn cưỡng có thể xem được là bộ bên tay trái cái này cùng hai bộ váy.

Tống Dư Kiều hiện tại thậm chí mặc xong quần áo nhanh chút, làm sao quan tâm cái gì đẹp hay xấu, trực tiếp thuận tay chỉ bên tay trái Bùi Tư Nhận lấy hai bộ váy. Bùi Tư Nhận câu khéo môi: "Ánh mắt không tồi."

Tống Dư Kiều lấy quần áo đang chuẩn bị mặc vào, nhưng mà.....

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Bùi Tư Nhận, trên mặt đỏ ửng càng rõ ràng.

Bùi Tư Nhận hiểu ý, nói: "Tôi đến ban công hút điếu thuốc."

"Không..... Không phải, " Tống Dư Kiều nói, "Tôi.... Nội y."

Nội y?

Chỗ nào còn có cái gọi là nội y? Cũng đã ở trên xe bị Bùi Tư Nhận xé hỏng rồi, hiện tại đang nằm ở thùng rác nào anh cũng không biết. Bùi Tư Nhận bước chân dừng lại, nói: "Đội một lát, tôi đi xuống mua cho cô."

Nội y quần lót... loại quần áo này, vẫn là không cần qua tay người khác, tự mình mua có vẻ tốt.....

Dưới lầu có cửa hàng nội y nổi tiếng nữ tính. Bùi Tư Nhận chưa từng mua nội y, với nội y rục rờ muôn màu cũng không biết, nhân viên cửa hàng hỏi cái gì cũng không biết, nhưng anh đem qua đã lấy tay đo đạc qua, đã đem số đo lấy nội y ở đây, lấy tay đo thử một chút, cùng số đo nội y cầm lên.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy một người đàn ông như vậy đến mua nội y, tuy rằng rất kỳ quái, nhưng đàn ông của người phụ nữ kia, thật sự thực hạnh phúc a.

"Ngài là vì bạn gái đến mua nội y sao?" Nhân viên cửa hàng lôi kéo làm quen.

Căn bản Bùi Tư Nhận đối với phụ nữ đang tiến đến gần, luôn luôn không để ý tới, nhưng là lúc này đây tâm tình tốt, phải trả lời nói: "Không phải bạn gái, là phu nhân."

Nhưng mà, bỗng nhiên nghĩ phu nhân như vậy, bây giờ còn ở nơi này nói dối người ngoài, may Bùi Tư Nhận lại nâng lên.

.....

Tống Dư Kiều cảm thấy chính mình đầu óc sắp nổ.

Ở vừa mới bắt đầu tiếp xúc Bùi Tư Nhận thời điểm, cô liền nhìn ra được, người đàn ông tự phụ cao ngạo như vậy, khả năng trong lòng đối cô có như vậy nhất chút hứng thú, cho nên lúc ấy ngay tại trên người anh đánh thượng một cái dấu chấm than: dấu hiệu nguy hiểm, một lòng muốn cách xa... cách xa...phải cách xa, tuyệt đối không thể tới gần!

Nhưng vì sao lại càng ngày càng gần? Hiện tại thế nhưng còn cùng nhau lên giường.

Bệnh đau đầu của Tống Dư Kiều lại tái phát, mấy năm nay từ Ôn Ca Hoa về nước, rõ ràng triệu chứng đau đầu đã muốn tốt rất nhiều, xem ra phải kêu mẹ hỏi bác sĩ bên Vancouver lấy chút thuốc lại đây.

Cô luôn luôn là một người cực kỳ cẩn thận, đối với bất luận cái gì đều quan sát rất cẩn thận, có lẽ bởi vì thời gian dài làm trợ lý của người khác, thận trọng phát hiện, ở trên tủ đầu giường khách sạn hàng có một kí hiệu, căn phòng này không phải căn phòng ngày hôm qua.

Đêm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thế nhưng ngay cả khách sạn đang ở cũng phải đổi.

Thùng thùng thùng tiếng gõ cửa.

Tống Dư Kiều bỗng nhiên mở miệng: "Ai?" Cùng phong hoành huyết.

"Tôi" ngoài cửa Bùi Tư Nhận nói: "Lúc này ra ngoài không có mang chìa khóa phòng."

Tống Dư Kiều sững sốt một lát, mới đưa chân cuốn lại che trước ngực kín lại, đi tới mở cửa, Bùi Tư Nhận một tay mang theo túi nội y, một tay mang theo túi đồ đóng gói.

.....

Thay quần áo xong, Tống Dư Kiều cùng Bùi Tư Nhận ngồi ở bên cạnh nhau trên sô pha, nhìn chăm chăm túi com hộp trước mặt, không nói.

Tống Dư Kiều dùng nước lạnh rửa mặt, đầu óc vừa rồi đã khôi phục một ít lý trí.

"Bùi....."

Bùi Tư Nhận đưa tay hướng về phía trước thân hình như là muốn chạm vào trên môi Tống Dư Kiều, Tống Dư Kiều kinh ngạc nghiêng người về phía sau.

Bùi Tư Nhận khẽ cười một tiếng: "Ăn com trước."

Anh mở cái túi ra, lấy hai phần cháo và mấy cái bánh bao ra, một phần cháo thịt nạc chứng muối đặt ở trước mặt Tống Dư Kiều, nắp hộp mở ra, lập tức một hương thơm xông vào mũi.

Nhìn về mặt Bùi Tư Nhận thông thả, Tống Dư Kiều cũng đói bụng thật sự, liền ăn hai cái bánh bao, hương vị của cháo thịt nạc trứng muối thực ngon, cô một hơi liền uống hơn phân nửa.

Cô nói: "Bùi tổng, chuyện tối ngày hôm qua chuyện..... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Đêm qua?"

Tống Dư Kiều nghi hoặc: "Không phải sao?"

Ngay sau đó, cô liền thấy màn hình di động sáng lên, bấm xem lịch ngày, thế nhưng đã qua một ngày! Một ngày này chẳng lẽ cô chỉ ngủ như vậy thôi sao?!

Bùi Tư Nhận dựa vào sô pha, cánh tay để trên tay vịn sô pha, ánh mắt híp lại nhìn Tống Dư Kiều, dùng loại giọng điệu làm cho người ta hận đến nghiêng răng, không nhanh không chậm nói: "Có người bỏ thuốc cô, sau đó ném tôi vào phòng tôi."

Tống Dư Kiều không có cất ngang, chờ Bùi Tư Nhận nói tiếp.

Bùi Tư Nhận tiếp tục nói: "Sau đó Hoa Tranh đến đây....."

"Cái gì?!" Tống Dư Kiều trực tiếp từ trên sô pha nhảy dựng lên, "Hoa Tranh đến đây?"

Bùi Tư Nhận bị vẻ mặt này của Tống Dư Kiều chọc cho buồn cười: "Hoa Tranh luôn luôn thích bắt gian tôi, lần trước không phải còn mang theo cô đi bắt gian sao?"

Tống Dư Kiều im lặng.

Thế thì không giả, nhưng nếu thật sự làm cho Hoa Tranh nhìn thấy..... Hậu quả đó thực thiết tưởng không chịu nổi.

Vì sao lại như vậy, nếu như là những người khác, cho dù là một người xa lạ, cũng tốt hơn là Hoa Tranh - Người đã theo đuổi Bùi Tư Nhận hơn ba năm, vì sao cô tình lại là Bùi Tư Nhận.

Mà bây giờ nghĩ lại, có một tầng quan hệ như vậy, còn muốn muốn giống như trước phân rõ giới hạn, chỉ sợ không có khả năng.

Tống Dư Kiều đóng nhắm mắt con ngươi, cô là bạn tốt của Hoa Tranh, tuy rằng nói cô bị tính kế không hề ý thức, nhưng là trong lòng vẫn là cảm thấy có lỗi với Hoa Tranh.

"Sau đó thì sao?"

Bùi Tư Nhận nói: "Tôi liền mang theo cô từ trên lầu nhảy xuống, chạy trốn."

Tổng Dư Kiều: "....."

Đảm phán như vậy, hình như hiệu quả cũng không thể nào tốt, phía trước cửa phòng tắm nửa mở, bên trong bởi vì vừa rồi mới tắm rửa hơi nhiệt bốc ra ngoài, mà bên ngoài là giường lớn, chăn hỗn độn, quần áo lộn xộn, làm cho đầu óc Tổng Dư Kiều cũng thực rối loạn.

Cuối cùng, Tổng Dư Kiều mở miệng có chút tối nghĩa, nói: "Bùi tổng, một đêm này..... Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, xin ngài quên đi."

Ý cười nơi khóe miệng Bùi Tư Nhận đã dần dần tiêu tán, đôi mắt lại khôi phục cái loại gọn sóng không sợ hãi chuyện gì: "Cô là nói..... Coi như là tình một đêm?"

Tình một đêm?

Tổng Dư Kiều nghe thấy từ Bùi Tư Nhận dùng, trong lòng khó chịu, khó chấp nhận một chút, này ba năm qua, cho dù là Diệp Trạch Nam không có chạm vào cô, cô cũng chưa từng có theo đuổi dục vọng của mình đi tìm quá đàn ông khác, loại chuyện tình một đêm này, ở trong lòng cô, liền tỏ rõ nếu một lần phản bội, là triệt triệt để để phản bội.

Trong miệng Diệp Trạch Nam nói cô là không sạch sẽ, nhưng ở trong lòng cô, chính cô là sạch sẽ.

Chẳng qua hiện tại..... Chỉ sợ thật sự thành như trong miệng Diệp Trạch Nam..... Không sạch sẽ.

"Ừm, " Tổng Dư Kiều nhắm chặt mắt, lại mở to mắt đã muốn kiên định vô cùng, "Coi như là tình một đêm."

Bùi Tư Nhận nhìn bộ dạng này của Tổng Dư Kiều giống như là trắng sĩnh nắm chặt tay, không khỏi cũng nhớ tới mỗi khi Bùi Hạo Dục ở bên ngoài gặp rắc rối đều cạo xát hai chân, quả thật là mẹ nài con nấy, không khỏi từ đáy lòng cười cười, nói: "Nhưng tôi trước giờ cũng không cùng người khác chơi tình một đêm"

"Hửm?" Tổng Dư Kiều giương mắt.

Bùi Tư Nhận nói một câu ra vẻ đạo mạo: "Tôi chỉ cùng người ta làm bạn lâu dài."

Tổng Dư Kiều: "....."

Bùi Tư Nhận tục nói: "Cho dù chính là tình một đêm, Hoa Tranh cũng không tiếp thụ được."

Tổng Dư Kiều cạ lời: "Chuyện này..... tôi cảm thấy....."

Đúng vào lúc này, chuông điện thoại của Bùi Tư Nhận vang lên.

Anh đứng dậy, nói: "Tôi đi nhận điện thoại."

Tổng Dư Kiều nhìn bóng lưng cao ngất của Bùi Tư Nhận, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ Bùi Tư Nhận chính là cái loại đàn ông bề ngoài áo mũ chỉnh tề, nội tâm âm hiểm, đen tối?

Thoạt nhìn không giống mà.

Khoan, chẳng qua đúng là có điều dự triệu đi, theo Hoa Tranh đi bắt gian, ở trên hành lang cái ánh mắt kia, tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng tự phụ, ánh mắt sáng quắc đem cô bức đến không dám mở mắt.

Khuôn mặt Tổng Dư Kiều lại có chút đỏ ửng, cần phải đi rửa mặt.

.....

Bùi Tư Nhận nhận đến là điện thoại của Viên Bằng Phi.

"Bùi tổng, tôi là Phong Đăng Viên Bằng Phi, không biết anh có còn nhớ rõ tôi không....."

"Tất nhiên là nhớ rõ anh." Bùi Tư Nhận đứng ngoài ban công, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn thoáng qua Tổng Dư Kiều đang nhìn anh, khẽ cười cười, mãi đến khi Tổng Dư Kiều xoay người chải tóc, lấy tư thế có chút không được tự nhiên đi vào phòng tắm, anh mới xoay người lại, cánh tay để trên lan can, ngắm nhìn mây trời phương xa.

Đầu bên kia điện thoại Viên Bằng Phi thấy Bùi Tư Nhận lấy giọng điệu nhu hòa như vậy cảm thấy thông thể tin được, sững sờ, nói tiếp đi: "Đêm qua....."

"Như thế nào?"

"Người phụ nữ đó....." Viên Bằng Phi cảm thấy mình ở trước mặt Bùi Tư Nhận quả thực chính là một con tép nhỏ, đơn giản trực tiếp nói thẳng ra, "Hợp đồng cùng công ty tôi, ngài có thể thoải mái một chút được không?"

"Trợ lý của tôi không có nói cho anh biết sao?" Bùi Tư Nhận nói, "Giai đoạn cuối cùng đấu thầu, quyết định công ty của anh - Phong Đăng cùng mặt công ty khác, thời gian định vào chiều thứ sáu."

Viên Bằng Phi trong đầu đơ một chút, bắt đầu lớn giọng: "Khi nào vậy?! Sao tôi không nhận được thông báo?!"

Bùi Tư Nhận cười: "Chỉ sợ liên tục ba ngày nay anh cũng chưa quay về văn phòng, Viên quản lý, vội vàng đem phụ nữ đưa lên giường của tôi vậy sao."

Anh mặc dù là cười nói, nhưng vào lỗ tai Viên Bằng Phi cũng là cảnh cáo.

"Tôi hiểu rồi, Bùi tổng."

.....

Cúp điện thoại, trong lòng Viên Bằng Phi còn sợ hãi, nếu đêm qua không phải bởi vì người phụ nữ đó thuận mắt Bùi Tư Nhận, chỉ sợ hiện tại anh không có thể an toàn đứng ở chỗ này, trách không được trước cùng Bùi thị giao tiếp, tổng giám đốc công ty bọn họ nói phải cẩn thận làm việc.

"Trương Nghị, cậu lại đây."

Tên đàn em này tên Trương Nghị, nghe thấy quản lý bọn họ gọi mình, bước đi qua, hỏi: "Chuyện gì ạ?"

Viên Bằng Phi xoa xoa hai huyệt thái dương, nheo mắt lại, nói: "Cậu lấy tư liệu tra được của người phụ nữ đó, cho tôi một phần."

Trương Nghị từ trong cặp hồ sơ của mình lấy ra nữa một sấp giấy, đưa ra, trên mặt có mấy tấm ảnh bị vo thành cục, anh cười hắc hắc, vuốt thẳng ra, "Lần trước dùng này tờ giấy này bao mấy quả táo."

Viên Bằng Phi: "....."

Anh đưa tay liền vỗ vào ót Trương Nghị mấy cái: "Tìm đường chết! Ngu ngốc! Đây là người trong lòng của Bùi Tam Thiếu! Cậu dám dùng cô ấy bao quả táo!"

Trương Nghị: "....."

Tuy rằng mấy tấm hình đã nhăn nhúm nhúm, Viên Bằng Phi cũng nhìn thấy, Tống Dư Kiều này, hóa ra là Nhị tiểu thư Tống gia ở S thị, con gái Tống Dục! Nhưng lại có một điểm máu chó!

Người phụ nữ này là vợ của Diệp Trạch Nam ở C thị! Thiếu phu nhân Diệp gia!

Nói cách khác, người phụ nữ này đã kết hôn!

Là anh hại Tống Dư Kiều bên ngoài?! Xong đời, người phụ nữ này vừa thấy liền biết không phải kẻ dễ bắt nạt, sẽ không.....

Mấy khối thịt trên mặt Viên Bằng Phi run lên một cái, cái này..... Xem như vuốt đuôi ngựa đối với Bùi Tư Nhận, không biết Tống Dư Kiều có mang thù hay không, anh là tên đầu xỏ khiến cho cô có lỗi trong hôn nhân.

Chẳng qua, nếu đã muốn đứng đứng ở bên Bùi Tư Nhận, vậy thì sống chết đứng ở bên này.

Bên ngoài vừa vặn, về sau cách Bùi Tư Nhận một chút.

Chẳng qua, anh thật đúng là không biết, Bùi Tư Nhận thậm chí có loại yêu thích này, thích vợ người ta? Thích phu nhân nhà giàu có? Thích loại phụ nữ trước thì mạnh mẽ, sau thì thẹn thùng?

Ai, tâm tư đàn ông, đừng đoán.

Anh ngoắc Trương Nghị lại: "Về sau tôi chính là cùng Bùi tổng chung một đội, đặc biệt người phụ nữ Tống Dư Kiều này, về sau khách khí chút, nhớ kỹ chưa?"

Trương Nghị lạng lạng một chút, mới gật đầu.

Kỳ thật anh ở trong lòng nói: Bùi tổng sẽ không hiếm lạ một đồng đội như heo là anh đâu.

.....

Tống Kiệt Nhu ở cảnh cục sát bị giam một đêm, mặc dù là hận anh trai mình không chịu sử dụng quan hệ trước đây bảo lãnh cô bảo ra ngoài, Chẳng

qua đây cũng là thói quen của Tổng Dực, tính cách ngay thẳng.

Lúc cô đi ra, xe của Tổng Dực đang chờ ở bên ngoài.

Tuy rằng trong lòng cô tức giận, nhưng đối với anh cảnh sát trẻ không có mắt phía sau kia vẫn là dùng biển số xe của cựu tỉnh trưởng khoe ra một phen, liền vênh vào tự đắc đi qua, lên xe.

"Anh cả."

Tổng Dực nhìn Tổng Khiết Nhu lên xe, hỏi: "Đi C thị náo loạn chưa đủ, giờ tới S thị lại bắt đầu náo loạn?"

Tổng Khiết Nhu không hé răng.

Tổng Dực nói: "Lần này về đến nhà ngoan ngoãn yên lặng lại một chút, chia ra đi, tôi đã tìm người đi C thị đem Lily đưa về đây, chuyện này không cần em quan tâm."

Tổng Khiết Nhu nghe Tổng Dực nói vậy, bắt đầu khóc náo loạn: "Anh còn nhớ tới Lily sao?! Lúc trước từ bên cạnh tôi anh cướp nó đi, tại sao anh không quan tâm nó? Anh có biết mỗi lần nghe thấy nó gọi tôi là bác thì trong lòng tôi có bao nhiêu khó chịu không? Rõ ràng là con gái ruột mình, lại gọi người khác mẹ!"

Tổng Dực nói: "Tình huống của em lúc đó có thể nuôi đứa nhỏ này được sao? Lúc đó em sắp kết hôn, biết người Hàn gia xem trọng nhất là cái gì không?"

Tổng Khiết Nhu không cam lòng yếu thế: "Hàn gia coi trọng cái gì đến hiện tại tôi cũng chưa rõ! Tôi chỉ biết, anh đem con gái của tôi đoạt đi rồi, đưa cho cái người đàn bà ti tiện Từ Viện Di kia nuôi! Hiện tại nó kêu con tiện nhân đó là mẹ!"

"Ba" một tiếng, trên mặt Tổng Khiết Nhu đã chịu một cái bạt tay.

Biểu cảm trên mặt Tổng Dực rất lạnh, nói: "Hiện tại cô ấy là chị dâu của em! Em chú ý một chút cho tôi!"

Trên mặt Tổng Khiết Nhu hiện ra tia không cam lòng: "Không phải là anh sợ tôi làm ô uế thể diện Tổng gia, hủy hoại cơ nghiệp mà cha lưu lại sao, anh cả, anh yên tâm, tôi còn biết đạo lý nhất vinh câu vinh nhất tôn câu tôn, nhưng mà, anh cũng không cần bức tôi nóng nảy, hiện tại Lily là cháu của tôi, anh cho tôi một chút thời gian ổn định cảm xúc."

Tổng Dực nói: "Quên đi, hiện tại em cũng đã là người của Hàn gia, tôi cũng trông nom không được em, chính em tự nhìn mà làm đi."

Tổng Dực đối với cô em gái này, cho tới bây giờ ông vẫn không có biện pháp, lòng dạ cô em gái này rất cao, giống như năm đó trước khi cô kết hôn, lại nói mang thai đứa nhỏ, cha mẹ đều bảo cô bỏ, cô lại lấy cái chết bức bách, nói phải sinh đứa bé này, nhưng mà hỏi là đứa nhỏ của ai, lại không nói.

Hiện tại, chỉ sợ thân thể Từ Uyển Ly, vẫn còn là một bí ẩn.

.....

Hiện tại ở cùng Bùi Tư Nhận một chỗ, cả người Tổng Dư Kiều đều cảm thấy không được tự nhiên, có đôi khi phản ứng lại chậm nửa nhịp, có đôi khi lại giống như đi vào cõi thần tiên vũ trụ.

Bùi Tư Nhận tự nhiên cũng đã phát hiện điểm này, chẳng qua cảm thấy trên mặt Tổng Dư Kiều thường xuất hiện đỏ ửng, giống như năm năm trước, vẫn hay đỏ mặt, cho nên lúc đó Bùi Tư Nhận vẫn thích đùa giỡn cô, hiện tại lại càng thích đùa giỡn cô.

Giống như, ngay tại thời điểm Tổng Dư Kiều cúi người thắt dây an toàn, tự nhiên đưa tay giúp Tổng Dư Kiều tán lại mấy sợi tóc ra sau tai cô.

Tổng Dư Kiều giật mình một chút, nghiêng người về phía sau, trong ánh mắt đều là phòng bị.

Bùi Tư Nhận cười cười: "Đi Tổng gia sao?"

"Ừ, cảm ơn."

Toàn bộ đường đi, Tổng Dư Kiều ngồi đều giống như Tổng Thống phu nhân, cả người đều căng thẳng, một chút gió thổi cỏ lay đều giống như chim sợ cành cong.

Mà Bùi Tư Nhận, cố tình trong chốc lát trở mình xem một chút tạp chí, trong chốc lát nhìn di động, trong chốc lát cầm cốc nước uống, trong chốc lát đem xe cửa sổ hạ xuống, trong chốc lát lại kéo lên, làm cho thần kinh Tổng Dư Kiều gắt gao cứng ngắc không dám lộn xộn.

Ở phía trước lái xe Lê Bắc bỗng nhiên cảm thấy thực vui mừng, chính mình ông chủ rốt cục không hề suốt ngày bán một bộ người chết mặt, chẳng qua muốn hay không như vậy rồi loạn a, ông chủ người thật xác định người hiện tại ba mươi tuổi mà không phải mười ba tuổi sao? Như vậy khi dễ người tôicô nương gia thật sự được chứ?

Đã ba năm đều không có quay về Tổng gia.

Tại hạ xe phía trước, Tống Dư Kiêu không hiểu có chút khẩn trương, Bùi Tư Nhận đi theo cô cùng nơi xuống xe, lại làm cho cô khẩn trương.

"Bùi tổng, ngài này nếu đi.....?" Tống Dư Kiêu ở trong lòng đánh cái dấu chấm hỏi, sợ Bùi Tư Nhận là muốn cùng cô cùng nhau đi vào.

Bùi Tư Nhận nhíu mày: "Tôi đi báo phỏng Tống chủ tịch, vừa tiện đường, cùng nhau đi."

Tống Dư Kiêu: "....."

Lê Bắc yên lặng quay mặt đi chỗ khác, nuốt xuống một ngụm nước bọt: ông chủ, anh cùng cha của Tống Dư Kiêu không quen biết, được không?

Chẳng qua, Bùi Tư Nhận chưa cùng Tống Dư Kiêu đi vào Tống gia, mà là vào bên cạnh một nhà đồn trú.

.....

Lúc Tống Dư Kiêu đi vào cửa nhà Tống gia, bị bảo vệ ngăn cản.

"Đứng lại, xin hỏi cô tìm ai?"

Tống Dư Kiêu xem người này khuôn mặt người này còn trẻ, có thể là ba năm qua mới tới, không biết cô cũng không sao, nói: "Tôi tìm chủ tịch Tống."

"Tống chủ tịch đi bệnh viện rồi."

Tống Dư Kiêu vừa nghe có chút hoảng, chẳng lẽ Tống Khiết Nhu nói thật?

Cô đến từ trước ngày hôm qua, kỳ thật trong lòng luôn có một dấu chấm hỏi, nhưng vì chuyện ngày hôm qua quá vội vàng, chưa kịp thật sự suy nghĩ, hiện tại lại nghĩ lại, tự nhiên đã nghĩ thông suốt.

Người cô Tống Khiết Nhu này, đối Tống Dư Kiêu cho tới bây giờ vẫn không yêu thích, trước giờ đều là hướng về Từ Uyển Ly mà châm chọc cô, trong trí nhớ Tống Dư Kiêu, mỗi lần Tống Dư Kiêu và Từ Uyển Ly đồng thời phạm vào sai lầm, bị cô biết, tuyệt đối là lỗi cô mắng trận âm ỹ, mà đối Từ Uyển Ly hỏi han ân cần, giống như Từ Uyển Ly mới là cháu gái ruột vậy.

"Ông ấy đi bệnh viện nào anh biết sao?" Tống Dư Kiêu chạy nhanh hỏi.

"151 bệnh viện, nghe nói là Hàn....." Bảo vệ còn chưa nói hết, Tống Dư Kiêu bỏ chạy, anh ở miệng than thở, "Hàn tham mưu trưởng sinh bệnh, ông ấy đi thăm..... tôi nói chưa xong, chạy nhanh như vậy làm gì."

Tống Dư Kiêu một mạch chạy đến đại viện Tống gia, cũng bất chấp hiện tại nơi nào trên người có chút đau, thấy bên cạnh không có xe riêng của Bùi Tư Nhận, cũng chẳng quan tâm sẽ tìm đến anh để chào hỏi, trực tiếp gọi một chiếc xe taxi, báo bệnh viện địa chỉ.

Lê Bắc ở bên ngoài trông thấy Tống Dư Kiêu đi ra, vội vàng gọi điện thoại cho Bùi Tư Nhận.

"Ông chủ, Tống tiểu thư chỉ sợ gặp khó rồi."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngày mùng một tháng năm, bệnh viện Đa Khoa, phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú

Edit: Nguyệt Hà.

Beta: Búp Nguyễn

Tống Dực cùng Từ Viện Di từ phòng bệnh của Hàn Tham mưu trưởng đi ra, theo phía sau con cháu của Hàn tham mưu trưởng, Hàn Đặc.

Tống Dực nói: "Tiểu Hàn à, không cần đưa tiễn, mẹ hai cháu ngày hôm nay mới từ nước ngoài đi công tác trở về. Còn đang bị lệch múi giờ, chờ thêm hai ngày, chủ sẽ đưa mẹ tới thăm."

Mẹ hai của con cháu họ Hàn mà ông ta nói, không ai khác ngoài Tống Khiết Nhu.

Có điều sai giờ cũng là già, Tổng Khiết Nhu không nghĩ là thật, nếu như không phải vương phải danh vọng hai nhà Hàn Tổng thì sau ly thân hai năm đã sớm có thể giải trừ cuộc hôn nhân quan hệ vì lợi ích này, về thực tế chỉ còn trên danh nghĩa.

"Gia gia đã dặn, nhất định phải đưa ngài đến dưới lầu lên xe." Hàn Đạc rất nho nhã lễ độ, đối với trưởng bối tỏ thái độ cung kính, tuy rằng anh ta cơ hồ chưa từng thấy cái người mợ này xuất hiện bao giờ.

Từ Viện Di cười: "Ôi, anh xem, đứa nhỏ này thật tốt, nếu như Hàm Hàm lớn lên cũng giống cháu thì đi an tâm."

Tổng Kỳ Hàm nghe thấy mẹ nói tên, co lại trong lồng ngực Từ Viện Di.

Tổng Dục cười to: "Còn nhỏ lắm. Mới gần năm tuổi, làm sao có thể trưởng thành đáng đáp như anh Hàn Đạc."

Ngay ở thời điểm đợi thang máy, cửa thang máy bỗng nhiên rầm rầm mở ra, bên trong vọt thẳng ra một bóng người, lập tức đụng phải Từ Viện Di đứng chính giữa.

Từ Viện Di hét to một tiếng, mắt thấy trong ngực Tổng Kỳ Hàm liền ôm không thể, cũng còn may có Tổng Dục kịp thời đỡ lấy bà ta, ổn định con nhỏ trong lòng bà ta.

Hàn Đạc định tiến lên một bước đỡ lấy bóng dáng lao ra kia, có điều bởi vì lực đẩy quá lớn, anh ta trái lại bị lùi ngược về phía sau hai bước. Bóng người này lập tức ngã ngửa trên mặt đất. Đúng là ngã không nhẹ.

"Xin lỗi, xin lỗi." Tổng Dư Kiều vội vàng nói, "Tôi không nhìn thấy."

Bỗng nhiên, một tiếng cực kỳ vang dội "chị ơi", cắt đứt mạch suy nghĩ của Tổng Dư Kiều, cắt đứt cả tâm trạng căng thẳng của cô.

Tổng Kỳ Hàm đang ở trong lòng mẹ già tựa kịch liệt thoát ra, lập tức nhào tới người Tổng Dư Kiều: "Chị ơi, chị ơi!"

Tổng Dư Kiều mất ba giây đồng hồ, mới nhận ra, đứa trẻ này chính là cậu em trai cùng cha khác mẹ ba năm trước còn gào khóc đòi ăn.

Thế nhưng, nó làm sao nhận ra cô?

Dù ba năm qua cô thay đổi không nhiều, kể cả vậy thì đứa nhỏ này làm sao có thể nhớ được chuyện từ ba năm trước.

Từ Viện Di buông Tổng Kỳ Hàm ra, phục hồi lại tinh thần, kêu một tiếng: "Dư Kiều, con về từ khi nào vậy?"

Tổng Dư Kiều giương mắt, ánh nhìn về phía Từ Viện Di đã lạnh ba phần, "Tôi trở về lúc nào cần báo với dì sao? Có phải là tôi vừa trở về đã làm ngơ mắt mấy người không?"

Tổng Dục cau mày: "Cô nói chuyện với dì Từ kiểu gì đấy?"

Tổng Dư Kiều nếu đã nhìn thấy Từ Viện Di tất nhiên cũng chú ý tới Tổng Dục đứng bên cạnh. Thần thái vẫn sáng láng, tinh thần vẫn còn cao, hại cô suốt trên đường lo lắng cho ông ta, còn tưởng rằng đúng là thật xảy ra vấn đề, hận lúc đó không thể hạ quyết tâm đem một bên thân cây ghép cho Tổng Dục. Thế nhưng hiện tại vừa thấy mặt đã dùng giọng này để nói chuyện, trong lòng đã biến mất hầu như không còn điểm nhẹ nhàng nào rồi.

"Làm sao, đuổi mẹ ruột tôi đi rồi, còn muốn tôi cung cung kính kính gọi dì một tiếng mẹ sao? Dì có biết con gái bà phải chạy sang thành phố C đi làm tiểu tam cho Diệp Trạch Nam không? Cha, người thực sự đã quá thiên vị người kia rồi."

Tổng Dục vừa nghe, sắc mặt đã thay đổi, tương đối khó coi.

"Cô đang nói chuyện với người nào đấy?! Cô vẫn còn tưởng tôi là cha cô sao?"

Từ Viện Di cảm thấy sự việc diễn biến ngày càng xấu, vội vàng kéo tay Tổng Dục một cái: "Dư Kiều vừa mới về, đừng nóng giận như vậy."

Hàn Đạc đứng một bên chứng kiến toàn bộ, đây là việc liên quan đến nhà Tổng, quan sát ở đây không khỏi có chút bất an không được tự nhiên, nói nhanh một lí do rồi về trước cửa phòng bệnh Hàn tham mưu trưởng.

Tới nơi mắt Hàn Đạc hết nhìn người Tổng Dư Kiều lại quét qua hai mắt, mới rời đi.

Bởi vì Hàn tham mưu trưởng đang ở phòng V.I.P tại tầng trệt, cho nên sau khi Hàn Đạc đi khỏi, cũng chỉ còn lại bốn người, ngay cả thầy thuốc y tá cũng nể sợ mà tránh xa.

Tổng Dư Kiều đứng thẳng, giằng co tranh cãi cùng Tổng Dục.

Tổng Dục lạnh lùng nói: "Cô từ xa chạy về đến, chính là vì ta?"

Tổng Dư Kiều đứng thẳng tắp, chẳng kém gì: "Là cha nói đấy nhé."

"Hay, hay, hay lắm, " Tống Dực nói ba từ, trực tiếp ôm lấy Tống Kỳ Hàm này giờ dính chặt vào Tống Dư Kiều, nhanh chân bước vào thang máy, "Từ xa trở về là để tìm bộ xương già này của ta, được, Tống Dư Kiều, cô thực sự ngày càng làm người cha này xấu hổ."

"Con nào dám làm vậy, người cũng đã nói, người là cha con, con phận làm con gái, hiểu thuận cha còn không hết đây."

Thấy mất hai cha con như muốn muốn giương cung đấu kiếm, lời nói với nhau toàn mang đau thương. Từ Viện Di mau tới giảng hòa: "Tống Dực anh làm cái gì vậy? Dư Kiều không trở lại thì anh ngóng ngày trông đêm, tới khi về rồi anh lại muốn đuổi người đi là sao?"

"Tôi lúc nào chờ mong nó quay lại?" Tống Dực mang ánh mắt lạnh giá hướng về Tống Dư Kiều, "Em hỏi nó đi, trong lòng thừa nhận hay không thừa nhận cái nhà này, thừa nhận hay không thừa nhận người cha này? Ban đầu là ai nói muốn cắt đứt quan hệ, nhất định phải gả đi cho một người ở thành phố C, vĩnh viễn cũng sẽ không trở về cái nhà này?!"

Tống Dư Kiều cắn răng, gắng gượng nuốt nước bọt, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại ngay trước mắt, lòng đầy chua xót, viên mắt đã dâng lên một tầng nước.

Cô không nhịn được nữa, hô lên: "Là con, chính là con nói! Như thế nào!"

Lo lắng của cô đối với Tống Dực không phải là giả, nếu không thì làm gì đến mức mất lý trí, tìm hiểu một chút tình huống rồi bỏ chạy trở về từ thành phố S, kết quả phát hiện là bị lừa, còn bị người chế nhạo một phen.

Tống Khiết Nhu chỉ sợ là trời vừa sáng cũng biết kết quả là như thế này, cho nên mới phải lừa cô.

Hồn như gần thoát ra khỏi thân, Tống Dư Kiều dựa lưng vào vách tường, từng điểm từng điểm trượt xuống, nhưng vẫn kiên cường mở to hai mắt, tránh cho nước mắt lăn xuống.

Thế nhưng, nước mắt cũng rơi rồi, cô liền đơn giản ngồi dựa vào tường, đầu gục xuống giữa hai gối.

Cảm tưởng như ngoài những lúc như thế này, sẽ không còn khi nào thích hợp hơn để bản thân chữa lành vết thương.

Đem những mảnh vỡ còn lưu lại kia sửa sang một chút, rồi một lần nữa vứt bỏ ở trong góc.

Không biết qua bao lâu, Tống Dư Kiều cuối cùng cũng dần lòng đem loại cảm xúc bị thương đau để chôn sâu vào trong tim, đưa tay lau đi khóe mắt đã nhòe lệ, mới ngẩng đầu lên, ngay lập tức bắt gặp Bùi Tư Nhận cũng đang tựa người ở trên mặt tường.

Hắn ta đến từ lúc nào?

.....

Bùi Tư Nhận từ đâu tới đứng bên cạnh, ánh mắt thâm trầm, thấy Tống Dư Kiều ngẩng đầu lên, mới đi thẳng trước, vươn tay ra giúp cô đứng dậy.

"Khóc được rồi sao?"

Tống Dư Kiều gạt nước mắt, lập tức phủ định: "Tôi đang điều chỉnh tâm tình."

Nhìn Tống Dư Kiều kiên quyết phủ nhận, đúng là giang sơn thay đổi bản tính khó dời, năm năm trước hay năm năm sau vẫn như trẻ con, hắn nở nụ cười, tiếp lời: "Kiểu điều chỉnh này tốt không?"

"Có."

Tống Dư Kiều gạt gạt vài cái, vừa đứng đã đi ngay vào thang máy.

Cô cảm thấy mình cùng Bùi Tư Nhận căn bản không nên có quan hệ, hiện tại thì càng không, vì lẽ đó, xuống dưới tầng, dù nhìn thấy Lê Bắc mở cửa xe, cô vẫn trực tiếp vòng qua đuôi xe, đứng ven đường bắt xe.

Mà Bùi Tư Nhận cũng chưa lên xe vội, lờ mờ theo sau Tống Dư Kiều.

Lê Bắc trong lòng nghĩ, đây không phải giận dữ thì là gì, cũng khó trách ông chủ hơi thiếu tình tế, huống chi ai kia đã là vợ người ta, xem qua bao nhiêu nam nhân, dùng loại thủ đoạn kia để đối xử với những thiếu nữ tím vẫn còn ngập tràn sắc hồng kia chắc chắn là hồng bét.

Tống Dư Kiều cảm thấy lòng phiền không lặng, vừa nảy bởi vì to tiếng với Tống Dực cha mình, hiện tại thần kinh căng như dây đàn, hai bên não đau như bị giăng co.

Một chiếc taxi dừng đỗ trước mặt, Tống Dư Kiều mở cửa định lên xe, lại phát hiện Bùi Tư Nhận cũng muốn theo, liền trực tiếp xoay người lại, đẩy hắn một cái, lờm hờm: "Anh đừng có đi theo!"

Một lát sau khi xe rời đi, Bùi Tư Nhận vẫn còn dậm chân tại chỗ.

Bản tính rất cục cũng hiển lộ ra, còn tưởng rằng thời gian năm năm kia đã thật sự đem một con mèo hoang nhỏ thuần hóa thành tiểu thư khuê các hiền

lương thực đức mà nhiều lần dùng một loại ánh mắt kính cẩn nhìn hấn, hấn đều cảm thấy không thoải mái.

Lẽ nào hấn chính là chỗ này loại bị tra tấn thể chất?

Bùi Tư Nhận phúi chút bụi bám trên quần áo, nhìn về phía taxi đang lái đi xa.

Lê Bắc cho rằng Bùi Tư Nhận chắc chắn là tức rồi, thế nhưng đợi được ông chủ mình lên xe, mới phát hiện hấn đang ôm lấy khóe miệng.

Bùi Tư Nhận u lạnh nhìn Lê Bắc: "Có chuyện gì sao?"

Lê Bắc lập tức lắc đầu: "Không có gì."

"Anh làm lái xe bao nhiêu năm, " Bùi Tư Nhận nói, "Chưa một lần bị vuốt mèo cào qua sao?"

Lê Bắc suyt chút nữa phụt cười, chân đạp ga, oán thảm ngài thì có chỗ nào như là bị mèo cào, rõ ràng vẫn thích tiếp xúc thân mật với mèo nhỏ kia, nó nê thoả năn ra mặt, có muốn hay không quá chỉ rõ ràng rồi.

.....

Tổng Dư Kiều trực tiếp đi tới sân bay.

Cho tới lúc này, cô bay về đây, sở dĩ là e sợ từ gần hương tình e sợ, tuy rằng trong lòng lo lắng cho thân thể của cha, nhưng lại không muốn xuất hiện đột ngột như vậy, muốn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng trước.

Mà bây giờ, cô hận không thể mau rời khỏi cái thành phố này, giống như ba năm về trước, mang theo nhần tâm quyết đoạn tuyệt, dù không trở về nữa.

Thế nhưng, ngay khi sắp tới sân bay, cô nhận được một cú điện thoại.

"Kiều Kiều, cháu trở về rồi sao?"

Đây là giọng bà cô. Khoảnh khắc tiếng nói kia truyền đến tai, Tổng Dư Kiều suyt chút nữa bật khóc.

Trước đây ở nhà họ Tổng, ngoại trừ mẹ hết mực yêu thương cô, còn có bà nội. Ngày Tổng Dư cùng mẹ ly hôn, người cực lực phản đối nhất chính là bà, thậm chí còn không tiếc động tay động chân đánh Tổng Dư. Ngày cô khur khur cố chấp phải gả bằng được cho Diệp Trạch Nam, bà nội cũng đứng về phía cô.

"Vâng, cháu theo lãnh đạo đến thành phố S đi công tác."

"Đã đến nơi rồi cũng không quay về nhìn bà của cháu một cái à? Định cứ như vậy không chào mà đi đúng không?" Bà Tổng năm nay đã qua tuổi thất tuần, nhưng khi nói chuyện mười phần vẹn mười vẫn là trung khí, "Trưa hôm nay về nhà đi cháu, về ăn với bà già này bữa cơm."

Bên kia cúp điện thoại, Tổng Dư Kiều sửng sốt mất nửa ngày, cứ thần ra một lúc lâu mới phản ứng, lại bảo tài xế taxi đưa về nhà.

Ba năm qua, mặc dù không có về qua nhà nhưng thường xuyên gọi điện cho bà nội, sau khi bà học xong cách dùng Internet video thì hai người cũng hay chat video với nhau.

Tổng Dư Kiều đến nơi đã thấy di Vương, người chăm sóc bà nội lâu nay, chờ ở cửa.

"Di Vương!"

"Nhị tiểu thư, cháu đã về."

Di Vương nhìn Tổng Dư Kiều mặc váy, cả người đáng ngọc yêu kiều, so với ba năm trước chắc chắn cảm thấy xinh đẹp hơn, dọc đường đi khen ngợi không ngớt.

Tổng Dư Kiều rất nóng lòng muốn được gặp bà, chỉ có điều cô không hề nghĩ tới, là sẽ ở trong phòng của bà mà chạm mặt Diệp Trạch Nam.

.....

Diệp Trạch Nam hôm nay tới Tổng gia, căn bản là hấn đoán được, nếu Tổng Dư Kiều đang ở thành phố S, nhất định ghé qua nhà.

Nhưng hấn đã đánh giá thấp cái vô tình trong Tổng Dư Kiều.

Người mà hấn phải đi theo dõi Tổng Dư Kiều gọi điện báo rằng Tổng Dư Kiều đang trên đường tới sân bay rồi.

Tuy nhiên, hấn vẫn còn lá bài cuối cùng, không ai khác ngoài bà nội cô.

Vì lẽ đó, hấn đích thân tìm đến bà Tổng.

Quay ngược thời gian về ba năm trước, khi mà Tống Dư Kiều cùng Diệp Trạch Nam kết hôn, cô nằng nặc đòi gả cho hắn, họ Tống từ trên xuống dưới không một ai không phản đối, chỉ có duy nhất bà Tống tán thành việc cháu gái tự chọn ý trung nhân, đồng thời cực lực chống đỡ giúp cô.

Ngày ấy, đúng là như vậy, Tống Dư Kiều mang theo toàn bộ sự phản đối của thế giới, gả cho Diệp Trạch Nam, không một lễ cưới, không một lời chúc phúc, hiện tại lại lạc sang kết cục như thế này.

Cay đắng là thế, chua xót là thế, nhưng cô vẫn chưa muốn nói cho bà biết, bản thân đã quyết định sau quả đắng, vẫn là tự làm tự chịu, bà nhiều tuổi rồi, không cần đích danh tới trả tiền.

Ở sân trước bất gặp Diệp Trạch Nam, Tống Dư Kiều lập tức khựng lại, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt.

Di Vương hỏi: "Có gì không ổn sao?"

Tống Dư Kiều thần thờ mất một giây, mới nói: "Không có gì ạ."

Di Vương đương nhiên cũng chú ý tới người đàn ông đang đứng hút thuốc trong sân kia, lại liếc qua Tống Dư Kiều, đã sáng tỏ, hé miệng nở nụ cười: "Đi vào nhà trước, hai cháu cứ tự nhiên nói chuyện rồi vào sau."

Chờ cho Di Vương vào nhà rồi, Tống Dư Kiều cương quyết kim lại ý muốn quay đầu rồi đi, trừng mắt nhìn Diệp Trạch Nam: "Anh đến đây làm cái gì?"

Diệp Trạch Nam dụi tàn thuốc, đi tới: "Tôi tới thăm bà một chút."

Tống Dư Kiều cười gằn: "Anh mà đến thăm bà nội? Ba năm qua anh có lần nào đến xem bà ốm đau bệnh tật gì chưa? Hơn nữa, đây là bà nội tôi, không có quan hệ gì với anh."

Diệp Trạch Nam trực tiếp đưa tay bóp lấy cằm Tống Dư Kiều, ngón cái cùng ngón trỏ tàn nhẫn mà xiết vào: "Không có quan hệ gì với tôi thì cô nghĩ với ai, hả? Vẫn chưa có ly hôn mà cô đã nóng vội tìm tới người khác? Thằng cha kia có biết cô trước đây đã bị người sờ qua hay chưa?"

Tống Dư Kiều đã dặn lòng bao nhiêu lần đối với Diệp Trạch Nam, phải coi như người đã chết, trong lòng có sầu nào đến chừng nào cũng nhất định chôn đi thật kĩ. Vậy mà giờ đây hắn mới nói vài câu, lòng cô đã lạnh đi một mảnh.

Hiện tại Tống Dư Kiều đối mặt với Diệp Trạch Nam, giống như nhìn một người xa lạ, không khác nào đời cô từ trước tới nay không xuất hiện ai tên Diệp Trạch Nam.

Ngay lúc ấy, cửa sau lưng bỗng nhiên mở ra, bà Tống chưa thấy người đã thấy tiếng, trung khí mủi phần: "Hai người còn định la cà ngoài đây tới khi nào đây? Tiểu Kiều, cháu chính là tới thăm bà mà như là tới thăm chồng."

Bà Tống chống gậy, nhô đầu ra cười.

Diệp Trạch Nam thu hồi lại bàn tay đang tàn nhẫn xiết chặt hàm dưới của Tống Dư Kiều, đồng thời đổi thành kiểu khoác vai thân mật, quay lại nở nụ cười.

Góc độ này, động tác lại nhanh như vậy, bà Tống đích thị không nhìn ra hành động hung ác vừa rồi của Diệp Trạch Nam.

Diệp Trạch Nam mang trên mặt nụ cười, tựa hồ từ đầu vẫn chỉ dùng vẻ mặt yêu thương này.

Tống Dư Kiều trong nháy mắt liền hoàn hồn, khắc chế cánh tay muốn đẩy nam nhân giả tạo kia ra, đối với người bà thân yêu cười đùa: "Bà nội, cháu đâu có như vậy, cháu không phải đã về sao?"

Bà Tống đứng bên cửa, thấy cháu gái của mình, trong lòng liền cao hứng, lại chiêm ngưỡng một chút cháu gái cùng cháu rể đứng dưới ánh mặt trời, không khỏi cảm khái một đôi trai tài gái sắc.

"Mau tới đây, để bà già này nhìn cháu một cái."

Tống Dư Kiều nhanh chóng bước tới, đỡ lấy cánh tay gầy gò nhăn nheo kia.

Đã ba năm không gặp, cứ coi như thấy nhau thông qua video đi, nhưng nào có thể nhìn rõ ràng hơn lúc này, đưa vào mắt hết tất cả những nếp nhăn mới gần người ra, bà nội đúng là đã già rồi, tự dung viên mắt nóng lên, ngấm lại đã qua ba năm, dù có đoạn tuyệt quan hệ với cha thì cũng không nên làm vậy với bà, mình quá bất hiếu rồi.

"Kiều Kiều của chúng ta thực sự càng lớn càng đẹp," bà Tống cười vui, "Mau vào ăn cơm đi, cả Trạch Nam cũng vào đi cháu."

Dứt lời, bà liền một tay lôi vào cửa.

Bàn ăn đã được dọn sẵn, không biết là vô tình hay có chủ ý mà Tống Dư Kiều cùng Diệp Trạch Nam, hai người ngồi ở hai bên bà Tống.

"Điều là món ăn đơn giản, các con cũng đừng chê bà già này ăn uống đạm bạc, ở bên ngoài ăn nhiều món mặn, về đây coi như giải độc một chút."

Tổng Dư Kiều nói: "Làm sao mà chế được đây."

Có điều đúng là com nước không có món thịt hay cá, bởi vì bà Tổng từ khi có tuổi liền bắt đầu tin Phật, không sát sinh, cho nên trên bàn com bây giờ tạm coi là khá hơn chút bởi có một đĩa một cá nấu dưa chua.

Tổng Dư Kiều đang vui đầu dùng bữa, bỗng nhiên trước mặt đưa qua một đôi đĩa, của Diệp Trạch Nam.

Diệp Trạch Nam mỉm cười, đem một miếng cá đã gỡ xương đặt trên đĩa nhỏ trước mặt Tổng Dư Kiều: "Em thích nhất cá nấu dưa chua còn gì."

Tổng Dư Kiều dùng đĩa một chút, không chối từ, cũng không trả lời.

Hắn biết cô thích ăn cá nấu dưa chua sao?

Phải chăng khi đang học cấp ba, có một lần mưa rào, trong hai người họ đều không thể về nhà, liền đi ra quán com nhỏ dùng bữa. Vào cửa, Tổng Dư Kiều muốn ăn cá nấu dưa chua, mà Diệp Trạch Nam muốn ăn canh cá, cô nói: "Tôi không muốn ăn canh cá! Anh phải gọi cá nấu dưa chua, bằng không tôi sẽ không ăn."

Vào lúc ấy Tổng Dư Kiều, nói thật là có chút điều ngoa, tính khí thất thường, thế nhưng cô chỉ điều ngoa với một mình Diệp Trạch Nam, giống như là rất nhiều thiếu nữ đối với nam sinh mà mình thích, cố ý làm nũng cố ý nhỏ nhen như thế.

Diệp Trạch Nam đã nổi giận: "Cậu không thích thì nhịn!"

Hắn vẫn như cũ gọi canh cá.

Tổng Dư Kiều vành mắt đỏ lên, bật dậy vọt ra ngoài mưa.

Cô chạy đến một ngã tư thì dừng lại, ngồi chồm hổm xuống ôm chân khóc, trên mặt không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước mưa, nói chung trong lòng đặc biệt thương tâm.

Thế nhưng Diệp Trạch Nam đội mưa đuổi theo, lại còn cởi chính áo khoác của mình che cho Dư Kiều, ra về hóng hách: "Được rồi Kiều Kiều, tớ sai rồi, cho cậu gọi món cá nấu dưa chua mà cậu thích nhất đấy."

Tổng Dư Kiều nhớ lại buổi trưa mưa rào kia, cô một mình giải quyết cả một con cá, bởi vì cô đã nói với Diệp Trạch Nam, đó là món khoái khẩu của mình.

Trên thực tế, cô không thích ăn cá, chỉ là muốn dùng phương thức đối nghịch kia gây chú ý với hắn, hãy cùng thời kỳ trưởng thành nam sinh, đều là yêu thích đất đi Tâm Nghi nữ sinh tết tóc dây buộc tóc, sau đó ăn đi, là giống nhau, đều cũng có một loại hồ đồ yêu say đắm.

Hiện tại, Tổng Dư Kiều nhìn miếng cá trước mặt, vật đối sao dòi, tâm trạng đã hoàn toàn khác nhau rồi.

Nàng đem miếng cá đặt qua một bên, không nói lời từ chối, đương nhiên cũng không động đĩa vào.

Bà Tổng đã nhìn thấu vấn đề, ánh mắt lần lượt xẹt qua hai người nhưng vẫn giữ im lặng.

Ăn com xong, bà Tổng tỏ ý muốn đi lên Tự Miếu trên núi làm lễ tạ thần, cho Tổng Dư Kiều theo đi.

"Trạch Nam, buổi chiều giải quyết công việc xong xuôi thì tối lại về dùng com với bà nhé." Bà Tổng nói với Diệp Trạch Nam đang chuẩn bị ra ngoài hiệp đàm công tác.

Diệp Trạch Nam gật đầu: "Vâng thưa bà."

Đang cùng bà nội ra ngoài, bất ngờ gặp được Từ Viện Di mới từ bên ngoài trở về.

Từ Viện Di vừa nhìn thấy Tổng Dư Kiều, trên mặt chợt lóe lên một tia ngạc nhiên, lập tức khôi phục lại vẻ mặt bình thường: "Mẹ, Dư Kiều về rồi đấy à?"

Bà Tổng đối với vợ thứ của con trai trưởng xưa nay đều là thái độ không nóng không lạnh, không lọt nổi mắt xanh, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Thấy Tổng Dư Kiều trong tay vác lấy rổ trúc, bên trong đựng một ít đèn nhang cùng vài món tráng miệng, liền hiểu bà Tổng đây là muốn đi lên núi lễ tạ thần, "Mẹ để con nói tài xế đưa mẹ đi nhé!"

Bà Tổng vẻ mặt không hề dễ chịu, nói: "Chẳng nhẽ ta già yếu đến độ không tự đi được à? Hiện tại cô thành nữ chủ nhân ở đây liền tự giao cho mình quyền quyết định tất thảy, đến ta mà cũng phải nghe theo đề tài xế đưa đón thụ động sao?"

Từ Viện Di ngượng chín mặt: "Mẹ à, con không hề có ý đó."

Bà Tổng kéo Tổng Dư Kiều đi ra cửa, không nói Từ Viện Di nữa, đằng sau Tống Kỳ Hàm vừa chạy theo vừa hét to "Chị ơi!"

Tổng Dư Kiều dừng bước.

Tổng Kỳ Hàm mở to đôi mắt đen láy, đang hướng Tổng Dư Kiều chạy đến, lại bị Từ Viện Di bế lên: "Chị con có việc phải ra ngoài, đừng quấy rối."

Bà Tổng bình thường đối với Từ Viện Di cũng không có hà khắc như thế, bất quá bây giờ chỉ thích mình cháu gái ở bên, nên mới tự nhiên tranh giành cùng Từ Viện Di một hơi.

Có điều, bà xem thần sắc Tổng Dư Kiều, đúng là không thay đổi gì, nếu vậy ba năm qua, bà đã vượt mất cái gì?

Yên vị trên xe, bà Tổng hỏi thăm mẹ ruột Tổng Dư Kiều: "Mẹ cháu ở Canada vẫn khỏe chứ?"

Tổng Dư Kiều nói: "Vâng, mẹ vẫn khỏe ạ."

"Nghe nói, " bà tiếp lời, "Mẹ cháu lấy một người nước ngoài?"

"Là một Canada bà ạ. Cháu đi thăm mẹ rồi, mẹ đã quen với nếp sinh hoạt ở đó sinh hoạt, mấy lần cháu sang dự định đối đãi với cháu rất tốt. Ông ấy có một đứa con riêng, lớn hơn cháu sáu tuổi, cháu đi sau..."

Bà Tổng nghe cháu kể thì giật mình: "Bọn Tây cũng chấp nhận tái hôn à?"

Tổng Dư Kiều nhất thời không biết nói gì.

Bà nội, bà là đang dùng từ "cũng", không cần ghét bỏ người nước ngoài vậy chứ.

Tổng Dư Kiều biết bà nội là đang chỉ mẹ, bất kể là lúc cha cô quyết định ly hôn, hay là đưa Từ Viện Di về, lúc đó mẹ cô gả cho người nước ngoài kia, bà cũng có phần đối nho nhỏ, thế nhưng mẹ cô làm sao có khả năng nghe Tổng Dư Kiều đưa ý kiến trái phải đây.

Lẽ cùng bà rồi lại đưa bà từ trên núi lễ tạ thần xuống, điện thoại Tổng Dư Kiều đổ chuông, cô lấy ra, là số riêng của Bùi Tư Nhận.

Không kịp được nhủ mày vài cái, thẳng tay nhấn "Từ chối", một lát sau, điện thoại di động lại vang, cô lại từ chối.

Bà Tổng hỏi: "Ai gọi tới vậy?"

Tổng Dư Kiều nói: "Bên bán bảo hiểm tổng hợp chào hàng ạ."

Ở trong công ty chi nhánh của Bùi thị, cái người chào hàng hiểm tổng hợp trong miệng Tổng Dư Kiều - Bùi Tổng, đang dùng giọng điệu bá đạo của tổng giám đốc phổ biến trong một hội nghị công nhân.

Mà ở sau phòng Hội nghị, Lê Bắc đang cầm di động của Bùi Tư Nhận, một lần rồi lại một lần nhấn số Tổng Dư Kiều.

Loại việc gọi điện thoại để theo đuổi phụ nữ này gọi đều để một thư ký như anh phải làm, quả thực khóc không ra nước mắt.

Mẫu chốt là, anh ở bên này không ngừng gọi tới, bên kia không ngừng từ chối, cuối cùng số điện thoại này được vinh dự cho vào danh sách đen.

Vào lúc này Lê Bắc đã hiểu, hóa ra ông chủ mình không trực tiếp gọi điện thoại mà để cho anh làm tuyệt đối là có mục đích riêng, hành vi cúp điện thoại này, chuyện này khiến cho tâm hồn đàn ông của anh cảm thấy thất bại thảm hại. Tương lai, loại chuyện cũ này làm sao mà báo cho bạn gái của anh đây.

Lê Bắc là một trợ lý hết sức có trách nhiệm, một khi ông chủ đã giao công việc, dù có chết phải hoàn thành bằng được.

Bởi vậy, anh từ phòng họp đi ra hành lang, lấy điện thoại của mình gọi cho Tổng Dư Kiều.

Lần này, kết nối.

Lê Bắc ở trong lòng dành ra một phút mặc niệm ông chủ, xem ra ngài còn một chặng đường rất dài phải đi, đây không phải việc đơn giản chỉ dâng đến miệng là ăn được, ngài xem, cô ấy chịu tiếp nhận điện thoại của tôi mà cự tuyệt cuộc gọi từ ngài đấy.

Tổng Dư Kiều trả lời bằng giọng điệu đặc biệt lễ phép: "Lê đại trợ lý?"

Nghe được Tổng Dư Kiều nói rõ ba chữ "đại trợ lý", anh quả thực muốn cảm động khóc, bởi vì gã ngốc thiếu bạn gái kia cả ngày gọi anh là trợ lý thư ký, anh năm lần bảy lượt nói cho cô biết, danh hiệu của anh là "đại trợ lý", ý nói anh là trợ lý đặc biệt, tuyệt đối không phải trợ lý thư ký bình thường, bây giờ nhìn nhìn Tổng tiểu thư người ta, người yêu của ông chủ quả thực là không giống nhau.

Lê Bắc nói: "Tổng tiểu thư, tôi có một chuyện phiền cô giúp."

"Xin cứ nói."

"Bạn gái của tôi ở thành phố C bị ngã gãy xương chân..." Lê Bắc ở trong lòng nhẩm đúng ba lần "xin lỗi" rồi nói tiếp, "Tôi hiện tại đã ở sân bay, thế nhưng bên cạnh ông chủ lại không có ai, khuya hôm trước tôi thấy Tổng tiểu thư cùng ông chủ phối hợp hết sức ăn ý, cô có tố chất cơ bản để làm thư ký, có

thể thay tôi làm việc với ông chủ ba ngày này không? Tôi thật sự là rất gấp."

"Lê rất giúp, không phải là tôi không muốn giúp, nhưng thật sự là..."

Lê Bắc nghe Tổng Dư Kiều định cự tuyệt, liền vội vàng cắt đứt lời của cô, "Vậy trông chờ cả vào cô! Lương chắc chắn ông chủ tôi sẽ trả cô, tôi cũng sẽ chia phần của tôi cho cô. Hiện tại ông chủ đang ở phân công ty mở hội nghị, cô mau tới đi. A, cái gì, cái gì, cô nói cái gì tôi nghe không rõ, tín hiệu ở sân bay này kém quá, bạn gái tôi đang gọi tôi, tôi cúp máy trước đây."

Lê Bắc cúp điện thoại, thở phào một hơi, giúp cũng chỉ được tới đây thôi, ông chủ, đến lượt ngài đón nhận vận mệnh của chính mình rồi.

Vừa vận hội nghị cũng kết thúc, mọi người lần lượt ra về.

Bùi Tư Nhận đi ra, Lê Bắc đưa điện thoại bằng hai tay, đồng thời thuật lại nội dung cuộc trò chuyện vừa nãy với Tổng Dư Kiều.

"Tổng tiểu thư sẽ tới ngay" Lê Bắc nói, "Tôi nói rằng mình đang ở sân bay, chuẩn bị trở về thành phố C rồi."

Bùi Tư Nhận đảo điện thoại đi động đang nắm trong lòng bàn tay, nhướn mày: "Vậy bây giờ cậu vẫn đứng đây lo lắng chuyện gì?"

Lê Bắc câm nín.

"Đi ra sân bay đi, còn muốn tôi mua vé cho cậu sao?"

"Không cần, không cần."

Lê Bắc hiểu rõ tính cách của Bùi Tư Nhận, nếu như anh đắc tội với ông chủ, ngoài miệng dù đang nở nụ cười, tay ngài ấy vẫn có thể đánh chuông liên hồi làm anh ong đầu mà chết.

.....

Bên này, Tổng Dư Kiều nghe mấy tiếng tốt tốt sau khi Lê Bắc cúp điện thoại sau, nghĩ đến việc lại gặp Bùi Tư Nhận, trong lòng như bị kiến cắn, vừa đau lại vừa ngứa.

Bà Tổng hỏi: "Chuyện công việc à?"

Tổng Dư Kiều gật gật đầu: "Có khả năng buổi tối cháu không trở lại ăn cơm được."

Bà Tổng ôn nhu nói: "Cứ đi đi, để đám trẻ bọn cháu chăm sóc người già như ta cũng không dễ dàng gì. Cháu vẫn còn rất trẻ, nên ra ngoài lăn lộn, đi nhiều nơi mà học hỏi, có điều nếu mỏi chân rồi thì đừng quên quay đầu lại nhìn."

"Bà nội."

Bà Tổng bảo tài xế trực tiếp lái xe đưa Tổng Dư Kiều đến công ty chi nhánh của Bùi thị. Lúc Tổng Dư Kiều xuống xe, cổ dặn dò thêm một câu: "Cơm tối có thể không trở lại ăn nhưng buổi tối nhất định phải quay về ngủ."

Tổng Dư Kiều gật đầu: "Vâng thưa bà."

Kỳ thực, từ cuộc gặp mặt giữa cháu gái cưng và cháu rể, bà Tổng cũng đã nhìn thấu vấn đề giữa hai người, cho nên lần này để hai người ngủ cùng nhau một buổi tối, có câu đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, trong mắt bà, bây giờ hay ba năm trước vẫn thế, Tổng Dư Kiều khi mới gả cho Diệp Trạch Nam cực kỳ vui mừng, mà Diệp Trạch Nam thì vẫn như thời còn học trung học, đối với cháu gái mình vẫn rất mực yêu thương bao bọc.

Thế nhưng, bà Tổng lại không biết rõ chuyện hồi trẻ cũng như chuyện gần đây của Tổng Dư Kiều.

.....

Tổng Dư Kiều tần ngần dừng trước Bùi thị phân công ty một lúc, chuẩn bị đi vào thì có người bước ra, chính là Tổng quản lý khuya ngày hôm trước bị Bùi Tư Nhận mắng, tên là Hứa Thiếu Kiệt.

Tổng Dư Kiều gật đầu chào: "Hứa quản lý."

Thời điểm Hứa Thiếu Kiệt nhìn thấy cô, trong nháy mắt hiện lên sự tôn kính, đáp: "Tổng thư ký, tổng giám đốc đang chờ cô trên tầng đấy."

Tổng Dư Kiều hỏi: "Tổng giám đốc Bùi hôm nay có việc gì vậy?"

Hứa Thiếu Kiệt nói: "Vẫn là vụ đám hàng giả kia, giờ thông báo đã phát ra ngoài, còn chuẩn bị nhân cơ hội này làm một hoạt động nhận thưởng."

Nghe tổng quản lý nói một tràng, Tổng Dư Kiều không khỏi thắc mắc: "Anh đang đi đâu đây?"

Hứa Thiếu Kiệt cười nhẹ: "Tổng giám đốc Bùi của chúng tôi trước nay chỉ uống cà phê Blue Mountain chính hãng nên tôi đi mua. Dừng rồi, Tổng thư ký có

muốn uống chút gì không?"

Tổng Dư Kiều thực sự không còn lời nào để nói.

Cái người tên Bùi Tư Nhận này thật là kiêu ngạo vô cùng, người ta đường đường là tổng quản lý của công ty chi nhánh, lại xem như nhân viên tạp vụ bình thường mà sai đi mua cafe.

Bùi Tư Nhận đã ngồi ở trong phòng làm việc từ lâu, qua lớp cửa kính trong suốt, thực sự không đoán ra việc gì khiến anh nhũn mày suy tư.

Công ty chi nhánh này làm việc công khai vô cùng, tất cả các cửa phòng đều dùng kính, chỉ có điều ở một ít cửa kính mấy tầng trên, ở giữa có dán một lớp giấy bóng, có lúc nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy phía dưới lộ ra hai cái đùi đẹp.

Tổng Dư Kiều gõ hai cái trên mặt kính trên thật nhẹ nhàng, "Tổng giám đốc."

Bùi Tư Nhận ngẩng lên, nhìn thấy Tổng Dư Kiều, nói ngay: "Cô tới đây, giúp tôi soạn thảo một phần tập tin."

Tổng Dư Kiều thờ dài, người này đúng thật là biết tận dụng, ngay một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, ngay lập tức giao phó công việc, xem ra mỗi một tổng giám đốc đều là một nhà tư bản xấu xa, ăn thịt uống máu giai cấp bị bóc lột.

Bùi Tư Nhận chỉ vào một ghế tựa bên cạnh, để Tổng Dư Kiều ngồi xuống, nhấp vào máy vi tính một chuỗi mật mã dài dằng dặc, mở ra một file: "Cô xem qua cái này đi."

Tổng Dư Kiều căn bản vẫn tưởng rằng đây là sự kiện hàng giả từ hai ngày trước, không ngờ đây là hồ sơ liên quan đến vấn đề nhà cung cấp. Không đúng, cũng không phải hoàn toàn không liên quan với vụ hàng giả, đây chính là nhà cung cấp vật liệu của sản phẩm bị ăn bớt nguyên vật liệu, có điểm rất kỳ quái, thậm chí có cả ba nhà cung cấp lớn trong danh sách trúng cử, nhưng lại chọn một nhà cung cấp nhỏ có danh tiếng kém nhất.

Sau ba năm công tác ở nơi này, Tổng Dư Kiều tổng kết một điều: nếu nói về văn phòng chính trị và thủ đoạn vơ vét của cái, cô thấy đại diện hẳn là cán bộ cấp cao của công ty chi nhánh Bùi thị, vì kiếm chút lợi riêng, mà chọn một cục gạch không chống đỡ nổi bức tường kia.

Màn hình máy vi tính hướng về phía Bùi Tư Nhận, mà Tổng Dư Kiều lại ngồi bên cạnh Bùi Tư Nhận, chữ trên màn ảnh lại không được to lắm, kiểu chữ phổ thông tới năm chữ số, cô có chút loạn mắt, cô phải nghiêng về phía trước, đầu gối tự động lại đụng phải chân Bùi Tư Nhận.

Cô kinh sợ lập tức bật dậy, khiến ghế tựa phía ngã ra.

"Bùi Tổng, tôi xin lỗi."

Tổng Dư Kiều lúng túng xin lỗi, vội vàng đem cái ghế dựng lên, gò má ửng hồng, tóc phân tán ở đầu vai, càng tôn lên vẻ mặt kiêu diễm ướt át.

Bùi Tư Nhận cảm thấy miệng hơi khô, nuốt nước bọt hai cái, mắt vẫn nhìn màn hình, thao tác nhanh mở ra cái khác, ba giây đồng hồ sau mới quay lại: "Cô khẩn trương như vậy làm gì?"

Tổng Dư Kiều nói: "Xin lỗi, tôi chưa từng trải qua chuyện lớn như vậy."

"Thật không, " Bùi Tư Nhận khẽ cười một tiếng, "Cho cô xem một văn kiện, thì tính là sự kiện lớn gì, Dư Kiều, cô đang sợ tôi."

Tổng Dư Kiều cúi đầu không nói, mảy ngọc nhú lại.

Bùi Tư Nhận nói chuyện sắc bén, đâm trúng tim đen thế này, làm cho cô cảm thấy quen.

Bùi Tư Nhận cười đùa: "Cô yên tâm, tôi luôn luôn công tư phân minh, hiện tại cô chỉ đang thay thế Lê Bắc, cứ xem tôi là Đới Lâm Tập là được."

Tổng Dư Kiều nói khẽ: "Vâng."

Trong hai giờ đồng hồ, Tổng Dư Kiều ngồi vào chỗ Bùi Tư Nhận, làm công cuộc thu dọn tư liệu có trong trong máy vi tính, đầu tiên là phân loại lại những tư liệu về các nhà cung cấp, sau đó gộp lại in một lượt.

Bùi Tư Nhận xem qua, quay sang nói với cho cô: "Được rồi, sáng mai ba nhà cung cấp sẽ cùng tới đây đấu thầu một hạng mục, căn cứ vào lần đấu thầu này sẽ có thể điều tra ba công ty này một hồi."

Tổng Dư Kiều gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Những thứ mà cô đang tiếp xúc, toàn bộ đều thuộc về nội bộ Bùi thị, lẽ nào Bùi Tư Nhận cứ như vậy mà tin nhiệm cô, đem những con số, dữ liệu mật này cho cô xem, chẳng lẽ anh ta không sợ cô đem những thứ bên trong này bán cho người ngoài với số tiền lớn à?

Bùi Tư Nhận bỗng nhiên mở miệng, kéo tâm trí cô lại.

"Cô đang nghĩ chuyện gì vậy?"

Tổng Dư Kiều tập tức hoàn hồn, lắc đầu: "Không có gì."

Bùi Tư Nhận chống cằm, ngược đầu nhìn thẳng vào Tổng Dư Kiều: "Nào, để tôi đoán thử nhé, cô là tự hỏi tại sao tôi lại tiết lộ những thứ này với cô, chẳng lẽ không sợ cô tiết lộ ra ngoài đúng hay không?"

Tổng Dư Kiều ngạc nhiên ngẩng lên.

Trên mặt Bùi Tư Nhận mang theo ý cười: "Thế nào, tôi đoán đúng rồi phải không?"

Tổng Dư Kiều im lặng.

Vào lúc này, nói gì chẳng nữa cũng chỉ thêm sai mà thôi, huống hồ cô chỉ là một người tạm thời được điều đến đây giúp một tay, chỉ cần sống qua hai ngày này là nước giếng không phạm nước sông.

Ừ, cứ như vậy đi, ít nhất là trong lòng Tổng Dư Kiều đã hạ quyết tâm như vậy.

Bùi Tư Nhận bỗng nhiên đứng dậy, từng bước từng bước tiến lại gần, bóng dáng cao lớn đem Tổng Dư Kiều hoàn toàn bao phủ bên trong.

"Tôi không sợ cô bán đi những tài liệu này" Bùi Tư Nhận giọng đều đều nói, "Bởi vì tôi biết cô sẽ không làm vậy."

Rõ ràng vẫn là giọng nói ấy, tim Tổng Dư Kiều lại chậm một nhịp, khuôn mặt nhanh chóng nóng lên, muốn lui về phía sau một bước, nhưng phía sau lại đụng phải bàn làm việc.

Bùi Tư Nhận không áp vào nữa, lại như không có chuyện gì xảy ra mà lui về sau, ánh mắt xẹt qua xương quai xanh tinh tế có một vết phẩn hồng kia, nhẹ giọng: "Tổng thư ký, áo lót cô mặc lộ ra rồi."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muôn Mực Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Không sao cả, tương lai chúng ta còn dài

Edit: Lam

Có thể nói, vốn dĩ mặt của Tổng Dư Kiều chỉ nổi lên một vết ửng đỏ nhàn nhạt, hiện tại hoàn toàn là hồng đến mức có thể rỉ máu rồi. Cô lui về phía sau một bước, vội vàng xoay người điều chỉnh một chút váy trên người mình. Bùi Tư Nhận cảm thấy hiện tại mình nên nói cái gì đó. Vì thế liền hắng giọng một cái, hỏi: "Là do chiếc váy này có cổ áo lớn, hay là tôi mua nội y cho cô không thích hợp?"

Lần này, từ phía sau lưng, Bùi Tư Nhận cũng có thể nhìn thấy Tổng Dư Kiều đã đỏ bừng cả mang tai rồi. Ngủ cũng chưa ngủ, đã thẹn thùng đến mức này, cũng thật sự khiến để cho Bùi Tư Nhận không dám mở miệng đùa giỡn nữa.

"Bùi tổng, buổi tối ở đây...". Hứa Thiếu Kiệt đẩy cửa vào, mới nói được một nửa, còn lại liền nuốt trở vào, thế nào lại cảm giác bầu không khí bên trong có một chút xiu cô quái... Ông chủ đứng ở bên cạnh bàn, mà Tổng thư ký đưa lưng về phía ông chủ đứng... Tình cảnh như thế thật là làm cho người ta suy nghĩ miễn man.

Bùi Tư Nhận nhìn về phía Hứa Thiếu Kiệt: "Chuyện gì?"

Hứa Thiếu Kiệt nói: "Dưới lầu đã chuẩn bị xe xong, bữa tiệc tối xác định là ở Độ Nhất Lâu, những người phụ trách thương nghiệp đều đã đi."

"Được, tôi biết rõ." Bùi Tư Nhận nói: "Ba phút sau tôi xuống."

Ba phút này là cho Tổng Dư Kiều đi toilet chỉnh trang lại bản thân. Nếu không sắc mặt đỏ tươi kiểu điểm như vậy, thật sự giống nụ hoa kêu người nán lại, làm cho người ta không đành lòng liền bé xuống. Bộ dạng trân quý như vậy, cất giấu trong người là tốt rồi.

.....

Tổng Dư Kiều từ trong phòng rửa tay đi ra, sắc mặt vẫn như cũ hồng nhuận, nhưng là thần sắc xem ra đã không ngại, đem tóc mình vấn lên, lộ ra cái cổ thon dài xinh đẹp, trên cổ đeo một cái vòng bằng bạc.

Bùi Tư Nhận cầm lấy áo khoác tây trang mặc vào, nói: "Đi thôi."

Tổng Dư Kiều đi theo sau lưng Bùi Tư Nhận, cô vừa rồi cũng đã nghe được lời nói của Hứa Thiếu Kiệt. Xem ra bữa tiệc này, cô phải cùng Bùi Tư Nhận ở một chỗ, không thể chối từ.

Chi nhánh công ty Bùi thị ở thành phố S cũng là một xí nghiệp lớn, cho nên Tổng Dư Kiều cùng Bùi Tư Nhận đi vào chỗ ngồi trong phòng bao, gần như một bàn đã ngồi đầy người, chỉ còn lại hai chỗ ngồi. Tổng Dư Kiều trước kia cũng ít nhiều cũng có tham gia loại tiệc này, cho nên, ứng phó vẫn rất là thành thạo.

Mới vừa ngồi xuống, đã có người kính rượu Bùi Tư Nhận, Tổng Dư Kiều chỉ uống được một ít rượu, nhưng vẫn nhận một ít, liền có một người đàn ông mặc âu phục màu xám tro nói: "Người đi cùng Bùi tổng... có chút lạ mắt, là thư ký mới của Bùi tổng sao?"

Bùi Tư Nhận cười: "Ai nói cô ấy là thư ký rồi hả?"

Tổng Dư Kiều: "... " Chẳng lẽ tôi không phải thư ký? Người ngồi ở chỗ này lập tức bày ra một bộ dạng đã hiểu, kỳ thật hỏi thư ký, cũng là cái thư ký tinh thông mọi chuyện, bên người tổng giám đốc nam nào mà không có một hai cái tiểu thư ký để tiện dùng đâu.

Bữa cơm này nói thật, ăn uống tương đối vô vị, bởi vì ngày hôm sau là cạnh tranh đấu thầu, trên bàn cơm tất cả đều là lời khách sáo giả dối. Ở mặt ngoài nói cười riu rít, không chừng ở sau lưng ngấm ngầm giở trò nham hiểm.

Từ lượng của Tổng Dư Kiều không tốt, làm nhân viên hành chính, việc không thể thiếu được chính là uống rượu, nhưng rượu mà cô uống, hơn phân nửa đều đã ngâm ở dưới lưỡi, đến thời điểm không có người chú ý, dùng khăn tay che lại, phun vào trong khăn tay. Đây là lúc ban đầu một cái tổng thư ký thư cũng được xem như tiền bối của Tổng Dư Kiều đã dạy cho cô. Khi đó, tiền bối dạy cô uống rượu, nhưng mà mỗi khi Tổng Dư Kiều uống rượu đều say, bất kể là lần thứ mấy, kết quả đều như nhau, cô giống như trời sinh không có cái loại thể chất để uống rượu, chẳng qua sau khi uống rượu say phẩm chất rất cũng tốt, không đùa giỡn, cũng không nói mê sảng.

Tối hôm nay tâm trạng Bùi Tư Nhận giống như rất tốt, chỉ cần là đối phương kính rượu, ai đến cũng không cự tuyệt, có đôi khi nhiệt huyết dâng trào còn thay Tổng Dư Kiều uống rượu. Cái dạng này giống như đem rượu trắng, rượu đỏ trở thành nước lọc mà uống, không khỏi làm Tổng Dư Kiều nhũn nhũn. Uống rượu như vậy rất dễ dàng say, chẳng lẽ thật cho là mình là ngàn chén không say sao? Chẳng qua, nhìn Bùi Tư Nhận vẫn như cũ không có chuyện gì cùng Trương tổng bên người chuyện trò vui vẻ, so sánh với sắc mặt lúc vừa tới cũng không có gì khác nhau, có chút trắng hơn, Tổng Dư Kiều cũng dần dần yên tâm.

Bùi Tư Nhận uống rượu, từ trước đến nay đều là càng uống mặt càng trắng, tối bây giờ cũng không đỏ mặt.

Đợi cho tiệc tàn đã mười giờ rồi, Tổng Dư Kiều theo Bùi Tư Nhận đi ra ngoài, thì nhận được điện thoại của bà Tổng.

"Bà nội."

Bà Tổng nói: "Còn ở bên ngoài xã giao sao?"

Tổng Dư Kiều nhìn thoáng qua Bùi Tư Nhận phía trước cách đó không xa, hơi hơi nghiêng người, che điện thoại nói: "Con ăn cơm đã xong rồi, lập tức trở về, bà nội người nếu không chờ được, thì đi ngủ trước đi."

Bà Tổng nói: "Bây giờ tinh thần bà vẫn tốt, bà nghe một hồi kinh Phật nữa, con đi đường cẩn thận một chút, nếu không bà để cho Trạch Nam đi đón con đi?"

Tổng Dư Kiều nghe thấy tên này trong miệng bà Tổng, mới lập tức phục hồi tinh thần lại, hóa ra buổi tối nay, Diệp Trạch Nam cũng ở nơi đó cùng bà nội. "Không cần, con tự mình đón xe trở về."

Tổng Dư Kiều cúp điện thoại, nhìn thoáng qua màn đêm đen phượng xa, nhấn nhìn dư quang phía hai bên đám mây ngũ sắc. Có đôi khi là như vậy, rõ ràng con đường phía trước một mảnh bụi mờ mịt, nhưng bên người lại tự dừng lại có rất nhiều thứ đẹp để muộn màu hấp dẫn, những thứ hấp dẫn này đều là nguy trang nhằm làm cho người ta dao động, hấp dẫn lực chú ý của con người, chẳng qua đó có thể là đóa hoa, cũng có khả năng là người chơi hoa.

Bùi Tư Nhận đi tới bên cạnh xe, chẳng qua hai cánh tay chống đỡ trên cửa xe, toàn thân đứng giống như không có khí lực, ánh mắt khép hờ.

Tổng Dư Kiều đi qua, cùng Bùi Tư Nhận giữ một khoảng cách an toàn, nói: "Bùi tổng, tối hôm nay tôi sẽ đem tài liệu đấu thầu ngày mai xem qua một lần, trước tám giờ buổi sáng ngày mai tôi sẽ trực tiếp đến chi nhánh công ty."

Bùi Tư Nhận vẫn đang cúi người ở trên cửa xe, nghiêng đầu nhìn Tổng Dư Kiều, trong đôi mắt tràn đầy men say, khóe miệng nở nụ cười như có như không, bỗng nhiên hướng Tổng Dư Kiều vươn tay ra.

Tổng Dư Kiều bị Bùi Tư Nhận kéo cổ tay, nhũn nhũn mảy: "Bùi tổng?"

Cô bỗng nhiên phát hiện, có lẽ Bùi Tư Nhận là loại uống rượu không thay đổi sắc mặt, nhưng lại là loại người càng uống sắc mặt càng trắng, cô thử trở tay thoát khỏi Bùi Tư Nhận nắm cổ tay cô một chút, lại không nghĩ rằng Bùi Tư Nhận bị lôi kéo một cái, trực tiếp lao đảo hai bước, sợ anh tể Tổng Dư Kiều tiến lên phía trước đỡ anh.

"Làm phiền đưa Bùi tổng đến..." Tổng Dư Kiều cúi người hướng bên trong xe nói chuyện, nhưng tài xế đâu? Người này lái xe đến rồi đi? Cũng quá không chuyên nghiệp rồi. Bùi Tư Nhận đã say thành cái bộ dạng đức hạnh này rồi. Bản thân Tổng Dư Kiều cũng uống rượu, hiện nay giai đoạn kiểm tra việc say rượu lái xe cực kỳ nghiêm trọng, cô dứt khoát để cho an ninh hỗ trợ ngừng xe ở bãi đậu xe trong Đệ Nhất Lâu, sau đó đỡ Bùi Tư Nhận đón xe đi khách sạn. Tổng Dư Kiều đem Bùi Tư Nhận nhét đến sau xe ngồi, mình cũng chen lấn đi lên, báo địa chỉ khách sạn cho tài xế.

Nhìn đáng về Bùi Tư Nhận rất khó chịu, ở sau xe ngồi ngược đầu, ánh mắt híp nura, thở ra tất cả đều là mùi rượu, lúc này sắc mặt giống như tuyết trắng, Tống Dư Kiều nhìn đến có chút ngấm vào người rồi.

Tống Dư Kiều nhìn Bùi Tư Nhận không mặt, nhưng mà lúc đỡ anh đi đường mới chính thức phát hiện, bắp thịt trên người anh rất cứng, xương cốt cắn người, áp ở trên vai rất nặng, cho dù là từ cửa khách sạn đến thang máy, cô vẫn thở hồng hộc, cả người đầy mồ hôi.

"Thế mở cửa phòng đâu?" Tống Dư Kiều hỏi. Bùi Tư Nhận vô lực mà tựa vào trên người Tống Dư Kiều, một tay chống tường, nghiêng một bên người, tỏ ý là ở trong túi quần. Tống Dư Kiều tròn trừng mắt: "Rõ ràng bản thân uống không được nhiều như vậy, còn cố uống."

Cô cúi đầu lục túi quần của Bùi Tư Nhận, tất nhiên cũng bỏ lỡ ánh mắt mê say chợt lóe lên thanh tỉnh của Bùi Tư Nhận lúc này. Chỉ cách một tầng vải quần tây mỏng, Tống Dư Kiều duỗi tay vào trong liền chạm vào đùi anh cảm thấy nhiệt độ thật nóng, ngón tay cuộn lại một chút, cảm thấy được tim đập rộn lên, hô hấp có chút không thông, nháy mắt đã cảm thấy trượt tay, thế mở cửa phòng làm sao cũng không lấy được. Chăng qua Bùi Tư Nhận cũng không có phản ứng gì, Tống Dư Kiều liền giả bộ bình tĩnh, đem thẻ trong túi quần anh lấy ra, cạch một tiếng, cửa mở ra, cô kéo Bùi Tư Nhận vào phòng, mở đèn. Tống Dư Kiều vất vả đem Bùi Tư Nhận quăng ngã ở trên giường, anh gất gao cau mày, trong miệng phảng phất vô ý thức mà thì thào: "Nước..."

Xem ra là men rượu lại lên đây. Tống Dư Kiều rót một ly nước đưa qua cho Bùi Tư Nhận, đỡ anh ngồi xuống, bỗng nhiên, Bùi Tư Nhận mở mắt, sau đó ở giây kế tiếp, trực tiếp xoay người đem Tống Dư Kiều đè ở dưới thân.

Ly nước Tống Dư Kiều đang cầm trên tay nghiêng đổ lên trên hai người, áo của cô cùng với một phần áo sơ mi của Bùi Tư Nhận bị ướt mảng lớn.

"Bùi Tư Nhận!"

Cô hét to một tiếng, hai tay chống ở trước ngực Bùi Tư Nhận, tìm trong lồng ngực đập thình thịch thình thịch, gần như muốn phá ngực nhảy ra, nhưng mà trực tiếp tê liệt, đầu anh ghé vào vai trái của Tống Dư Kiều, hơi thở phả ra nóng bỏng da thịt.

Tìm Tống Dư Kiều đập như trống, cô kêu hai tiếng: "Bùi tổng" thấy không có phản ứng, lập tức đem Bùi Tư Nhận từ trên thân ném đi xuống, cũng không có quan anh rốt cuộc có muốn uống nước không, có muốn đi nhà vệ sinh rửa mặt hay không, trực tiếp hướng cửa mà đi.

Đưa Bùi Tư Nhận tới khách sạn là sai lầm! Cô vội vội vàng vàng chạy xuống, đi ra cửa khách sạn, gió đêm thổi một cái mát lạnh, mới đem chút lửa nóng trong lòng kia thổi tan.

Lúc đợi taxi, Tống Dư Kiều theo phản xạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng của anh ở khách sạn trước mặt, hàng loạt cửa sổ có tối có sáng, ánh mắt cô tập trung nhìn vào một ô cửa sổ tối như mực, trong lòng đột nhiên giật mình, đem những sợi tóc bay tán loạn vén lại phía sau tai, cuối người lên taxi.

Ở trong ô cửa tối như mực đó, Bùi Tư Nhận đang đứng dựa vào bệ cửa sổ, một tay cầm điều thuốc, một tay nghịch cái bật lửa kim loại màu đen, nơi nào trong đôi mắt kia có lấy phần nửa hiềm say mê, con ngươi màu đen giống như vực sâu, sáng trong thấy đáy.

Hắn sẽ say rượu sao? Chỉ sợ hắn sống ba mươi năm nay, trừ bỏ bây giờ ở trước mặt Tống Dư Kiều giả say, thì chưa từng uống quá nhiều rượu.

Đầu ngón tay còn có vừa rồi va chạm vào tay Tống Dư Kiều giờ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể. Ngón tay cái của Bùi Tư Nhận đưa bật lửa lên trước miệng, lạch cạch một tiếng mở ra, ngọn lửa màu cam pha chút màu xanh nhạt ở đầu, trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng mê hoặc lòng người. Tầm mắt của anh rơi vào phương hướng xe taxi lái đi, đầu lưỡi liếm môi dưới một chút. Không sao cả, tương lai của chúng ta còn nhiều thời gian.

Tống Dư Kiều trở lại Tống gia, bảo vệ cửa theo thường lệ đem cô ngăn lại, vẫn như hôm trước cô vội vội vàng vàng muốn vào đi tìm Tống Dư.

Tống Dư Kiều nhún vai: "Tôi lần này tìm đến bà Tống lão, là bà nội tôi."

Cậu ta nghi ngờ cười: "Cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại."

Nói xong, anh ta liền đi vào gọi điện thoại, để lại một mình Tống Dư Kiều đứng ở cửa loạng choạng dưới ánh đèn vàng loạng choạng.

Khoảng một phút đồng hồ, cậu kia đi ra: "Tại sao lần trước cô không nói cô là nhị tiểu thư nhà họ Tống, tôi mà biết đã sớm để cho cô đi vào."

Tống Dư Kiều nghe xưng hô thế này, trong lòng cười khổ một cái, nhà họ Tống trừ bỏ bà nội còn thừa nhận cô, còn lại có ai thừa nhận sự tồn tại của cô đây? Nhị tiểu thư nhà họ Tống, nói ra đều cảm thấy bị châm chọc.

Tống Dư Kiều đang chuẩn bị xoay người, lại bị anh ta gọi lại.

"Cô chờ một chút, bà Tống nói đèn trên đường hư, tối lắm, sẽ tìm một người tới đón cô."

Tống Dư Kiều biết tính của bà nội, nếu nói muốn tìm người tới đón cô, cô cũng sẽ không chống đối ý của bà, ở chỗ này ngây ngô thật tốt. Cô cho là đi Vương tới, không nghĩ đến, người tới lại là Diệp Trạch Nam.

Diệp Trạch Nam cầm một cái đèn pin kiểu cũ, dọc theo cây dương và cây bách dọc trên đường mòn đi tới.

Tống Dư Kiều trong phút chốc nhìn thấy hắn, bỗng nhiên giống như về thời kì trung học. Cô cùng Diệp Trạch Nam sóng vai đi trên đường nhỏ, không nói gì, nếu như có thể thông dong bình thân như vậy thì tốt. Chăng qua, cô cùng Diệp Trạch Nam lúc đó, hình như theo thời gian kết hôn mà bắt đầu

giường cùng bật kiểm rồi. Bỗng nhiên, Diệp Trạch Nam kéo tay Tống Dư Kiều. Tống Dư Kiều kinh hãi lập tức lui về phía sau một bước, dùng lực bỏ ra.

"Hiện tại có người khác, ngay cả tay cô tôi cũng không được chạm phải không?" Tống Dư Kiều trầm tĩnh nhìn động tác kích động của Diệp Trạch Nam, tay Diệp Trạch Nam nắm chặt đèn pin.

"Anh không nghĩ thời điểm anh chạm vào tôi, nói tôi bắn, bây giờ anh không chê tôi dơ bẩn nữa có phải không?"

"Anh nói đi?" Nhưng phàm là cùng Tống Dư Kiều kéo đến cái đề tài này, Diệp Trạch Nam luôn luôn sẽ mất khống chế, nhưng mà lần này, ngoài ý muốn anh hết sức bình tĩnh, trên mặt cười nham hiểm. Tống Dư Kiều siết chặt lòng bàn tay.

Trước kia thì tức giận, nhưng mà khuya ngày hôm trước, buổi tối ấy mở mắt ra thấy Bùi Tư Nhận bên người, bây giờ còn có thể lại tức giận sao?

Diệp Trạch Nam cười lạnh: "Không còn gì để nói có phải không?"

Tống Dư Kiều quay mặt tiếp tục đi về phía trước "Trong lòng tôi rõ ràng, trong lòng anh cũng rõ ràng."

"Cô không cảm thấy trên tay mình thiếu thứ gì đó sao?" Diệp Trạch Nam theo ở phía sau, dùng một loại giọng nói âm u hỏi.

Tống Dư Kiều hỏi lại: "Nhẫn cưới sao? Tôi đã quên, anh có đưa nhẫn cưới cho tôi."

Nhẫn cưới...

Diệp Trạch Nam căn bản không có đưa nhẫn cưới cho Tống Dư Kiều.

Chỉ có một lần, lần học lớp mười hai, cha của Diệp Trạch Nam bị tai nạn trên không, hai mẹ con anh bị đuổi ra khỏi Diệp gia, mượn nhà ở phòng ngầm dưới đất. Khi đó, Diệp Trạch Nam không có tiền lại thất thế, rơi vào tay giặt, nghèo trắng hai tay, thường xuyên bị người ta xem thường, bỏ đá xuống giếng. Một lần, ở thời điểm gom đủ tiền, lôi kéo Tống Dư Kiều đi tiệm nữ trang xem nhẫn, không có tiền mua nhẫn sang trọng, chẳng qua là một đôi hơi khá một chút, thì cũng hơn ngàn khối. Diệp Trạch Nam bất chấp lôi kéo tay Tống Dư Kiều, nói với nhân viên cửa hàng: "Tôi lấy!"

Nhưng mà Tống Dư Kiều không chờ Diệp Trạch Nam cầm bóp tiền, liền dùng hết lực toàn thân kéo hắn ra ngoài: "Em lúc nào nói em muốn chiếc nhẫn! Thật vất vả mới có tiền, mua chút đồ ăn ngon cho mẹ anh!"

Đây cũng là nguyên nhân mà một thời gian dài sau này Bùi Ngọc Linh nhận định Tống Dư Kiều là con dâu của bà. Bởi vì đem tấm lòng so với tấm lòng, Tống Dư Kiều đối bà cái này, thật là ở thời gian nghèo khó, rồi bỏ được nhưng lại không rời bỏ.

Buổi tối hôm đó, Tống Dư Kiều kéo Diệp Trạch Nam đi siêu thị, mua cá, mua thịt, trở về phụng bồi Bùi Ngọc Linh làm một bàn lớn thức ăn. Nửa năm qua đây là bữa ăn thịnh soạn nhất duy nhất, có cá, có thịt, còn có cá tươi, nước trái cây. Trên bàn cơm, mở ra rót giả bộ bia, Tống Dư Kiều đem kéo khoen bia lấy xuống, len lén giấu đi, chờ đến tối, Diệp Trạch Nam đưa Tống Dư Kiều trở về trường học thời điểm, cô đem vật quý báu tự đem trước đó giấu kỹ trong hộp lấy ra, mi mắt cười nheo lại, một cái cho đeo vào trên ngón tay Diệp Trạch Nam, một cái đeo vào ngón tay mình.

Diệp Trạch Nam hỏi: "Đây là cái gì?"

Tống Dư Kiều cười: "Chiếc nhẫn a, như vậy chúng ta có một đôi nhẫn, anh chạy không thoát, em cũng chạy không thoát rồi." Khi đó Tống Dư Kiều thật sự là ngây thơ hoạt bát, làm sao sẽ trở thành người như bây giờ tính cách trầm tĩnh đâu. Diệp Trạch Nam phục hồi tinh thần lại, Tống Dư Kiều đã đi xa.

Anh nắm chặt vòng ngọc trai trong lòng bàn tay mình, anh thật sự muốn đi lên gặt gao nắm lấy Tống Dư Kiều, chất vấn cô một câu, khuya ngày hôm trước, rốt cuộc cô ở nơi nào? Vòng ngọc trai này vì sao lại ở trong khách sạn! Nhưng rốt cuộc, anh khắc chế loại xúc động này của mình. Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua anh khắc chế mình xung động.

.....

Tống Dư Kiều trở lại trong viện bà Tống, thấy bà còn chưa ngủ, đang xem ti vi. "Ôi chào, ai ôi, Trạch Nam không phải đi đón con sao? Không thấy người sao?"

"Con mới vừa..."

Sau lưng một cái thanh âm truyền vào: "Bà nội, con ở bên ngoài hút một điếu thuốc, để cho Dư Kiều đi vào trước."

"Các người trở lại là tốt, bà lão này muốn đi ngủ rồi" Tống lão thái thái đứng dậy, kêu dì Vương tới, "Chuẩn bị phòng xong chưa?"

Dì Vương nói: "Đã xong."

Nếu bây giờ vẫn là vợ chồng, như vậy thì nhất định phải ở cùng một trong phòng, cùng một dưới mái hiên, thậm chí cùng một trên giường. Tống Dư Kiều nhìn trong phòng có một cái giường đôi, trực tiếp vào phòng tắm. Chờ cô từ trong phòng tắm đi ra, Diệp Trạch Nam đã thay đổi áo ngủ rồi. Tống Dư Kiều một cái ánh mắt cũng không cho hắn, đi thẳng tới trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một giường chăn, ở trước ti vi mặt dựa vào tường trên ghế sa lon nằm xuống.

Diệp Trạch Nam ngồi ở mép giường, cười nhạt: "Đến bây giờ cũng không muốn cùng tôi nằm ở trên một cái giường sao?"

Tổng Dư Kiều nhắm mắt lại: "Tôi chán ghét anh."

Diệp Trạch Nam đem trong tay gạt tàn hưng hăng mà ném xuống, trực tiếp liền bỏ nhào qua, nắm lấy bả vai Tổng Dư Kiều: "Là tôi chán ghét cô tại sao lại thành cô chán ghét tôi rồi hả? Tôi hỏi cô, khuya ngày hôm trước là theo ai đi khách sạn?! Há?"

Trong đôi mắt Tổng Dư Kiều hiện lên vẻ bối rối. Diệp Trạch Nam xem ở trong mắt, cười lạnh: "Cô nghĩ thế nào cùng tôi qua loa lấy lệ như quá khứ phải không? Vậy tôi hỏi cô, trên cổ tay cô có vòng tay chứ? Lúc năm tuổi cô mua vòng tay cô nhớ chứ?"

Tổng Dư Kiều sững sốt một chút, mới vừa rồi không chú ý tới, trên cổ tay mình đúng là có một cái vòng tay, giờ không thấy nữa. Cái vòng tay là cô mua ở trước một ngôi miếu, sau còn cố ý đi trên núi vào trong miếu, để cho đích chủ trì trong miếu niệm phật, nói là có thể ở năm năm tuổi này gặp dữ hóa lành, là vật cô rất quý trọng. Nhưng mà hai ngày qua, cô cũng không có phát hiện?! Hai ngày này trong lòng đều là Bùi Tư Nhận, trước mắt cũng luôn luôn thấy Bùi Tư Nhận, tất cả lực chú ý của cô đều tập trung ở trên người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, hoàn toàn không cách nào chú tâm đến những cái khác.

Diệp Trạch Nam thấy Tổng Dư Kiều lâm vào trầm tư, cho rằng cô lại đang nghĩ nên như thế nào qua loa lấy lệ anh, cũng gấp, lập tức đề xuống, áp tới gần: "Lần này cô muốn nói với tôi cái gì? Ở bên ngoài lại vẫn nói không có đàn ông sao?"

Tổng Dư Kiều đột nhiên hoàn hồn, hai cánh tay đẩy ra Diệp Trạch Nam, lạnh giọng nói: "Dạ, tôi cùng đàn ông khác xảy ra quan hệ, vậy thì thế nào? Anh ư? Anh ngủ qua bao nhiêu phụ nữ? Anh không chê tôi bẩn, tôi cũng chê anh bẩn!"

Trên trán Diệp Trạch Nam nổi gân xanh, có thể nhìn ra được thật anh sự nổi giận, siết chặt cổ tay Tổng Dư Kiều không ngừng dùng lực, cơ hồ là muốn đem cô tay cô bẻ gãy.

Vừa lúc đó, di Vương ở ngoài gõ gõ cửa. "Không có chuyện gì chứ? Mới vừa lão thái thái nghe thanh âm gì, kêu tôi tới hỏi hỏi một chút."

Diệp Trạch Nam đang nắm chặt cổ tay Tổng Dư Kiều từ từ thả lỏng khí lực, Tổng Dư Kiều cũng gạt gao trùng mắt Diệp Trạch Nam, thờ gấp trong chốc lát, đến khi ngoài cửa lần nữa vang lên tiếng của di Vương: "Tiểu thư?" Diệp Trạch Nam mới đi xuống khỏi người của Tổng Dư Kiều, vào phòng tắm

Tổng Dư Kiều xoa xoa cổ tay bị nắm chặt đang đau, mở cửa.

"Di Vương, không có chuyện gì, vừa rồi tôi không cẩn thận đụng rơi gạt tàn trên bàn thôi."

Di Vương cười cười, "Không có chuyện gì là được, tôi liền đi nói cho lão thái thái."

Tổng Dư Kiều nói: "Để cho bà tôi đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai tôi cùng bà nội đi công viên tản bộ."

Ở trước thời điểm đóng cửa, di Vương lẹ mắt nhìn thấy bên tường trên ghế salon có một giường một chăn tán loạn, không khỏi dừng một chút cước bộ, "Cái kia..."

Tổng Dư Kiều đang đóng một nửa cửa lại mở ra, "Làm sao vậy?"

Di Vương vội vàng xua tay: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Cô trở lại bên người Tổng lão thái thái, Tổng lão thái thái hỏi: "Vừa rồi là làm sao vậy?"

"Không có gì, là nhị tiểu thư không cẩn thận đem gạt tàn trên bàn làm bể trên mặt đất, tiểu thư đã dọn dẹp xong." Di Vương ở bên cạnh Bà Tổng đã hai mươi năm, theo từ lúc hai mươi tuổi đến bây giờ bốn mươi tuổi, bà biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Bây giờ, bất kể là Tổng Dư Kiều cùng Diệp Trạch Nam cãi nhau thật hoặc là cãi nhau giả, cũng không phải bà có thể quản, đơn giản không nói.

.....

Trải qua mới vừa rồi một trận động thủ khẩu chiến, sau đó thành chiến tranh lạnh. Chẳng qua cũng không tồi, một đêm như vậy, bình an vô sự, Tổng Dư Kiều nằm ở trên ghế sa lon, Diệp Trạch Nam nằm ở trên giường, ban đêm yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng hít thở, nhưng lại không có một tia ấm áp. Hai người gần như đều là trọn tròn mắt mãi đến bình minh, nhưng không có ai nói với ai một câu nào.

Sáng ngày thứ hai, lúc trời còn mờ tối Tổng Dư Kiều đã thức dậy, bởi vì cô chợt nhớ tới ngày hôm qua Bùi Tư Nhận giao phó cho cô sửa sang lại tài liệu còn chưa có sửa sang, ngồi dậy đem máy vi tính xách tay đặt ở trên đùi, bắt đầu sửa sang lại mấy cái văn bản tài liệu.

Diệp Trạch Nam ngủ cũng không an ổn, mở to mắt liền nhìn thấy đôi mắt Tổng Dư Kiều đỏ lên đang ở trên bàn phím gỗ gõ. Bình tĩnh một đêm, suy nghĩ một đêm, Diệp Trạch Nam giật giật môi, kêu một tiếng: "Tổng Dư Kiều."

Tổng Dư Kiều ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính "Nếu như anh là muốn cùng tôi ồn ào, vậy cũng chớ nói chuyện, nếu như anh bây giờ tâm bình khí hòa, sẽ không động một chút là muốn bóp chết tôi, vậy chúng ta liền ngồi xuống nói một chút, chuyện lý dị đi."

Diệp Trạch Nam rất không dễ dàng bình ổn xuống tức giận, rốt cục thành công bị Tổng Dư Kiều đốt lên. "Không thể nào! " Diệp Trạch Nam nghiêng

răng nghiêng lợi, "Muốn để cho tôi buông tay, sau đó cho cô đi ra ngoài tìm đàn ông? Tôi cho cô biết, Tống Dư Kiều, không thể nào!"

Tống Dư Kiều nói: "Diệp Trạch Nam, nếu hai người chúng ta không thể nói chuyện cho tốt, vậy thì phải ra tòa án giải quyết rồi, nhưng mà tôi cảm thấy được một khi làm đến tòa án, đầu tiên anh là Diệp Thị tổng giám đốc, vậy mà đã vào ba năm trước kết hôn, nhưng cả ngày tin tình cảm không ngừng, anh cảm thấy anh nhận được ưu đãi sao?"

"Cô ngược lại vì tôi suy nghĩ chu đáo nhỉ, tìm được đàn ông có khác, nhanh như vậy chỉ muốn cùng tôi li hôn có phải hay không?" Diệp Trạch Nam khắc chế ý muốn đập đồ của bản thân, ngồi ở mép giường.

Tống Dư Kiều dứt khoát không nói thêm gì nữa, mà chuyển tâm nhìn tài liệu trước mặt. Chỉ là chẳng qua, làm sao có thể làm được chứ?

Cô không phải động vật máu lạnh, coi là thật cũng không làm được, cũng không phải không có cảm tình. Cô dứt khoát liền đứng lên, ở phía trước gương trang điểm, đem vành mắt đen che kín, lúc đi ra, Diệp Trạch Nam đang mở máy vì tính xách tay của cô nhìn.

"Những cái này vẫn kiện cơ mật của Bùi thị, cô làm sao mà có được?" Diệp Trạch Nam ngón tay ấn ở trên con chuột di chuyển.

Mấy thứ này, đừng nói anh, cho dù người thân là đại tiểu thư nhà họ Bùi - mẹ anh Bùi Ngọc Linh, cũng hoàn toàn đều không có cơ hội tiếp xúc, nhưng hiện tại trong máy tính Tống Dư Kiều lại có mấy thứ này. Tống Dư Kiều trực tiếp đi qua, đem laptop trong tay Diệp Trạch Nam đóng lại nhét vào trong túi, xoay người đã đi ra ngoài.

Diệp Trạch Nam nói: "Cô không có ý định nói rõ cho tôi sao?"

Tống Dư Kiều cười lạnh: "Trước kia không phải tôi đã đưa thư từ chức đến sao, anh không cho phép, tôi chỉ nghĩ cho kiếm đường sống cho bản thân." Nói xong, Tống Dư Kiều liền đóng sập cửa phòng.

Cả buổi tối cô đã phải đè nén, nếu như ngay cả đóng cửa cũng rón rén, cô chỉ sợ thật sự muốn kìm nén ra bệnh.

Diệp Trạch Nam nghe cửa đóng ầm một tiếng, đè nén tức giận, ở trong phòng đi tới lui hai vòng, Tống Dư Kiều trong miệng nhắc đến công ty, chẳng lẽ lại là Bùi thị?

Tính cách của anh vốn không hề nóng nảy giống như bây giờ, nhưng khi đối mặt Tống Dư Kiều, anh thật giống như hoàn toàn không thể trấn định lại, sẽ luôn không kiềm được nhớ tới cô ở dưới đàn ông khác bày ra bộ dáng trêu ghẹo người, thì anh tức đến cắn nát hàm răng.

Diệp Trạch Nam rút một điếu thuốc, sau đó lấy điện thoại di động vội gọi cho mẹ anh Bùi Ngọc Linh.

"Mẹ, hiện tại Bùi thị là ai nắm quyền?"

Mới vừa sáng sớm, đã bị con trai gọi điện thoại đánh thức, Bùi Ngọc Linh bị vấn đề này khiến đầu óc không rõ ràng, bà nói: "Người năm ngoái mới vừa từ nước ngoài trở về - cậu nhỏ của con, thế nào?"

Cậu nhỏ... Bùi Tư Nhận? Diệp Trạch Nam không trả lời mẹ cái vấn đề này, ngược lại, tiếp tục hỏi: "Mẹ, người định để cho Từ Uyển Ly sinh đứa bé kia ra sao? Con sẽ không nhận nó đâu."

Bùi Ngọc Linh nói: "Mẹ biết con sẽ nói như vậy, nhưng con cũng biết, bây giờ con cần một đứa con trai, tới chặn lại những lời nói của chú bác, con thật cho là ba con đi những năm này hai mẹ con chúng ta trôi qua hết sức tốt sao? Nếu như không phải là..."

Diệp Trạch Nam cắt ngang lời của mẹ mình, "Nếu không phải lúc ấy Tống Dư Kiều vụng trộm đem tiền bạc của nhà họ Tống cho chúng ta, chúng ta bây giờ nói không chừng lại vẫn ở trong phòng ngầm dưới đất!"

Bùi Ngọc Linh nhíu mày: "Có đứa con nào lại nói với mẹ như vậy à? Sớm tinh mơ con gọi cho mẹ để phát tức cho mẹ nhìn phải không? Còn nói chuyện khi đó làm gì!"

"Mẹ, con chẳng qua là nhắc nhở người, con biết người chỉ muốn đứa bé trong bụng Từ Uyển Ly, giữ được địa vị ở Diệp gia, nhưng mà người cảm thấy, cô ta sinh đứa trẻ xong, thật sẽ không đem những chuyện này để lộ ra ngoài sao? Mặc dù cô ta không phải con gái ruột Tống gia, nhưng là một khi nhà họ Tống biết, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Mẹ, người chớ bị đầu óc mê muội, được không?"

.....

Bùi Ngọc Linh tắt điện thoại của Diệp Trạch Nam, nhắm chặt mắt. Máy ngày qua, bà cũng xem thập phần rõ ràng, dù là tính tình hay là tính cách, Tống Dư Kiều đều so với Từ Uyển Ly cao hơn không chỉ một tầng, Từ Uyển Ly rất không phóng khoáng, đôi khi động một chút lại rơi nước mắt, mà có chút xiu tý khuất cũng không thể chịu, nếu không phải cô ta có con, bà làm sao có thể đem một cái tiểu thư yếu đuối nũng nịu để trong nhà, nhìn liền phiền lòng.

Vừa mới bắt đầu muốn đến Diệp thị đi làm, an bài đến công ty chính đi làm được một tuần không hơn, nói quá mệt mỏi, dứt khoát ở nhà dưỡng thai cũng tốt. Bây giờ lại cảm thấy nhà bức bối, muốn đi ra ngoài một ít địa phương nào nhiệt, nhiều chuyện hơn nữa tạp, thật giống như sanh ra chính là để tìm phiền toái cho người khác vậy, cùng với Tống Dư Kiều trong nhận thức của bà quả thực hoàn toàn bất đồng.

Tống Dư Kiều năm đó đối Diệp gia là tốt, bà tuyệt đối là không có quên đi, nhưng mà kết hôn ba năm này, con mình đối Tống Dư Kiều bà cũng đều

xem ở trong mắt, chính là vì ở cái năm tốt nghiệp trung học kia, Tổng Dư Kiều vô duyên vô cớ vừa đi, liền đi hai năm.

Trong hai năm kia, con trai của bà Diệp Trạch Nam, cơ hồ là đem trọn cái thành phố C đều lật ra, muốn tìm ra người phụ nữ này, nhưng mà tin tức về Tổng Dư Kiều lại cứ giống như là đá chìm đáy biển, không có một chút tăm hơi.

Có lần Diệp Trạch Nam say rượu đến dạ dày xuất huyết, chỉ là vì cái người phụ nữ không biết tung tích này.

Bùi Ngọc Linh xem ở đáy mắt, dĩ nhiên đối với con mình cũng đau ở trong lòng.

Bà không biết, khi đó vì cái gì Tổng Dư Kiều sẽ nhẫn tâm đi mà không biết tung tích, rõ ràng yêu sâu đậm như vậy. Bà biết, có lẽ trong đó có ân tình không muốn người biết.

Ở một lần Diệp Trạch Nam say rượu, rốt cục xem như say rượu nói ra bà mới biết được, là Tổng Dư Kiều bắt gặp Diệp Trạch Nam cùng bạn tốt của Tổng Dư Kiều lên giường.

Bùi Ngọc Linh hỏi hộp, hỏi: "Vì sao?"

Bà tuyệt đối không tin, con của mình biết làm ra chuyện như vậy, bởi vì bà đã từng sốt ruột muốn ôm tôn tử, muốn con trai cùng Tổng Dư Kiều ở độ tuổi mười tám trưởng thành là được lễ, mà Diệp Trạch Nam không chịu, nói chuyện tình tốt đẹp như vậy nhất định phải lưu đến đêm tân hôn.

Hỏi kỹ lại, Diệp Trạch Nam mới nói, là vào thời điểm kia, bị cái người phụ nữ tên Lộ Đường, hạ một loại thuốc gì đó, hán nhìn Lộ Lộ trở thành Tổng Dư Kiều, vừa vặn, Tổng Dư Kiều từ bên ngoài trở về, liền bắt gặp như vậy, không chịu nổi tình cảnh này.

Bùi Ngọc Linh nghe xong trong lòng thật sự là vừa sợ vừa giận, con của bà làm sao có thể bị phụ nữ tính kế như vậy, do đó ở trong lòng lưu lại một đạo bóng đen đây? Vì thế, Bùi Ngọc Linh nhiều mặt hỏi thăm, rốt cục tìm nhà thói miên, đem một phần trí nhớ khó chịu của Diệp Trạch Nam che dấu.

Nếu người con gái này không trở về nữa, con trai bà cần gì phải chịu nỗi khổ dần vật tự trách này, đàn ông nào không phong lưu thành tánh, ngay cả ông xã của bà Diệp Khai đều là năm đó cũng không phải ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt có con.

Nhưng mà chưa từng nghĩ đến, hai năm sau, Tổng Dư Kiều vậy mà trở lại.

Hồi ức quá trình là dài trong trí nhớ, thật giống như là một bức ảnh chụp cũ màu ố vàng, mang theo một cổ dây đặc mùi nấm mốc cùng cảm giác áy náy, đang lúc Bùi Ngọc Linh từ trong hồi ức giấy dựa lấy muốn lúc đi ra, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của chị Lưu: "Bà chủ, thuốc đưa cho Từ tiểu thư, tôi nhìn thấy cô ấy đổ đi... Đã liên tiếp ba ngày."

Bùi Ngọc Linh nhíu mày một cái, nhớ tới Từ Uyển Ly cái loại đó kiểu cách đáng về thì cảm thấy một bụng đầy tức: "Đưa qua thêm một chén, nhìn cô ta uống vào cho tôi!"

.....

Nhà họ Tống.

Người già trong nhà đều đang ngủ, Tổng Dư Kiều lúc ra cửa, Tống lão thái thái đã thức dậy. "Như thế nào tỉnh sớm như vậy?" Bà Tống thấy Tổng Dư Kiều, cực kì khó hiểu.

Tổng Dư Kiều giờ giờ cặp công văn trong tay lên: "Trong công ty hôm nay có một buổi họp, con cần đi trước làm quen một chút, dù sao cũng thức dậy, thì đã dậy rồi."

"Đi thôi, bà để cho Tiểu Lưu đưa con đi."

"Không cần đâu ạ." Tổng Dư Kiều nói.

"Chẳng qua bà nội, hôm nay không có biện pháp bồi người đi công viên tản bộ, ngày mai nhất định bổ sung."

"Được." Bà Tống cười, khóe mắt tất cả đều là nếp nhăn.

"Ta còn không biết được người trẻ tuổi các con, mau đi đi, chớ cùng bà già này nói chuyện lại chậm trễ công việc".

Tổng Dư Kiều biết tính khí của bà nội, lời này phần nhiều là đùa nói, liền le lưỡi một cái, xoay người rồi đi.

Ngồi trên xe, Tổng Dư Kiều đối lái xe nói: "Chú Lưu, làm phiền ở đầu đường thành phố dừng một chút, con thèm ăn, muốn ăn sữa đậu nành cùng bánh tiêu ở chỗ này."

Tổng Dư Kiều nói xong liền cười một tiếng.

Bởi vì chuyện của mình và Diệp Trạch Nam, cô tâm tình không phải rất tốt, bây giờ chỉ hy vọng dùng đối ngoại với những người khác cảm giác đem tâm tình thay đổi lại.

Chú Lưu nói: "Chánh Kim Đường? Chỗ ấy đã bị phá hủy năm ngoái, đổi thành cửa hàng bách hóa."

Tổng Dư Kiều yên lặng ngồi. Cũng là cô đã quên mình rời nhà ba năm, ba năm này, mọi người thay đổi, những cái cảnh vật chỗ này làm sao còn có thể ở nguyên một chỗ. Hóa ra, nhaoáng một cái đã hơn ba năm rồi. Tổng Dư Kiều nhìn phía ngoài cửa sổ.

Chú Lưu nói: "Ồ Kim Bình cũng có một chỗ bán sữa đậu nành là tiệm ăn sáng, đồ cũng không tệ."

Tổng Dư Kiều lại mở miệng, đã không còn cái loại hưng phấn đó, nhàn nhạt nói: "Vậy thì nơi đó đi." Không phải nói đó vậy thì nơi nào cũng giống nhau thôi.

Đi tới Bùi thị, mới chưa tới tám giờ, Tổng Dư Kiều mang theo sữa đậu nành cùng bánh tiêu, nghỉ thăm nếu Bùi thị không cho tiến vào nói, cô ngay tại Starbucks bên trong mua ly coffee ngồi một lát.

Chẳng qua, Bùi thị đã mở, nhưng cần nhân viên cà phê mới có thể đi vào.

Cô không có thẻ thì làm sao mà vào đây.

Tổng Dư Kiều xoay người chỉ muốn đi, đối diện lại thấy Hứa Thiếu Kiệt đi tới. Liền chào hỏi: "Hứa quản lý, chào buổi sáng."

Hứa Thiếu Kiệt chột dạ sững sốt một chút: "Tổng thư ký, cô sao cũng đến sớm như vậy."

Tổng Dư Kiều nói: "Bùi tổng giao phó công việc còn chưa làm xong, tới sớm một chút, nhưng nhân viên cần phải cà phê tiến vào, tôi không có."

Hứa Thiếu Kiệt cầm thẻ của mình chà tiến vào nói: "Là chúng tôi nghĩ không chu đáo, thật có lỗi."

Tổng Dư Kiều vừa nói không có gì, đi theo Hứa Thiếu Kiệt vào cửa, thật ra trong lòng đã đánh cái dấu chấm hỏi.

Coi như người giữ chức vụ cao trong xí nghiệp, ở công ty làm việc thì cũng dễ hiểu, nhưng mà, cô rõ ràng cảm thấy Hứa Thiếu Kiệt này có chút vấn đề, ngay vừa mới rồi lúc cô chào hỏi, Hứa Thiếu Kiệt trên mặt chợt lóe lên kinh ngạc, vẫn không thể lừa gạt được ánh mắt của cô.

Có lẽ thực đúng là phụ nữ có tính miễn cảm cùng giác quan thứ sáu, Tổng Dư Kiều ở trong lòng cứ suy nghĩ mãi.

Tổng Dư Kiều vào trong văn phòng Bùi Tư Nhận, ăn hai cái bánh tiêu cùng sữa đậu nành, sau đó liền mở máy tính bắt đầu chỉnh lý văn kiện.

Vừa lúc Bùi Tư Nhận đến, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, liền thấy bộ dáng Tổng Dư Kiều hết sức chuyên chú ngồi ở trước máy tính.

Tổng Dư Kiều mang một cặp mắt kiếng gọng màu đen nhỏ, tóc còn chưa có vén lên, chẳng qua ở phía sau tết tóc đuôi sam, tóc mai lộn xộn rớt một bên mặt, trong tay còn cầm một ly giấy đựng sữa đậu nành, cùng một số cái bánh tiêu đã ăn.

Bùi Tư Nhận dừng bước, không đẩy cửa tiến vào, cũng không lên tiếng quấy rầy, cứ đứng lẳng lặng ở bên cạnh cửa, nhìn chăm chú vào Tổng Dư Kiều giờ này khắc này đang tập trung tinh thần.

Thật sự, so với lúc trong quán bar ở Vancouver gặp được Tổng Dư Kiều, đã bình tĩnh tự nắm giữ hơn rồi.

Chẳng qua khi đó, Tổng Dư Kiều nói với anh, cô tên Hạ Sở Sở, thế cho nên về sau một thời gian dài, Bùi Tư Thừa đều ở Vancouver Canada, tìm một người phụ nữ tên Hạ Sở Sở. Có thể nói, hoàn toàn tìm lầm phương hướng.

Thật đúng là một cái người phụ nữ lừa gạt người, khi đó lừa gạt anh nói cô tên Hạ Sở Sở, hiện giờ lần đầu tiên gặp mặt, lại lừa gạt anh cô là người nước khác đến.

Quả đúng là phụ nữ. càng xinh đẹp, sẽ càng gạt người.

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nói chuyện yêu đương

Edit:Lam

Tổng Dư Kiều cảm thấy có chút khát nước, vén tóc mai rơi ở trước trán lên, lúc nhìn qua sữa đậu nành định uống, khước mắt lại thấy người đứng ngoài cửa thủy tinh là Bùi Tư Nhận. Lập tức mạnh mẽ ngừng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Bùi Tư Nhận rơi vào sữa đậu nành trên tay Tổng Dư Kiều: "Còn chưa ăn sáng?"

"Uh'm." Tổng Dư Kiều gạt đầu, vội vàng đem sữa đậu nành cùng với bánh tiêu trên bàn làm việc cầm lên, rút ra một miếng khăn giấy lau sạch dầu bắn ra trên mặt bàn, "Bùi tổng, ngại quá, tôi lập tức dọn dẹp sạch sẽ."

Bùi Tư Nhận nói: "Không sao cả, cô qua đằng kia ngồi đi, hiện tại mới tám giờ bốn lăm, cạnh tranh đấu thầu dời lại đến mười giờ rồi."

Nói xong, Bùi Tư Nhận liền sai bước dài tới bên ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, thuận tay cầm lên một tờ tạp chí tùy ý lật xem.

Tổng Dư Kiều nhìn thoáng qua Bùi Tư Nhận, sau đó lại ngồi xuống ghế tựa bàn làm việc. Ngón tay ở trên bàn phím, trong lòng không khỏi suy nghĩ: Chẳng lẽ đây là cái gọi là tu hú chiếm tổ chim khách? Chính mình chiếm chỗ ngồi ông chủ, mà ông chủ lại ngồi trên ghế dành cho khách? Thôi! Còn có vài tờ tư liệu cần chỉnh sửa. Tổng Dư Kiều lắc đầu. Đem những suy nghĩ này vứt ra đằng sau, bắt đầu tiếp tục chỉnh lý văn kiện.

Bùi Tư Nhận lại thuận tay cầm lấy một cuốn tạp chí dành cho nữ, anh nhìn bên trong một chút các loại tiêu đề "Cô đơn lạnh lẽo vì ông xã không đụng chạm làm sao bây giờ" hoặc là "Bên ngoài có tình một đêm, nên nói cho bạn trai không", nhìn một chút cảm thấy cực kỳ nhảm chán, đơn giản liền đem tạp chí để bên cạnh, nâng má lại bắt đầu quan sát Tổng Dư Kiều.

Bỗng nhiên, di động của anh vang lên. Anh đang nhìn về phía Tổng Dư Kiều đang cúi đầu. Vừa lúc đó Tổng Dư Kiều ngẩng đầu, cùng lúc chạm vào ánh mắt của Bùi Tư Nhận, cuống quýt lảng tránh ánh mắt. Bùi Tư Nhận nhìn mình trên màn hình điện thoại di động sáng long lanh ba chữ "Bùi Hạo Dục". Khóe môi cong lên.

"Cha, vì sao chú Lê Bắc cũng đã trở về rồi mà người vẫn chưa về?"

Bùi Tư Nhận không cần nghĩ liền biết Bùi Hạo Dục muốn hỏi cái gì, căn bản chính là hỏi Tổng Dư Kiều khi nào thì mới có thể trở về. Đơn giản nói thẳng: "Cha và di Kiều còn đi công tác."

Tổng Dư Kiều nghe thấy, gần như không có bất kỳ phản ứng nào lập tức ngẩng đầu lên, trước mắt hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Bùi Hạo Dục.

.....

Nhà họ Bùi, Bùi Hạo Dục ngồi chồm hổm trên băng ghế, nắm điện thoại nhỏ, bĩu môi hỏi: "Hai người khi nào thì trở về?"

Thanh âm của Bùi Tư Nhận không nhanh không chậm từ trong điện thoại truyền tới: "Còn phải đi một tuần."

"Một tuần?!" Bùi Hạo Dục kêu lên.

Bùi Tư Nhận nói: "Uh'm, di Kiều Kiều bảo cha đi qua thương lượng chuyện làm ăn, thế nhé."

"Này, cha..." Bên tai đã truyền đến tiếng đô đô cúp điện thoại.

Bùi Hạo Dục đang ngồi trên băng ghế liền nhảy xuống, hú đến bà Bùi khẩn trương tiến lên: "Ôi tiểu tử tông oi, đừng nhảy, ngã rồi sao."

Bùi Hạo Dục ưỡn ngực đứng thẳng, nhìn bà Bùi nói: "Bà nội, con muốn đi tìm cha!"

Bà Bùi hỏi: "Đi tìm cha con làm gì, cùng bà nội ở nhà cho tốt."

"Không tốt!" Bùi Hạo Dục quay đầu bỏ chạy lên thang lầu, "Con đi chuẩn bị hành lý!"

Bà Bùi lại một lần nữa bị ghét bỏ rồi. Vậy nữa! Lại một lần! Cháu trai quá không ngoan! Lần trước lấy bà cùng với lão già nhà bà so sánh, ngay lập tức liền bại trận rồi. Bây giờ, lại lấy bà so với con trai của bà, vẫn không bằng. Thiên lý ở đâu, chỗ nào a! Bà Bùi lấy đầu ngón tay chọc chọc chân bàn, giống như cái này chân bàn này là Bùi Hạo Dục vậy: Không có tôi làm sao có cha cậu, không có cha cậu làm sao có cậu. Cái đứa cháu này lại không biết điều như vậy, thật cũng quá rồi, muốn tạo phản sao?! Tuy trong lòng bà Bùi nghĩ như vậy, nhưng bà lại vẫn là cực kỳ cưng chiều đứa cháu duy nhất này, đối với yêu cầu của cháu trai mặc dù không phải muốn gì được nấy, nhưng 99% đều được thỏa mãn, còn lại 1% kia cũng là do dự rồi cũng thỏa mãn. Vì thế, chiều hôm đó, vừa mới trở lại thành phố C, kế hoạch kế tiếp là ba ngày nghỉ của trợ lý Lê Bắc đã bị hoãn lại, nhận được một nhiệm vụ mới là mang Bùi Hạo Dục đi thành phố S tìm Bùi Tư Nhận.

Khi Lê Bắc nhận được điện thoại bà Bùi, là lúc anh ta đang cởi quần áo chuẩn bị tắm suối nước nóng, quả thực là khóc không ra nước mắt mà.

Vì sao đến loại chuyện này mỗi một lần đều phải tìm anh? Cái ý gì đây? Ông chủ cũng không phải chỉ có anh là trợ lý! Quá nghiệt ngã mà!

.....

10 giờ, ở chi nhánh công ty Bùi thị cạnh tranh đấu thầu sẽ bắt đầu. Tổng cộng là đến đây ba công ty cung ứng, Bùi Tư Nhận ngồi ở trên ghế chủ vị, mỗi một người phụ trách công ty đi lên triển khai PPT giảng giải, Tổng Dư Kiều sẽ đem tài liệu đã chuẩn bị tốt trước đó đưa lên cho Bùi Tư Nhận xem qua. Bùi Tư Nhận chống cằm, ngón trỏ của bàn tay còn lại gõ gõ trên mặt bàn, nói với Tổng Dư Kiều: "Tra một chút, người tổng phụ trách Bằng Vũ là ngồi thứ ba bên tay phải cô."

Bằng Vũ... Chính là người làm ra sự kiện hàng giả, người phụ trách cung ứng bót xén tài liệu.

“Vâng ạ!” Tổng Dư Kiều đáp ứng, đã đem mật mã đưa vào trong máy tính kho số liệu, bắt đầu lục soát, trong thời gian ngắn ngủi, cô cũng đã đem tất cả tư liệu phân loại và sắp xếp lại, sau đó cô cho rằng đối với những tài liệu có ích cho buổi đấu thầu chỉnh sửa lại, tay phải đã cầm đến mấy đem văn kiện in ra, đóng thành xấp đi qua đưa cho Bùi Tư Nhận xem

Bùi Tư Nhận ở thời điểm tiếp nhận, ngón tay lơ đãng chạm nhẹ đến mu bàn tay Tổng Dư Kiều. Tổng Dư Kiều giống như bị điện giật vội vàng thu tay.

Chẳng qua hình như Bùi Tư Nhận thực sự chỉ là vô tâm, hoàn toàn không có ý lật xem những tài liệu đã chỉnh.

Ngồi ở bên cạnh Tổng Dư Kiều là Hứa Thiếu Kiệt, trong lòng nho nhỏ kinh ngạc một chút. Trước kia chưa bao giờ nghe nói qua ở bên người Bùi Tư Nhận còn có một thư ký như vậy, anh đã hỏi thăm, đi theo Bùi Tư Nhận bên người chỉ có hai vị trợ lý, hai ngày trước nhìn thấy Lê Bắc thường xuyên ở thành phố C, bao quát tính cách, anh ta đều điều tra qua, nhưng lúc này đây, lại đến đây một cái thư ký khác, hoàn toàn là khiến cho anh ta trở tay không kịp.

Nhưng mà hiện tại vị Tổng thư ký này, là từ nơi nào xuất hiện? Hơn nữa nhìn vị Tổng thư ký này có tố chất nghiệp vụ, cùng Bùi Tư Nhận hiểu ngầm ý cũng tương đương cao, tuyệt đối không phải một sớm một chiều là có thể dễ dàng hiểu được ý tứ của ông chủ. Xem ra lần trước điều tra vẫn không dùng được, lần này phải tra lại một phen rồi.

.....

Hội nghị sau khi kết thúc, Bùi Tư Nhận nói đúng chiều ngày mai sẽ cho ra kết quả. Hứa Thiếu Kiệt thay thế Bùi Tư Nhận cùng ba người phụ trách bắt tay, sau đó nói vài câu tạm biệt, Bùi Tư Nhận đi vào văn phòng.

Thời điểm Tổng Dư Kiều theo sau, hết sức để ý quan sát Hứa Thiếu Kiệt một phen, chẳng qua Hứa Thiếu Kiệt cũng không có động tác lạ, trên cơ bản đối xử bình đẳng với người phụ trách ba cái công ty. Trong công ty Bùi thị, anh ta cũng không dám làm gì, nhưng ngay tại một khác Tổng Dư Kiều xoay người, cô từ phía trước cửa thủy tinh thấy được hình ảnh phản chiếu trên cửa, Hứa Thiếu Kiệt ở thời gian bắt tay người phụ trách Bằng Vũ, giấy kẻ tiếp liền đưa cái gì đó vào trong tay áo. Cô ánh mắt chợt lóe lên, xoay người vào văn phòng Bùi Tư Nhận.

Bùi Tư Nhận để cho Tổng Dư Kiều đem cửa thủy tinh văn phòng đóng lại, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ngoài thấy một chút sắc xanh bầu trời.

Thành phố S so với thành phố C không khí tốt hơn một chút, có đôi khi còn có thể xem tới được bầu trời trong xanh như là nhuộm cả một bầu trời trong màu sắc biển cả.

Tổng Dư Kiều sau lưng Bùi Tư Nhận, do dự chỉ chốc lát, vẫn nói ra, dù sao cô hiện tại ở bên người Bùi Tư Nhận, cũng tính là một người ngoài biên chế nhân viên, không sợ đắc tội người. "Bùi tổng, ta cảm thấy được Tổng Quản Lý của công ty Hứa Thiếu Kiệt, có vấn đề."

Bùi Tư Nhận xoay người lại, nhíu nhíu khóe mắt: "Cô cảm thấy được là chỗ nào có vấn đề?"

Tổng Dư Kiều nói: "Là một nhóm hàng có vấn đề, vừa rồi tra qua người phụ trách Bằng Vũ không cùng giám đốc công ty chi nhánh hạng mục liên lạc, mà trực tiếp cùng Tổng Quản Lý liên hệ, mà còn chi trả khoản tiền hạng mục tờ đơn, biểu hiện tất cả đều là rất nhiều quản lý kí tên, nếu như có cần thiết, nên là tra một phen nguồn cung cấp, cùng giá bắt đầu là bao nhiêu."

Bùi Tư Nhận gật đầu tán thành: "Thông minh, cô theo tôi nghĩ giống nhau."

Tổng Dư Kiều được khen thưởng, nhất thời có chút ngượng ngùng, chỉ là mím môi, cũng không nói gì thêm.

.....

Trên công việc mà nói, Tổng Dư Kiều tuyệt đối có thể đem hết tâm tư cho công việc, đem những cái chuyện xấu hổ toàn bộ đều quên mất, toàn tâm đầu nhập, đây cũng chính là nguyên nhân tuyển dụng Tổng Dư Kiều. Chỉ là chẳng qua, bây giờ ở bên người Bùi Tư Nhận, không biết là nguyên nhân gì, cô hoàn toàn làm không được toàn tâm toàn ý, giống như trong lòng có một rễ cây, đang không ngừng quán lấy lôi kéo tâm cô, Bùi Tư Nhận nhất cử nhất động, hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến cô.

"Số này theo lên trên 2%, một lần nữa đánh..."

Hô hấp của Bùi Tư Nhận nóng bỏng ở bên tai, Tổng Dư Kiều thoáng chốc đứng lên, "Thật có lỗi... Bùi tổng, tôi đi phòng rửa tay."

Ở trước phòng vệ sinh, Tổng Dư Kiều lấy tay phẩy phẩy nước lên trên mặt, giảm bớt nhiệt độ ở trên mặt.

Bùi Tư Nhận thấy động tác nhỏ này của Tổng Dư Kiều, chống cằm, trong ánh mắt tràn đầy tất cả đều là nụ cười, thỏa mãn viết hết lên mặt, ngón tay vuốt ve cây viết Tổng Dư Kiều mới vừa cầm qua, trên đó còn lưu lại nhiệt độ.

.....

Bùi Hạo Dục xuống máy bay, đặc biệt hưng phấn, trái tim hưng phấn, muốn nhìn thấy Kiều Kiều, ở trên bãi đậu máy bay mà bắt đầu chạy.

Lê Bắc ở phía sau Bùi Hạo Dục kéo hành lý nhỏ đuổi theo hô: "Chậm một chút, đừng chạy nhanh như vậy!"

Bùi Hạo Học xoay người lại, quay ngược hướng đang chạy, nhìn Lê Bắc làm mặt quỷ, ôm eo cười lớn: "Chú không đuổi kịp con không đuổi kịp con, ha ha ha ha! Chân chú Lê Bắc rất ngắn nha!"

"..." Lê Bắc giựt giựt khoe miệng. Tương lai không cần sanh con trai, sanh con gái cho tốt.

.....

Giữa trưa, Bùi Tư Nhận muốn đi phòng ăn của chi nhánh công ty Bùi thị ăn cơm, Tổng Dư Kiều khuyên: "Hay là đi ra ngoài ăn đi."

Bùi Tư Nhận nhú mày: "Tại sao?"

Tổng Dư Kiều nói: "Tổng giám đốc đến phòng ăn nhân viên ăn cơm, những nhân viên khác nhất định sẽ ăn cơm không ngon đâu."

Bùi Tư Nhận lơ đãng, "Tôi ăn của tôi, bọn họ ăn của bọn họ."

Tổng Dư Kiều nghĩ thầm, rằng: Lại là một tổng giám đốc đại nhân cao cao tại thượng, vừa thấy liền không có nhân viên nào đi qua nhà ăn.

Nhưng mà đợi cho Bùi Tư Nhận đi vào phòng ăn của chi nhánh công ty Bùi thị cả nhà hàng đều yên tĩnh trở lại, Tổng Dư Kiều làm thư ký lâm thời, muốn thỉnh giáo mấy nhân viên mấy món đồ ăn đặc sắc cho Bùi Tư Nhận.

Chẳng qua, một bữa cơm ăn mười mấy phút đồng hồ, trong phòng ăn gần như là lặng ngắt như tờ, trừ có tiếng trò chuyện rất nhỏ ra, đã không còn cái loại này khí thế hùng lực như vừa rồi.

Bùi Tư Nhận nhìn Tổng Dư Kiều, Tổng Dư Kiều trong ánh mắt rõ ràng liền là viết: Anh nhìn tôi làm gì, hử. Ăn cơm trưa qua loa cho xong, đợi cho Bùi Tư Nhận mang theo Tổng Dư Kiều đi ra cửa nhà hàng, trong phòng ăn lập tức nổ tung rồi. "Trời ạ, vừa rồi cái kia là..."

"Ông chủ Bùi thị của chúng ta!"

"Thật có lực sát thương mà! Vậy mà sẽ đi tới phòng ăn nhân viên cùng chúng ta ăn cơm!"

"Đúng vậy! Vóc người cũng đẹp trai, không biết kết hôn chưa?"

"Người xem bên cạnh hẳn tiểu thư ký, vừa thấy cũng biết không phải là kẻ dễ bắt nạt, nói không chừng đã sớm bò lên trên giường Bùi tổng rồi."

"Không có biện pháp, người ta là cận thủy lâu thai mà*."

(Lam: ta cũng chẳng biết nó là gì. Mọi người tạm hiểu theo ý là người ở gần dễ nảy sinh quan hệ)

Cho nên, ở thành phố S, trong chi nhánh công ty Bùi thị, một đoạn thời gian rất dài liền dán cho Bùi Tư Nhận nhãn hiệu "Thân thiện, không kiêu ngạo", mà thân phận thật sự của Tổng Dư Kiều được vạch trần, một mực bị nhìn nhận là "cận thủy lâu thai" nhân vật, xưng tiểu thư ký kia.

Tổng Dư Kiều đi sau lưng Bùi Tư Nhận ra ngoài, mới vừa ra cửa, liền đụng phải một bóng dáng nho nhỏ. "Kiều Kiều! Con nhớ cô muốn chết a!"

Bùi Hạo Dục ôm chân Tổng Dư Kiều ngẩng lên mặt, một khuôn mặt nhỏ nhắn cười tựa như là một đóa hoa hướng dương.

Bùi Tư Nhận hé mắt, giương mắt đã nhìn thấy cách đó không xa Lê Bắc đang kéo rương hành lý nhỏ cho Bùi Hạo Dục, đưa đến một ánh mắt giết người, Lê Bắc rụt cổ một cái.

Ông chủ, thật không phải chuyện tôi có thể quản mà, là bà chủ bảo tôi mang cậu chủ tới mà! Nhà tôi trên có già dưới có trẻ, ngàn vạn lần chớ đem tôi ném tới Trung Đông nha!

.....

Bạn nhỏ Bùi Hạo Dục cố ý ở trên máy bay thứ gì đó đều không có ăn, chính là vì đến nơi đây có thể cùng Kiều Kiều ăn chung.

Nhưng mà Tổng Dư Kiều cùng Bùi Tư Nhận mới vừa ở nhà ăn nhân viên đã ăn cơm xong, cho nên liền mang theo Bùi Hạo Dục đi vào một khách sạn, gọi một phần cơm trẻ em.

Bùi Hạo Dục đem một cái chân gà trong đĩa đưa cho Tổng Dư Kiều cầm. "Kiều Kiều, đi ăn đi!"

Tổng Dư Kiều lắc lắc đầu: "Đi đã ăn no, ngoan."

Bùi Hạo Dục trực tiếp liền đem chân gà nhét vào trong miệng mình, lại nói lầm bầm trong miệng không rõ: "Đi không ăn vậy con ăn đấy nha."

Bùi Tư Nhận trừng mắt nhìn tướng ăn của con trai mình, giống một tuần lễ không được ăn thịt vậy, thật sự là quá dọa người rồi.

Tổng Dư Kiều rút ra một tấm khăn giấy vội lau khoe miệng vương tương của Bùi Hạo Dục, bộ dạng Bùi Tư Nhận dĩ nhiên nói: "Chớ ăn nhanh như vậy, không ai giành với con."

Bùi Hạo Dục trong nháy mắt liền nhủ mày, chính tông bát mi, một đôi mắt to trước nhìn nhìn Kiều Kiều, lại nhìn nhìn cha, như thế nào cảm giác cha cùng Kiều Kiều trong lúc này với trước kia có phần không giống?

Loại không khí này giống như có phần cổ quái, giống như lần trước đi nhà tiểu Đông ăn cơm, ba mẹ hẳn liền là nói như vậy. Bằng không nói trẻ con rất cẩn thận, chút xíu biến hóa cũng có thể nhìn ra được.

Hiện tại vị trí ngồi là Tống Dư Kiều cùng Bùi Tư Nhận ngồi ở một bên, Tống Dư Kiều ngồi ở bên trong gần cửa sổ, mà Bùi Hạo Dục là ngồi ở đối diện Tống Dư Kiều, cũng là gần cửa sổ.

Tống Dư Kiều cảm thấy trường hợp như vậy, chính mình vốn không nên gia nhập, huống hồ hiện tại Lê Bắc cũng tới, Bùi Tư Nhận không cần trợ lý, cũng là lúc cô nên tạm biệt trở về, nghĩ thầm rằng ăn xong bữa cơm này, liền hướng Bùi Tư Nhận chào tạm biệt.

Mặc dù là nhìn Bùi Hạo Dục ăn cơm, Tống Dư Kiều trong lòng có một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn, từ khi cô biết mình không thể có con, cô đặc biệt chiều cố này đứa bé này.

Thật sự không thể có con của mình rồi... Tống Dư Kiều nghĩ đến đã cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót. Bất luận cô thích Bùi Hạo Dục bao nhiêu thì nó cũng không phải là con của cô.

Bỗng nhiên, điện thoại của cô vang lên, cầm điện thoại ra vừa thấy là Hoa Tranh. Tống Dư Kiều cảm thấy được ngay trước mặt Bùi Tư Nhận nghe điện thoại là không tốt nghĩ muốn muốn đi ra ngoài, nhưng mà Bùi Tư Nhận ngồi ở bên ngoài lại không có chút ý tứ nào muốn đứng dậy tránh ra.

Tống Dư Kiều đành phải nói: "Thực xin lỗi, tôi đi phòng rửa tay một chút."

Bùi Tư Nhận lúc này mới nhường ra lối đi hẹp giữa ghế và bàn giữa, nhưng cũng không có đứng dậy, chẳng qua là né người về phía sau, dời chân đi. Cho nên, Tống Dư Kiều từ trong khe hở chen ra ngoài, chân ở ngoài hai chân khó tránh khỏi lại đụng phải bắp đùi Bùi Tư Nhận, đầu gối cong, Bùi Tư Nhận đưa tay đỡ eo cô, cô vội vàng đi ra thiếu chút nữa nữa vấp một chút, trực tiếp cầm điện thoại hướng phòng vệ sinh đi.

Bùi Hạo Dục một bên gặm chân gà một bên nhìn người cha ngồi đối diện, hai mắt to nheo lại: "Cha, người như vậy khi dễ Kiều Kiều thật sự thấy được sao?"

Bùi Tư Nhận đầu ngón tay lại vẫn lưu lại nhiệt độ cách vài vốc trên người Tống Dư Kiều, cảm xúc mìn màng lưu lại.

Bùi Hạo Dục tức giận phồng má: "Con muốn nói cho Kiều Kiều."

Nói xong, bạn nhỏ Bùi Hạo Dục liền muốn lác lác cái eo mập mập từ trên ghế nhảy xuống, lại bị một câu của Bùi Tư Thừa cản lại rồi.

"Vậy có muốn cha nói cho Kiều Kiều con vừa rồi là có ý để cho tương chày xuống khoe miệng không?"

Bùi Hạo Dục sững sốt, đôi mắt to trừng như là chuông đồng. "Người nào... Ai nói, con không phải có ý!"

Bùi Tư Nhận không lưu tình chút nào mà vạch trần: "Ở nhà học qua quy củ dùng cơm đến bây giờ đã quên? Hay là cảm thấy được cha không lau cho con, Kiều Kiều sẽ lau cho con?"

Bùi Hạo Dục đã bị Bùi Tư Nhận nói hai câu cho dọa sững, đặc biệt thất bại: "Cha con đã nhìn ra, Kiều Kiều sẽ không cho là con là trẻ con gạt người nha?"

Bùi Tư Nhận cười cười: "Con cứ nói đi?"

Bùi Hạo Dục xoa xoa cái mũi: "Vậy làm sao bây giờ? Không phải cha nói chúng ta kết thành liên minh sao, làm sao người có thể đảo cái hồ cho chiến hữu vậy chứ? Tình cha con là gì chứ?" Chính hắn lăm bầm lâu bầu, lại cảm một cá đuôi gà dùng răng xé một miếng lớn.

.....

Tống Dư Kiều nhận điện thoại Hoa Tranh.

Hoa Tranh nói: "Làm sao cậu không ở công ty, mình vừa tới công ty cậu, đồng nghiệp cậu nói cậu xin phép về nhà?"

Tống Dư Kiều gật gật đầu: "Uh'ì, tớ trở về... thăm bà nội."

Hoa Tranh nói: "Vậy cậu chừng nào thì trở về? Mau mau trở lại, cần đến đón không?"

Tống Dư Kiều nghe thấy cô mau mau trở lại cũng cực kỳ kinh ngạc, nói: "Khi nào thì trở về? Cho cậu đi đón gió tẩy trần."

"Khoảng hai ngày nữa, bà mới vừa gọi tớ nói chuyện phiếm, tớ đặt vé máy bay xong lại nói."

"Được nha, tớ hai ngày này chờ cậu trở về, đến lúc đó nhớ điện thoại cho tớ."

Tổng Dư Kiều một hơi nói xong, vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, bên kia Hoa Tranh lại bỗng nhiên hỏi một câu, nói: "Cậu đang ở đây thành phố S thấy Bùi Tư Nhận chưa?"

Tổng Dư Kiều trong lúc nói chuyện với Hoa Tranh trong lòng có phần hoảng, hiện tại Hoa Tranh mạnh mẽ nhắc tới Bùi Tư Nhận, tim lập tức nhảy vọt lên cổ họng trong, cô trời sinh sẽ không đối người thân cận nói dối, nên nói: "Tôi không phải cùng Bùi thị hợp tác một cái quảng cáo sao, liền ở chi nhánh công ty Bùi thị cùng anh ấy gặp mặt."

"A..., thì ra như vậy nha." Hoa Tranh nói: "Buổi chiều tôi muốn cái cái thám tử tư kia gửi cho tôi qua mấy tấm hình, tôi coi đúng là cậu."

Cúp điện thoại Hoa Tranh, Tổng Dư Kiều trên trán đổ mồ hôi. May mắn cô đối đãi Hoa Tranh luôn luôn thẳng thắn thành khẩn, bây giờ nếu như nói sai lầm rồi, chỉ sợ tình bạn này liền muốn xuất hiện vết rách rồi.

Kỳ thật, tình bạn cùng tình yêu là giống nhau, phi thường yếu ớt, cần phải dụng tâm để đối đãi.

Tổng Dư Kiều đứng ở bên cạnh bồn rửa tay, cảnh cáo mình tỉnh táo hơn, lần này trở về sau, nhất định phải cùng Bùi Tư Nhận vạch rõ giới hạn, tuyệt đối không thể nữa có bất kỳ lui tới.

Tin tưởng Bùi Tư Nhận không sẽ chủ động đi nói cho Hoa Tranh, đã từng có một đêm hỗn loạn như vậy với cô, chính cô cũng sẽ không nói, như thế thì để ở trong bụng đi.

Một hồi cũng không tạm biệt Bùi Tư Nhận, gọi điện thoại, ít nhất cũng soạn một tin nhắn nói một chút, liền mua vé máy bay trở về thành phố C, thật là tới thành phố S quá lâu.

Ngẩng đầu, Tổng Dư Kiều liền nhìn thấy Bùi Tư Nhận trong gương, đang đứng sau lưng mình. Hai người ánh mắt giao nhau trong gương.

Tổng Dư Kiều đầu tiên dời đi ánh mắt, thờ sâu một hơi, rút ra một tấm khăn tay sạch sẽ tới lau mặt, xoay người lại: "Bùi tổng, nếu hiện tại Lê trợ lý đến đây, tôi sẽ không cần thiết lại đi trong công ty hỗ trợ rồi."

Bùi Tư Nhận ngắt lời cô: "Có phải nếu tôi hiện tại không đến, cô liền trực tiếp không chào mà không đi rồi phải không?" Tổng Dư Kiều bị nhìn thấu tâm tư, trên mặt không thoát khỏi ngượng ngập.

Bùi Tư Nhận nói: "Bên ngoài Hạo Dục còn đang chờ cô ra, cô hiện tại nếu quả thật bỏ đi, đối với đứa nhỏ ảnh hưởng có bao lớn cô phải biết đi?"

Tổng Dư Kiều vừa rồi quả thật là đã quên Bùi Hạo Dục rồi.

Trong đầu cô thoáng qua một cái ý niệm trong đầu, nếu Bùi Hạo Dục không phải con trai của Bùi Tư Nhận thật là tốt bao nhiêu. Bùi Tư Nhận nói tiếp: "Lần trước cô đáp ứng chuyện của nó còn không có làm được, hiện tại làm sao đây? Lại vẫn muốn thất tín sao?"

Này quả thật bị gán cho tội rất lớn rồi. Thất tín... Tổng Dư Kiều ngẩng đầu, hồi trừng mắt với Bùi Tư Nhận: "Ai nói tôi không chào mà đi hả?"

"Không phải liền tốt."

"Bùi tổng, chờ một chút." Nhìn Bùi Tư Nhận muốn xoay người, Tổng Dư Kiều vội vàng ra cửa gọi anh lại.

Bùi Tư Nhận nhíu mày: "Uh'm?"

Tổng Dư Kiều nói: "Tôi nghĩ muốn cùng anh nói chuyện."

"Tốt." Bùi Tư Nhận cười giống như gió xuân ấm áp.

Nói chuyện sao? Nói chuyện gì? Nói chuyện yêu đương sao, quả thật là mùa xuân đến nhanh sao.

.....

Ở nhà ăn góc đông bắc, có một cái khu nghỉ ngơi thoải mái, bên trong có các loại báo chí tạp chí, còn có nước trái cây trà ẩm dùng miễn phí.

Tổng Dư Kiều đứng ở bên cạnh một cái giá sách báo chí tạp chí, phía sau là màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào màu vàng của ánh mặt trời. "Bùi tổng, tôi cảm thấy được có cần phải nói rõ ràng chuyện đêm hôm đó..."

Bùi Tư Nhận tiến gần một bước, đứng lại ở bên người cô, biết rõ còn cô hỏi: "Nga, buổi tối hôm nào?"

Tổng Dư Kiều nghẹn cứng họng, cúi đầu do dự một chút chuyện kia nên mở miệng nói như thế nào, ngẩng đầu lên vừa vận chống lại ánh mắt Bùi Tư Nhận, lập tức hiểu ra, có chút nổi dóa, giọng không kiềm được cũng có lớn: "Anh biết rất rõ ràng tôi nói buổi tối nào!"

"Ha ha, tôi nhớ ra rồi." Bùi Tư Nhận nói: "Chính là buổi tối hôm chúng ta phát sinh quan hệ."

Tổng Dư Kiều: "... Có cần phải nói thẳng như vậy không? Chẳng lẽ trong lòng hiểu rõ không được sao?"

Tổng Dư Kiều nhìn gò má anh tuấn của Bùi Tư Nhận, cô là lần đầu tiên từ trên mặt một người đàn ông thấy được một loại cảm giác làm cho người ta kinh điển, sau lưng ánh mặt trời đem ngũ quan anh phúc họa càng thâm thúy hơn, gần hơn.

Bùi Tư Nhận đưa ánh mắt tới.

Tổng Dư Kiều cuống quýt mở to mắt, ánh mắt rơi ở trên giá sách một bản tài chính và kinh tế tạp chí, tiện tay cầm qua, một bên lật xem vừa nói: "Tôi cảm thấy được, quan hệ giữa chúng ta nên dừng ở đây, cạnh tranh đấu thầu của Bùi Thị, tôi sẽ cùng Lê trợ lý bàn giao rõ ràng, sau khi quay trở lại tôi sẽ cùng công ty nói không phụ trách kế hoạch quảng cáo của Bùi thị, công ty sẽ phái một nhân viên chủ chốt đến..."

"Cô đây là muốn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của tôi sao?" Bùi Tư Nhận bỗng nhiên đến gần, Tổng Dư Kiều lùi về phía sau, bả vai đụng vào giá sách, một đôi mắt tối như mực nhìn anh, mang theo một vẻ bối rối. "Tôi cảm thấy được..."

"Cô một mực cường điệu lặp lại, là đang hỏi ý kiến của tôi sao? Có muốn tôi nói cho cô biết hay không, tôi cảm thấy được..." Bùi Tư Nhận từ phía sau giá sách rút ra một bản mới nhất bản tài chính và kinh tế tạp chí, sau đó đem Tổng Dư Kiều trong tay kia bản ba tháng trước tạp chí lấy xuống, thay bản anh vừa lấy "Cô nên là nhìn xem bản này."

Ở quanh người cô tất cả đều là hơi thở nóng bỏng của Bùi Tư Nhận, Tổng Dư Kiều rũ mắt nhìn xuống, nhìn thoáng qua bìa tạp chí mới nhất, rõ ràng là Bùi Tư Nhận! Quả nhiên, hóa ra ở công ty Chu Hải Đường nói không sai, Bùi Tư Nhận quả thật có một gương mặt tuyệt đối không thua một nam minh tinh nào hiện tại, lần trước tạp chí tài chính và kinh tế có thể có tiền lời như tạp chí giải trí bán được bán hết.

Bùi Tư Nhận xem Tổng Dư Kiều lại ngẩn người, đưa tay ở trước mắt cô quơ quơ: "Bên trong có bài tin tức của tôi."

Tổng Dư Kiều: "... "Không phải, Bùi tổng, tôi là nghĩ muốn..."

Bùi Tư Nhận cắt ngang Tổng Dư Kiều mà nói, trực tiếp đề bả vai cô để cho cô ngồi xuống ở một cái ghế mềm: "Cô không xem một chút của tin tức của tôi sao?"

"Không xem!" Tổng Dư Kiều đem tạp chí trong tay hướng trên bàn trà vỗ một cái, có người tự kỷ như anh sao, để cho người khác nhìn bài tin tức của anh, "Tôi không phải hỏi ý kiến của anh, tôi chính là nói cho anh biết một tiếng, tôi tối hôm nay liền về thành phố C!"

Bùi Tư Nhận gật gật đầu: "Được."

Sáng khoái đáp ứng như vậy? Không phải một mực khiêu khích tìm ái muội sao.

Tổng Dư Kiều thật là có chút ngượng ngùng, đem tạp chí cầm ở trong tay "Của anh bài viết tôi sẽ xem, cảm ơn anh thông cảm, về sau không cần lại liên hệ rồi."

"Được." Bùi Tư Nhận thu hồi ý cười trên mặt, trực tiếp xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ.

Không liên hệ nữa sao? Tôi chờ cô chủ động theo tôi liên hệ, Kiều Kiều. Bùi Tư Nhận quay lại trong đại sảnh, sau lưng Tổng Dư Kiều vậy mà chưa ra tới? Được rồi, con gái rụt rè vẫn là tốt hơn. Chẳng qua, so với năm đó, Tổng Dư Kiều thật sự chính là an tĩnh không ít.

.....

Bùi Tư Nhận đi rồi, Tổng Dư Kiều ngồi trong chốc lát, nhìn trên mặt bản tạp chí lấy Bùi Tư Nhận làm ảnh bìa, nhìn không được lấy lên mở ra.

Bài tin tức đầu tiên là viết thành tựu mấy năm gần đây Bùi Tư Nhận, chủ yếu là từ lúc ở Vancouver Canada đến bây giờ ở Bùi thị trong nước. Tổng Dư Kiều xem cực kỳ cẩn thận, nói ví dụ như thời gian Bùi Tư Nhận còn trẻ là bộ đội đặc chủng, sau đó xuất ngoại, ở nước ngoài tại trường đại học nổi tiếng học nghiên cứu sinh, sau đó ở nước ngoài tự sáng lập công ty của mình, nguyên nhân về nước phát triển xí nghiệp địa phương.

Phòng nghỉ an tĩnh khắp ngõ ngách, từng tia sáng mặt trời chiếu trên ghế, rơi trên người Tổng Dư Kiều.

Tổng Dư Kiều đọc tới đọc lui một đoạn giới thiệu vắn tắt, mỗi một cái đều nghiêm túc, cho đến cuối cùng, phóng viên hỏi một vấn đề. "Xin hỏi bên ngoài một mực lời đồn đãi ngài đang đợi một người phụ nữ, là thật sao? Cô ấy chính là mẹ của quý công tử sao?"

Bùi Tư Thừa trả lời nói: "Ở Vancouver, tôi biết một gái, cô ấy nói cho tôi biết, cô kêu Hạ Sở Sở, lúc ấy cô ấy nói cho tôi biết, mỗi người phụ nữ đều là một cây xương sườn của đàn ông, nhưng đều bị thương để rút đi. Khi đó đến bây giờ, tôi mới biết được, vốn dĩ, cô ấy chính là cây xương sườn mà thương để rút của tôi, hiện tại, tôi muốn tìm cô ấy về."

Phóng viên hỏi: "Vậy ngài tìm được chưa?"

Bùi Tư Nhận nói: "Uh, tìm được."

Tổng Dư Kiều nhìn đến ba chữ "Hạ Sở Sở" kia, trong đầu suy nghĩ một chút, hai bên huyệt thái dương lại bắt đầu đau, giống như cái tên "Hạ Sở Sở" này là một mũi khoan vô hình, làm cho đại não cô đau đớn. Cô xoa huyệt thái dương, thừa dịp lúc này, gọi điện thoại cho mẹ của cô ở Canada.

Ở phía bên kia bờ đại dương, lúc phu nhân Tịch Mỹ Úc nhận được điện thoại, đang tắm nắng.

"Mẹ, hiện tại bác sĩ Olic còn đang trong phòng nghiên cứu không, phiền mẹ nói ông ấy cho con thêm một chút thuốc đi."

Tịch Úc Mỹ hỏi: "Đau đầu rồi hả? Không phải đã ba năm cũng chưa đau qua sao."

Tổng Dư Kiều nói: "Con cũng không biết sao lại thế này, gần đây nhưc đầu lắm."

Tịch Úc Mỹ nói: "Tốt, đến lúc đó mẹ điện thoại cho con."

Cúp điện thoại của mẹ mình xong, Tổng Dư Kiều xoa xoa huyết thái dương, mới đi ra khỏi phòng nghỉ.

Bởi vì túi sách của cô còn ở trên ghế, cô liền đi trở về một chuyến, thấy Bùi Tư Nhận cùng Bùi Hạo Dục hai người vẫn đang ngồi bên cạnh bàn, Bùi Hạo Dục ôm túi xách của cô, bấu môi.

Bùi Tư Nhận thấy Tổng Dư Kiều quay lại, khoảng cách còn có vài bước viễn, liền đưa tay đem túi của Tổng Dư Kiều trong tay Bùi Hạo Dục lấy ra, nói: "Đi Kiều Kiều của con đến kìa."

Bùi Hạo Dục thập phần không tình nguyện mà từ trên ghế nhảy xuống, tự tay đem túi sách giao đến tay cho Tổng Dư Kiều.

Tổng Dư Kiều vừa định muốn đưa tay sờ đầu Bùi Hạo Dục, Bùi Hạo Dục đã xoay người quay đi, kéo tay Bùi Tư Nhận.

Bùi Tư Nhận kéo Bùi Hạo Dục, một trước một sau đi ra nhà ăn.

Ven đường, Lê Bắc đã lái xe đang đợi rồi. Bùi Tư Nhận sờ sờ con mình đầu, nói: "Ngoan, nói hẹn gặp lại với đi Kiều."

Tổng Dư Kiều: "..."

Bùi Hạo Dục ngửa đầu, hỏi Bùi Tư Thừa: "Cha, Kiều Kiều thật muốn đi sao?"

Bùi Tư Nhận nói: "Con hỏi đi Kiều Kiều xem."

Sau đó, Bùi Hạo Dục quay sang, mắt to trừng mắt Tổng Dư Kiều.

Đối với ánh mắt Bùi Hạo Dục, Tổng Dư Kiều thiếu chút nữa chỉ lắc đầu nói mình không đi, nhưng là ở trong một cái nháy mắt cô liền nghĩ tới, Bùi Hạo Dục cho dù tốt bao nhiêu cũng là con trai của Bùi Tư Nhận, cô nói qua sẽ đối với Bùi Tư Nhận là loại kính trọng nhưng không thể gần gũi, liền muốn đối với tất cả người có quan hệ cùng Bùi Tư Nhận đều cách xa.

"Đúng, đi hôm nay muốn đi, con phải nghe lời cha con." Lời này làm sao nghe làm sao giống như là đi xa vậy.

Bùi Hạo Dục hít mũi một cái, còn nặn ra hai giọt nước mắt, nghiêng đầu lên xe, trước khi lên xe bỗng nhiên hô to một câu: "Kiều Kiều, đi là tên lừa gạt!"

Tổng Dư Kiều trong lòng đau nhói, bước chân không kiềm được liền đi về phía trước hai bước.

Bùi Tư Nhận đem cửa xe đóng lại, vòng qua đầu xe đi tới một bên khác, đi qua bên người Tổng Dư Kiều, nhìn không chớp mắt, một câu dư thừa cũng không có: "Hai ngày này cô làm trợ lý lâm thời của tôi, tiền lương bù tôi sẽ trực tiếp để cho kế toán chuyển qua trên thẻ cô."

Loại này giọng điệu, giống như hoàn toàn coi Tổng Dư Kiều là một người không quen biết, không có một tia phật phùng, bình bình đạm đạm.

Tổng Dư Kiều đứng ở ven đường, nhìn chiếc xe màu đen lái đi, biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng vắng vẻ, thật giống như thiếu sót một thứ, ngón tay không khỏi liền siết chặt quai túi xách. Đặc biệt vừa rồi, trong nháy mắt Bùi Hạo Dục khóc đó, giống như là chính cô đang khóc, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Chẳng lẽ mình thật sự không bỏ được đối một đứa bé như vậy phải không? Chẳng lẽ không sinh được nữa, liền mẫu tính liền cũng không có sao?

Tổng Dư Kiều tay trái nắm bóp tay phải, hung hãn bóp da thịt của mình một chút, dùng đau đớn để cho mình thanh tỉnh một chút, cảnh cáo mình, bắt kẻ là Bùi Tư Nhận, hay con của anh - Bùi Hạo Dục, cũng không thể gần được nữa.

.....

Vừa rời khỏi tầm mắt Kiều Kiều, ở trong xe, Bùi Hạo Dục tiếp nhận khăn tay từ Bùi Tư Nhận xoa xoa ánh mắt, vừa rồi cha con hai người phối hợp, quả thực là không chê vào đâu được. "Cha, con vừa rồi biểu hiện như thế nào?"

Bùi Tư Nhận nói: "Cũng tạm được."

Bùi Hạo Dục quơ cạnh tay mập mạp của mình: "Cái gì gọi là còn có thể nha, cha xem, con đã khóc! Kiều Kiều vừa rồi hận không thể xông đi tới ôm con trở lại!"

Bùi Tư Nhận nhìn thoáng qua hoa chân múa tay vui sướng của con trai, nâng nâng trán, "Uh'm" một tiếng.

Qua một lúc lâu sau, rốt cục lại nhìn không được, chọc chọc cánh tay cha mình: "Con nói lời như vậy Kiều Kiều thật sự sẽ chủ động tới tìm con sao?"

Bùi Tư Nhận hai chữ quăng tới: "Không biết."

Bùi Hạo Dục trong nháy mắt mở to hai mắt: "Cha đã nói sẽ mà! Bằng không con mới sẽ không cùng cha hợp tác! Mới vừa rồi Kiều Kiều thiếu chút nữa thì sờ đầu con! Con lại nhẫn tâm không để cho dì sờ!"

"Có chút tiền đồ, cái này gọi là thả giầy dài." Bùi Tư Nhận cùng con trai vẫy vẫy tay, "Qua đây, cha nói với con."

Bùi Hạo Dục vừa thấy, chớp chớp ánh mắt, bò lên trên chỗ ngồi, hướng bên miệng Bùi Tư Nhận đưa lỗ tai lại gần.

Trong kính chiếu hậu, Lê Bắc nhìn chỗ ngồi phía sau từ từ bày ra miệng cười Bùi Hạo Dục, vì Tống Dư Kiều yên lặng cầu nguyện ba giây đồng hồ.

Ông chủ, nếu dạy con còn nhỏ như vậy đã phúc hắc, phúc hắc không chỉ có sẽ lây truyền, mà còn di truyền, đen tối ba đời nha.

.....

Tuy nhiên Bùi Tư Nhận dĩ nhiên là đem Tống Dư Kiều trở thành người ngoài đường, nhưng mà Tống Dư Kiều căn cứ chức nghiệp đạo đức cơ bản, vẫn nói chuyện bàn giao công việc cho Lê Bắc.

Lê Bắc nói: "Tôi hiện tại ở chi nhánh công ty, hay là phiền Tống tiểu thư trở lại một chuyến đi."

Tống Dư Kiều nhìn thoáng qua thời gian, cách máy bay cất cánh còn một tiếng nữa, nên là có thể nói chuyện rõ ràng. "Được."

Bạn đang đọc truyện *Từng Muốn Mặc Thật Đẹp Để Lấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.